

ภายในประเทศ ใต้นองความตองการของชาติ ก็ปรากฏมีขึ้นในปี 1963 ถึง 1967 (Map II-39) แผนภาพระยะที่สามโดยประกาศใช้ในปี 1966 แต่มิได้ดำเนินการเต็มที่ เพราะเกิดการปฏิวัติทางวัฒนธรรมของชนชั้นกรรมาชีพอันยิ่งใหญ่ (Great Proletarian Cultural Revolution) ผลกระทบจากการจกอันคัมเริงควน และวิธีการในการวางเค้า-โครงสร้างใหม่ในระยะ 2 ปีนั้น ยังไม่สามารถทำให้เป็นที่เข้าใจได้

ระดับการทำให้เป็นอุตสาหกรรม และภูมิภาคทางเศรษฐกิจอย่างกว้างของจีนได้ มีแสดงไว้ใน Maps II-40 และ II-41

ภาค 3 ภูมิภาคของจีน (Regional)

จีนภาคเหนือ (North China)

จีนภาคเหนือถูกแบ่งออกเป็น 2 ภูมิภาค แม่น้ำเหลืองตอนล่าง ซึ่งรวมพื้นที่ราบในจีนเหนือ และแม่น้ำเหลืองตอนบน (Map III-2)

ภูมิภาคแม่น้ำเหลืองตอนล่าง (The Lower Yellow River Region)

ภูมิภาคแม่น้ำเหลืองตอนล่างนี้ ครอบคลุมพื้นที่มณฑล Hopeh, Honan, Shantung, Shensi และเทศบาอกร Tientsin และ Peking ซึ่งสาธารณกร Peking นั้นอยู่ภายใต้รัฐบาลกลางโดยตรง (Map III-3) ภูมิภาคนี้มีพื้นที่ประมาณ 671,000 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 7 เปอร์เซ็นต์ของพื้นที่ทั้งหมดของประเทศ พลเมืองทั้งหมดของภูมิภาคนี้มีประมาณ 171 ล้านคน หรือประมาณ 1/4 ของจำนวนพลเมืองทั้งหมดของประเทศ

ภูมิภาคแม่น้ำเหลืองตอนล่าง เป็นภูมิภาคหนึ่งในจำนวนภูมิภาคของจีนที่มีลักษณะภูมิศาสตร์ แสกงออกโดยขั้วแรงที่สุด ทางตะวันตกของภูมิภาคนี้มีพื้นที่เป็นที่ราบสูง และภูเขาของมณฑล Shensi ซึ่งพื้นที่ดังกล่าวแล้วนี้ หอกไปตามฝั่งตะวันตกของแม่น้ำเหลือง อาณาเขตทางตะวันออกเป็นแนวชายฝั่งทะเลเหลือง และอ่าว Chihli (Po Hai) ทางอาณาเขตด้านใต้ เป็นแนวสันแม่น้ำ Hwai Ho ซึ่งมีโคแสดงแนวเขตให้เห็นโดยแนขั้วคัมเริง ทางทิศเหนือเป็น Great Wall และภูมิประเทศที่เป็นภูเขาเป็นแนวเขตคั้นภูมิภาคส่วนนี้

ในทางทิศเหนือ มีช่องทางผ่านแนวเขาอยู่หลายแห่ง ซึ่งในอดีตเป็นช่องทางผ่าน
 ที่พวกนรอน (nomads) ได้ใช้เข้ารุกรานประเทศจีน และในปัจจุบันได้ใช้เป็นเส้นทางคมนาคม
 ที่สำคัญ ช่องทางที่รู้จักกันดีที่สุด 2 ช่องทางโคก Shan-hai-kuan อยู่ทางตะวันออก และ
 Chu-yun-kuan อยู่ทางตะวันตก Shan-hai-kuan แปลว่า ช่องทางภูเขา-ทะเล สันนิษฐาน
 ถึงพื้นที่ซึ่งมีภูเขาของริม Great Wall อยู่ขึ้นบรรจบกับทะเล ในคริสต์ศตวรรษที่ 17 พวกแมนจู
 ได้เข้ารุกรานจีนที่ผ่านช่องทางนี้ ในปัจจุบันเส้นทางรถไฟสำคัญซึ่งวางรางคู่สาย Peking-
 Shek -yang แล่นผ่านช่องทางนี้ เพื่อเชื่อมโยงแมนจูเรียให้ติดต่อกับใจกลางประเทศจีน
 ส่วนช่องทาง Chu-yun-kuan อยู่ทางภูเขาทางตะวันตกเฉียงเหนือของกรุงปักกิ่ง ในระหว่าง
 สงครามโลกครั้งที่สองกองทัพญี่ปุ่นได้ใช้ช่องทางนี้เป็นทางหนึ่งซึ่งกำลังจากภูมิภาคชายแดนแมนจูเรีย
 มองโกเลีย เข้าสู่ประเทศจีน ในปัจจุบันทางรถไฟสาย Peking-Chang-chia-k'ou ได้เชื่อม
 ต่อจีนภาคเหนือกับมองโกเลียใน โดยผ่านช่องทางนี้ ดังนั้นช่องทาง Chu-yun-kuan จึงเป็นจุด
 เชื่อมโยงที่สำคัญยิ่งระหว่างจีนกับมองโกเลียใน และ Shan-hai-kuan ก็มีบทบาทเป็นจุดเชื่อมโยง
 สำคัญยิ่งระหว่างจีนกับแมนจูเรียเหมือนกัน

ตรงพื้นที่ขอบตอนล่างของภูมิภาคนี้ซึ่งอยู่ไกลจาก Huai Ho มีช่องเขา
 หนึ่งช่อง ในกลุ่มเป็นเขาระดับค่ากว่า ซึ่งเส้นทางรถไฟหลักสาย Peking-Hankow
 ได้ใช้ผ่าน

ตามลักษณะภูมิประเทศ ภูมิภาคนี้อาจแบ่งออกได้เป็น 3 ส่วน ที่ราบจีนภาคเหนือ
 หิวเซา Shantung และที่ราบสูงกับพื้นที่ภูเขาใน Shansi

ที่ราบจีนเหนือนี้บางทีก็เรียกว่าที่ราบแม่น้ำเหลือง เป็นที่ราบที่เกิดขึ้น โดยการ
 สะสมวัสดุตกตะกอนของแม่น้ำเหลืองในยุคค้ำทางธรณีวิทยา ที่ราบนี้เป็นส่วนหนึ่งของทะเลซึ่ง
 ราวเฮาฮิว Chihli (Po Hai) ในปัจจุบันและทะเลเหลืองเข้าไว้ด้วยกัน และหิวเซา
 Shantung ขึ้นแยกตัวเป็นกลุ่มเกาะอยู่ แม่น้ำเหลืองได้นำเอาทรายแป้ง (silt) มาจาก
 ที่ราบสูงเอเซีย และคอบ ๆ สะสมจนเกิดเป็นพื้นดินที่ราบอันอุดมในปัจจุบันนี้ การสะสมของ
 ทรายแป้งนี้มีความหนาหลายพันฟุต ดังแสดงให้เห็นโดยม่อนน้ำมาลาที่เจาะรูไว้ในพื้นที่นี้ ที่ราบ
 จีนเหนือนี้เป็นภูมิภาคที่ราบเรียบสำคัญที่สุดของจีน และมีลักษณะแตกต่างอย่างชัดเจนกับบรรดา
 หิวเซาซึ่งกันอาณาเขตทางภาคเหนือ และตะวันตกของที่ราบนี้ เพราะภูเขาเหล่านี้สูงชันไป

มากกว่า 1,000 เมตร เทือกเขารวมตัว ที่ราบมีรูปร่างคล้ายเป็นตะกอนรูปพัด (alluvial fan) ขนาดใหญ่ปกคลุมตามแนวลำน้ำของแม่น้ำเหลืองที่ไหลคดเคี้ยวกลับไปกลับมา (Map III-4) ทอดยาวหลายศตวรรษมาแล้ว ที่ชาวจีนได้พยายามที่จะกั้นแม่น้ำนี้ด้วยพายุ ซึ่งสร้างให้สูงเท่า ๆ กับที่จากของแม่น้ำ มีดินตะกอนสะสมตั้งสูงขึ้น เนื่องด้วยน้ำในแม่น้ำเหลืองในปัจจุบันนี้ ไหลสูงกว่าพื้นที่ภูมิประเทศโดยรอบแม่น้ำเหลืองในตอนกลางนี้ จึงไม่มีลำน้ำแยกสายออกไปเลย ที่ราบจีนเหนือมีเนื้อที่ประมาณ 320,000 ตารางกิโลเมตร เกือบใหญ่เท่ากับพื้นที่ราบแมนจูเรีย แต่พื้นที่ราบจีนเหนือเป็นพื้นที่ที่เกิดจากการสะสมของตะกอนวัตถุธาตุ ส่วนที่ราบแมนจูเรียนั้น เกิดจากการสึกกร่อนของภูมิประเทศ (Maps III-5 and III-6)

ความสมุทรขานตุงนั้นประกอบด้วยหินแปร และหินอัคนีโบราณ ซึ่งเดิมเคยเป็นหมู่เกาะ และปัจจุบันเป็นภูเขาเล็ก ๆ ซึ่งค้ำทานการกัดกร่อนจากสภาพลมฟ้าอากาศที่อยู่ยอดสูงสุดของความสมุทร ชื่อ T'ai Shan, มีความสูงค่ากว่า 2,000 เมตร มีหินยื่นแหลมขึ้นมาในลักษณะของผารอยเหลี่ยม อยู่เหนือพื้นที่ราบโดยรอบ และโคกกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวอันมีชื่อเสียง และเป็นปูรณียสถานทางศาสนาในสมัยโบราณ

ที่ราบสูง Shanai มีแม่น้ำเหลืองกั้นอาณาเขตทางตะวันตกและทางใต้ ทางตะวันออก กั้นเขตโดย T'ai-hang Shan ซึ่งเป็นขอบรอบพื้นที่ราบสูงแห่งนี้ บรรดาแม่น้ำที่ข้ามขอบภูเขาและไหลไปทางทิศตะวันออกเข้าสู่พื้นที่ราบนี้ ทำให้เกิดร่องทางจำนวนมาก และโคกกลายเป็นร่องทางเชื่อมโยงการคมนาคมที่สำคัญ รอยเลื่อนโคกทำให้เกิดที่ลุ่มและหุบเขาจำนวนมากขึ้น ที่น่าสังเกตคือหุบเขารอบ ๆ เมือง T'ai yuan และตามแนวฝั่งสองข้างของแม่น้ำ Fen Ho ซึ่งเป็นแม่น้ำสายใหญ่ของแม่น้ำฮวงโห ในเขต Shanai

สภาพลมฟ้าอากาศของภูมิภาคนี้ มีบทบาทสำคัญต่อชีวิตของชาวนา การเปลี่ยนแปลงในอุณหภูมิตามฤดูกาลนั้น ส่วนใหญ่เป็นผลจากในระหว่างฤดูหนาว การเคลื่อนตัวของมวลอากาศจากเหนือมวลพืดินใหญ่ไปทางทิศเหนือและทิศตะวันออก และในระหว่างฤดูร้อน มวลอากาศที่เย็น จากมหาสมุทรแปซิฟิก จากการที่มีลมพัดแรง อุณหภูมิในฤดูหนาวจึงต่ำลงถึง -16°C ในขณะที่อุณหภูมิในฤดูร้อนขึ้นถึง 38°C ปริมาณน้ำฝนตกโดยเฉลี่ยในปีหนึ่ง ๆ ต่ำกว่า 750 มิลลิเมตร แต่ปริมาณฝนตกนี้จะแตกต่างกันไปมากในปีต่อปี ฝนจะตกชุกนับจากเดือนมิถุนายน ถึงสิงหาคม มักจะ

คลในลักษณะของมาอย่างหนัก แล้วมีลักษณะแผ่แผ่เป็นช่วงระยะเวลาในเดือนพฤษภาคม และมีดูนายน ซึ่งทำให้เป็นปัญหาแก่ชาวนามาก ยิ่งกว่านั้น โดยที่พื้นที่ราบส่วนนี้ระบายน้ำ ไคโมติ การที่ฝนตกเหลืองมามากจึงมักทำให้ความเสียหายร้ายแรงให้แก่พืชพันธุ์ธัญญาหารที่ปลูกอยู่

พื้นที่ส่วนนี้ไคทำการเพาะปลูกกันมาเป็นเวลานานมาแล้ว จนพืชพรรณธรรมชาติไม่ค่อยมีขึ้น ยกเว้นตามภูเขา ในพื้นที่บนภูเขาเหล่านี้ส่วนใหญ่ของคนไม่เป็นคน ชนิดสัตว์ใบหรือใบกว้างเขียวชอุ่ม และมีชนิดสน (conifers) บางเล็กน้อย

กินเจิสส์ ในพื้นที่ราบสูงชานสี มีอินทรีวักดูอยู่เพียงเล็กน้อย แต่มีวักดูที่เป็นนรชาติ อันเป็นประโยชน์ต่อการเพาะปลูกอยู่จำนวนมาก และเนื่องจากพื้นที่ดินซากพืชพรรณธรรมชาติ และก็เนื่องจากกินเจิสส์ ก็ถูกชะล้างหรือพัดปลิวหลุดไปไคไคโดยง่าย การกัดกร่อนของพื้นที่ จึงรุนแรงมาก วัชพืชที่ถูกกัดกร่อนจะถูกพัดพาไปในทิศทางสุทธะเอ และจะไปรวมตัวสะสมอยู่ในพื้นที่ราบจีนเหนือเป็นจำนวนมาก ทำให้พื้นที่ราบจีนเหนือมีสารนี้สะสมอยู่หน้าผาหินเทาทำให้เป็นพื้นที่ดินคกคะกะวะหรือคัมสมบุรุษ

เนื้อดินที่มีปุ๋ยอุดมในภูมิภาคแม่น้ำเหลืองตอนล่างนี้ทำให้พื้นที่นี้เป็นแหล่งทำการเพาะปลูกที่เด่นแห่งหนึ่ง (Map III-7) ข้าวสาลีเป็นพืชธัญญาหารอันคัมแรกในพื้นที่นี้จากจำนวนทั้งหมดที่ผลิตไคในประเทศ ปรากฏว่า 43 เปอร์เซ็นต์ไคไปจากที่ปลูกขึ้นในภูมิภาคแม่น้ำเหลือง ตอนล่างนี้ ข้าวสาลี, ข้าวฟ่าง (millet), ข้าวฟ่าง (sorghum) ถั่วเหลือง และข้าวโพค เป็นพืชที่ปลูกขึ้นทั่วไปในพื้นที่ส่วนนี้ ฝ่ายเป็นพืชอุตสาหกรรมที่สำคัญที่สุด และในภูมิภาคนี้ผลิตฝ้ายไคถึง 62 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณฝ้ายทั้งหมดที่ผลิตไคทั้งประเทศ (Maps III-8 and III-9) พื้นที่ราบจีนเหนือจำนวนมากกว่า 1/3 ใครับการรอลประทานอยู่ตลอดเวลา

เนื้อดินป่าไม้สีน้ำตาลมีพบอยู่ตามพื้นที่บนภูเขาชานสูง เนื้อดินชนิดนี้เหมาะกับการปลูกองุ่นและต้นไม้มาก เช่น apple, pear, peach และ apricot, ดังนั้นพื้นที่ส่วนนี้ จึงเป็นภูมิภาคที่ปลูกผลไม้ที่สำคัญที่สุดของจีน

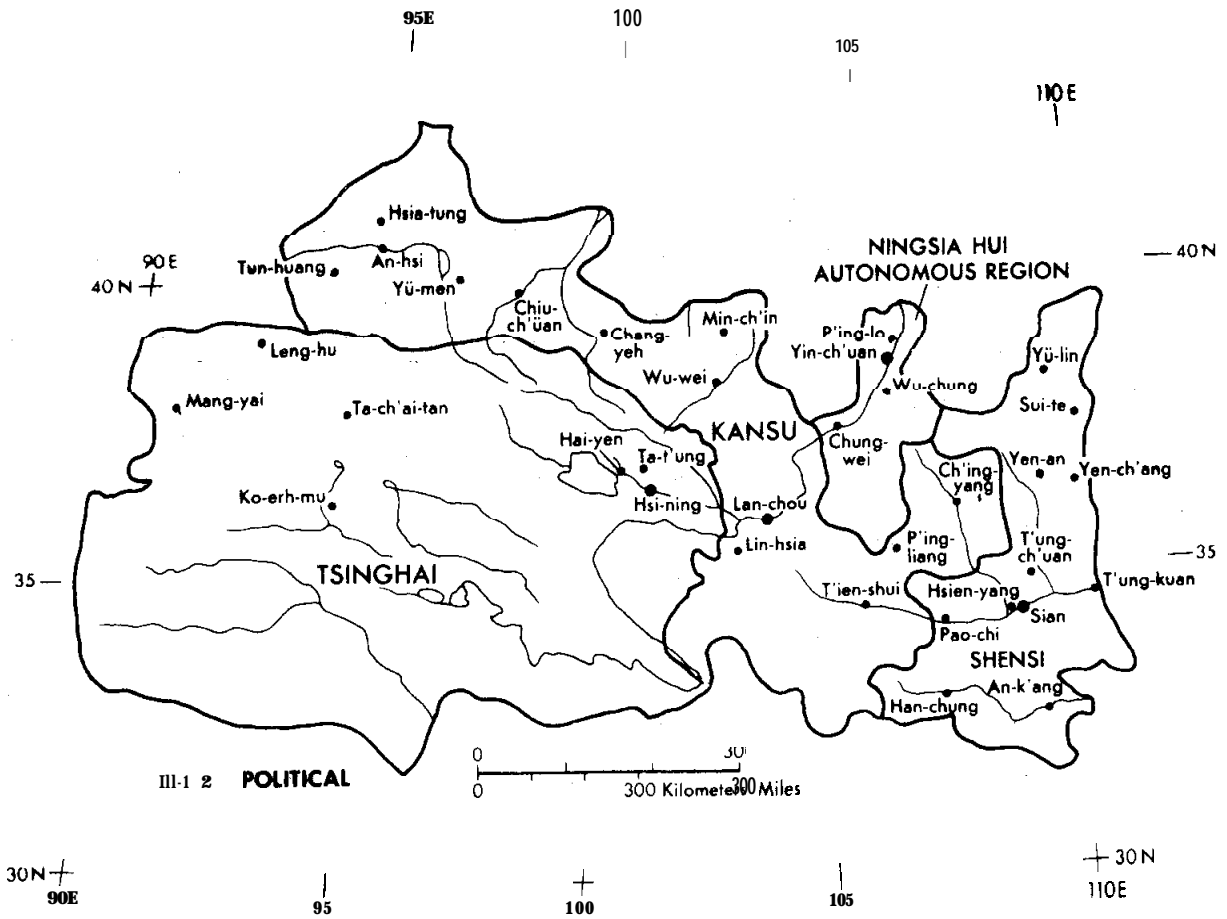
มณฑล Hopeh เป็นแหล่งผลิตฝ้ายสำคัญของจีน สามารถผลิตไคถึง 1/5 ของปริมาณที่ผลิตไคทั้งประเทศ Tientsin และ Tsingtao เป็นแหล่งโรงงานทอผ้าที่ตั้งมานานแล้ว ศูนย์การทอผ้าใหม่ที่เกิดขึ้นที่ไคแก่ Peking, Shih-chia-chuang, Han-tan
ua: Cheng-chou

คามแนวชายฝั่งของคาบสมุทร Shantung มีการประมงเป็นกิจกรรมสำคัญ โดยมี Tsingtao และ Chefoo (Yen-t'ai) เป็นศูนย์กลางการประมง

แหล่งกำเนิดอันอุดมทั้งสินแร่เหล็กและถ่านหิน ให้อำนาจพื้นฐานให้เกิดอุตสาหกรรมหนัก ในพื้นที่แม่น้ำเหลืองตอนล่าง (Map III-11) แหล่งสำรองถ่านหินที่มีอยู่ในภูมิภาคนี้ ประมาณว่าเป็นจำนวนครึ่งหนึ่งของปริมาณถ่านหินที่มีอยู่ในประเทศ มีแหล่งผลิตเกลือจำนวนมาก ทั้งเกลือทะเลตามชายอ่าว Chihli (Po Hai) และเกลือเหมืองใน Shansi และแหล่งสะสม แอคลาไล (alkali) ความรกรวมชาติในพื้นที่ส่วนนี้ทำให้ภูมิภาคนี้เป็นจุดรวมอันมีศักยภาพสูงของอุตสาหกรรมเคมี การทำเหมืองถ่านหินก็เป็นกิจกรรมสำคัญอย่างหนึ่งในภูมิภาคนี้ และโดยที่ของทุกถ่านหินสนองความต้องการมีไว้เฉพาะในพื้นที่นี้เท่านั้น แต่เพื่อพื้นที่ในภูมิภาคอื่น ๆ ด้วย จึงต้องมีปริมาณการทำเหมืองเพิ่มมากขึ้น Ta-t'ung และ T'ai-yuan นับว่าเป็นศูนย์กลางการผลิตถ่านหินใหญ่อยู่ในภูมิภาคนี้ อุตสาหกรรมการผลิตปูนซีเมนต์ก็ไครขยายออก นอกจากโรงงานดั้งเดิมที่ T'ai-yuan แล้วก็ได้สร้างขึ้นใหม่อีกแห่งหนึ่งที่ Ta-t'ung

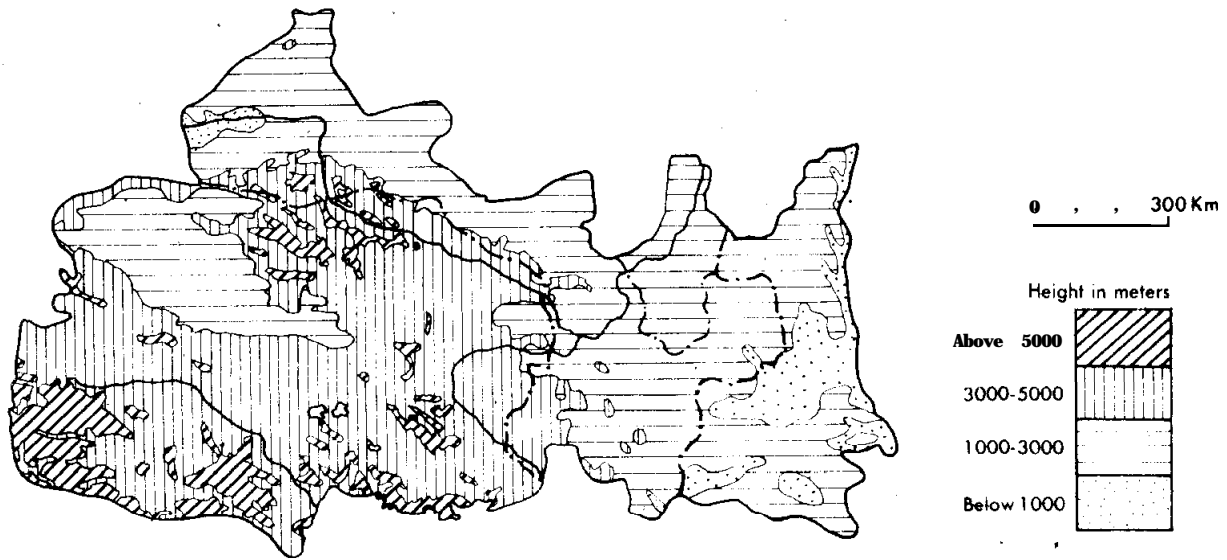
ภูมิภาคแม่น้ำเหลืองตอนล่างมีทางรถไฟยาวมาก นับเป็นที่สองรองจากแมนจูเรีย ในการพัฒนาสายทางรถไฟ ใ้มีเส้นทางรถไฟสายหลัก 4 สาย แยกออกจากกรุงปักกิ่ง (1) สาย Peking-Shen-yang ซึ่งทอดขึ้นไปทางเหนือไปตามพื้นที่ราบชายฝั่งทะเลถึง Shan-hai-kuan (2) สาย Tientsin-Nanking เชื่อมต่อกรุงปักกิ่งเข้ากับพื้นที่ราบปากแม่น้ำ Yangtze (3) ทางรถไฟสายที่ยาวที่สุดสายหนึ่งของจีนในปัจจุบันนี้ไ้แก่สาย Peking-Canton โดยผ่านทาง Cheng-chou ริมแม่น้ำเหลือง และ Wu-han ริมแม่น้ำ Yangtze (4) สาย Peking-Pao-t'ou ซึ่งเชื่อมกรุงปักกิ่งเข้ากับมองโกเลียใน นอกจากทางรถไฟสายหลักเหล่านี้ก็ยังมีทางรถไฟสายกะวันลอก-กะวันคก Lung-hai และ Shih-chia-chuang- T'ai-yuan, Shih-chia-chuang-Te-chou, Tsingtao-Tsinan และ Ta-t'ung-P'u-k'ou

นครที่สำคัญที่สุดในภูมิภาคแม่น้ำเหลืองตอนล่างไ้แก่ Peking, Tientsin, Tsinan, Tsingtao, T'ai-yuan, Lo-yang, K'ai-feng, Chefoo, Ta-tung และ Cheng-chou นครปักกิ่งไ้เป็นที่ยังของรัฐบาลจีนอยู่เป็นครั้งเป็นคราวนับเป็นเวลารวมกันกว่า 800 ปี และในปัจจุบันนี้ยังคงเป็นเมืองหลวงของจีนอยู่ พลเมืองในนครนี้ตามรายงานว่ามี 7.5

III-1 2 POLITICAL

III-1 3 . RELIEF

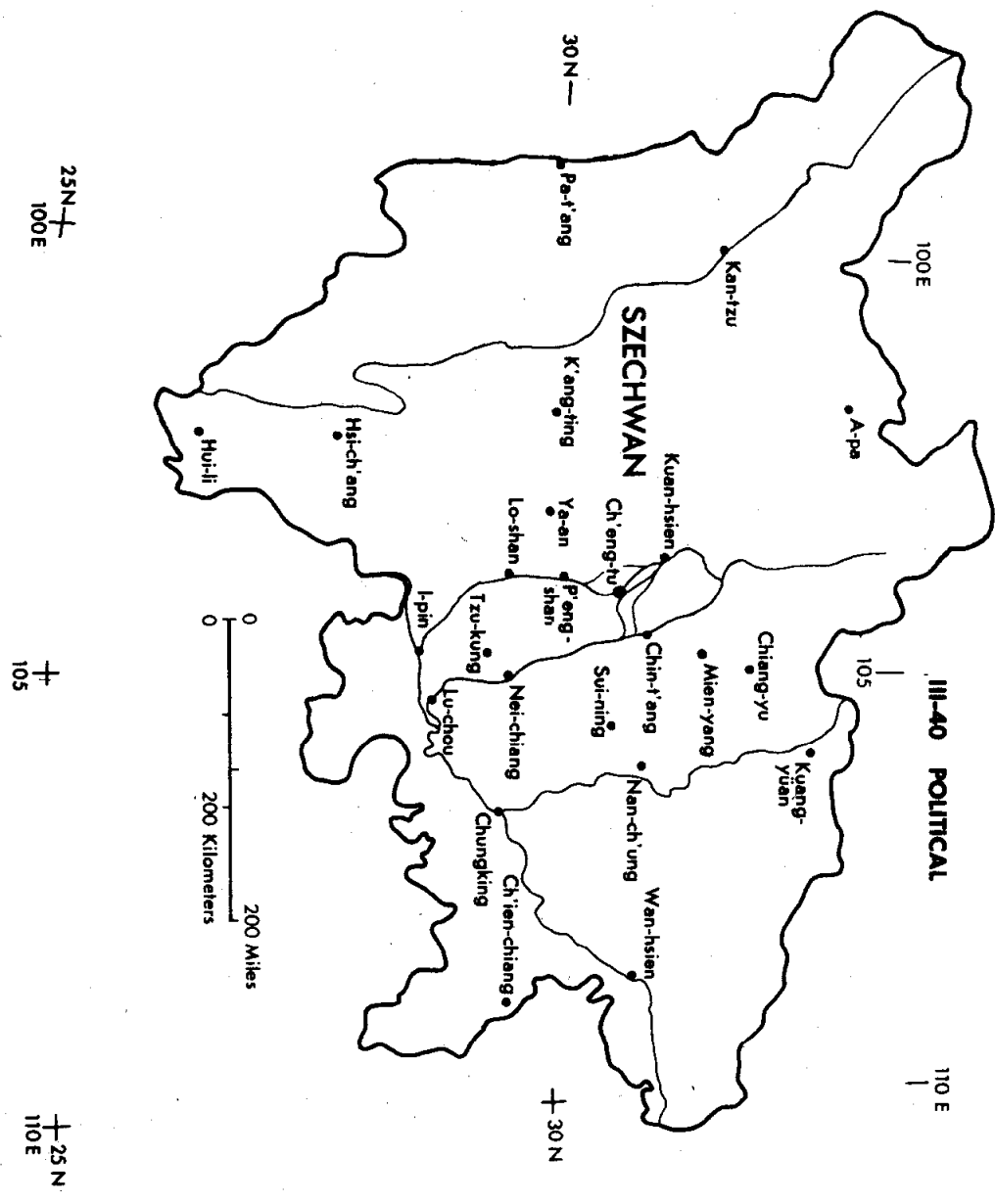
ล้านคน ในปี 1970 นครแห่งนี้ตั้งอยู่ในชัยภูมิสำคัญระหว่างแมนจูเรีย มองโกเลียใน และพื้นที่ราบจีนเหนือ และเป็นศูนย์กลางทางประวัติศาสตร์, การเมือง, เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมของประเทศ

ภูมิภาคลุ่มแม่น้ำเหลืองตอนบน (The Upper Yellow River Region)

มณฑล Shensi, Kansu, Tsinghai และ Ningsia Hui ซึ่งมีการปกครองตนเองประกอบด้วยขึ้นเป็นภูมิภาคส่วนนี้มีพื้นที่ 1,610,000 ตารางกิโลเมตร พลเมืองทั้งหมดมากกว่า 37 ล้านคน (Map III-12) รูปร่างภูมิประเทศที่แตกต่างกันในภูมิภาคนี้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในลักษณะของภูมิภาคซึ่งอยู่ระหว่างความชื้น พื้นที่ราบต่ำไปทางตะวันออก และพื้นที่ราบสูง แหงแสงในทางตะวันตก (Map III-13) แนวแบ่งระหว่างระบบระบายน้ำภายในและภายนอกของจีน อยู่ในภูมิภาคส่วนนี้ ภูมิภาคส่วนนี้ยังเป็นพื้นที่ในเขตเปลี่ยนแปลงระหว่างเกษตรกรรม และการเลี้ยงสัตว์อีกด้วย

มีกลุ่มชนหลายชาติพันธุ์อาศัยอยู่ในภูมิภาคนี้ ได้แก่ Han, Tibetan, Hui, Mongolian และ Kazakh พื้นที่ที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์เป็นพิเศษในภูมิภาคนี้ได้แก่ ฉนวน Kansu (Kansu Corridor) ซึ่งเป็นทางผ่านธรรมชาติที่เชื่อมต่อกับจีนกับเอเชียกลาง ในปี 122 ก่อนคริสตกาล นักสำรวจ Chang-Ch'ien อยู่ในสมัยราชวงศ์ฮั่น ได้เดินทางผ่านพื้นที่ฉนวนนี้ไปถึงเอเชียกลางในคริสต์ศตวรรษที่ 17 Hsuan-Tsang พระผู้มีชื่อเสียงในสมัยราชวงศ์ถัง ได้เดินทางผ่าน Kansu ไปถึงอินเดีย มาร์โคโปโล ก็ได้ตามเส้นทางนี้เมื่อเขาเข้าไปในประเทศจีน ระหว่างสมัยราชวงศ์ฮั่น (1279 A.D. ถึง 1368 A.D.) ในตอนต้นราชวงศ์ฮั่น (206 A.D. ถึง 220 A.D.) สินค้าไหมของจีนได้ส่งไปเอเชียกลางและยุโรป โดยผ่านฉนวน Kansu ซึ่งได้กลายเป็นที่รู้จักกันในนาม "เส้นทางไหม" (the Silk Route)

ภูมิภาคส่วนนี้อาจแบ่งออกได้เป็น 4 พื้นที่ ตามลักษณะภูมิประเทศ พื้นที่แรก ได้แก่ Tsingling-Ta-pa Shan มีหิวเขา Tsingling Shan หอคิวตามแนวตะวันออก-ตะวันตก ครอบคลุมพื้นที่ประมาณ 1 ใน 3 ของมณฑล Shensi ไปเป็นหิวเขากว้างและขรุขระ ประมาณอย่างหายาก ๆ ว่าหอคิวนานไปกับหิวเขา Ta-pa Shan ทางทิศใต้ ซึ่งเป็นหิวเขาที่เพี้ยแคยาว

อยู่ระหว่าง Shensi และ Szechwan ในระหว่างหิวเขาทั้งสองนี้มีแม่น้ำ Han Shui ไหลจากตะวันออกไปสู่ตะวันออกเฉียงใต้ มีที่ราบลุ่มและที่ราบในหุบเขา ซึ่งอยู่ค่าในระหว่างภูเขา ความชายฝั่งทั้งสองของแม่น้ำนี้จำนวนมาก ที่ราบลุ่มที่ใหญ่ที่สุดคือ Han-chung Basin ซึ่งมีการปลูกพืชคล้ายคลึงกับในที่ราบลุ่ม Szechwan ที่ราบลุ่ม Han-chung มีเนื้อดินอุดมสมบูรณ์ ปกคลุมอยู่ มีสภาพลมฟ้าอากาศอบอุ่นและชื้น จึงเป็นพื้นที่ที่เป็นศูนย์กลางการเกษตรหลักอยู่ในภูมิภาคนี้ (Map III-14)

พื้นที่อีกส่วนหนึ่งคือที่ราบสูงคินเจิสส์ ซึ่งเป็นที่ราบสูงที่ถูกคั่นแยกออกจากด้วยสันเขา ขาวแคบ ๆ เป็นคอน ๆ ไป โดยพื้นที่บนสันเขามักถูกคั่นสลับของปกคลุม พื้นที่ส่วนนี้เกือบทั้งหมด อยู่ในแนวแหวนเกือกม้าใหญ่ของแม่น้ำเหลืองทางเหนือของหิวเขา Tsinling Shan มีร่องเขาแคบ (ravine) ซ้ำซ้อนเป็นจำนวนมาก อันเกิดจากการกัดกร่อนของแม่น้ำที่กัดเขาเข้าไปในพื้นที่ที่มีสารสีเหลืองปกคลุมอยู่ ร่องเขาแคบเหล่านี้บางแห่งมีความลึกและความกว้างแตกต่างกันมาก นับจากเพียง 2 - 3 เมตร จนถึง 200 เมตร (Maps III-15, III-16, and III-17)

พื้นที่ส่วนที่สามของภูมิภาคแม่น้ำเหลืองตอนบนคือพื้นที่ฉนวน Kansu อันมีชื่อเสียง ซึ่งเหยียดยาวไปทางตะวันตกจากเมือง Lan-chou มีความยาวของพื้นที่ถึง 1,000 กิโลเมตร มีหิวเขาสูงกระหนาบพื้นที่ และชะง่อนเงื้องอมอยู่เหนือผืนพื้นที่ราบอยู่ด้วยความสูง 1,500 เมตรเหนือระดับน้ำทะเล โดยที่พื้นที่ส่วนนี้เป็นทางสัญจรธรรมชาติเพื่อไปทางตะวันตกของแม่น้ำเหลือง พื้นที่นี้จึงเป็นที่รู้จักกันในชื่อ ฉนวน Ho-hsi (ฉนวนตะวันตกของแม่น้ำ) แม้วาปริมาณฝนตกในพื้นที่ส่วนนี้จะไม่ค่อยมาก (เฉลี่ยระหว่าง 250 มิลลิเมตร และ 600 มิลลิเมตร ในปีหนึ่ง ๆ) ที่ราบลุ่มของพื้นที่ส่วนนี้ได้รับหิมะซึ่งละลายตัวไหลลงจากภูเขาที่เรียงรายโดยรอบเป็นปริมาณมาก เมื่อหิมะละลายในฤดูร้อน น้ำที่ละลายจะไหลลงมาตามสวนลาดของภูเขา และทำให้เกิดลำธารขนาดต่าง ๆ กันจำนวนมาก ซึ่งน้ำจากลำธารเหล่านี้ก็ไคยันให้เขาเป็นน้ำชลประทานในนา เมื่อองมาถึงพื้นที่ดินแข็งเขาที่ไคระคัมแล้ว ความชายฝั่งของลำธารแต่ละสายนี้จะมีหนองน้ำ (Oases) ขนาดต่าง ๆ เกิดขึ้น ซึ่งไคกลายเป็นศูนย์ชุมชนอยู่อาศัย และเป็นศูนย์การเพาะปลูก (Map III-18) จีนไคไคความพยายามอย่างมากในการควบคุมน้ำเหล่านี้ (Map III-19) มีทางรถไฟสาย Lan-chou-Sinkiang แล่นผ่านพื้นที่ฉนวน Kansu

พื้นที่ส่วนสุดท้ายคือที่ราบสูง Tsinghai ซึ่งโอบล้อมทะเล Tsinghai ทั้งหมด เข้าไว้ และเป็นพื้นที่ที่อยู่สูงจากระดับน้ำทะเลถึง 4,000 เมตร ๗ รอบคั่นเหนือของที่ราบสูงนี้มีทิวเขา Ch'i-lien Shan-mo ซึ่งเป็นเส้นแบ่งระหว่างระบบการระบายน้ำภายใน และภายนอกของจีน ตอนกลางของพื้นที่ส่วนนี้มี Pa-yen-k'-a-la Shan ซึ่งถือเป็นสันปันน้ำของต้นแม่น้ำ Yangtze และแม่น้ำเหลืองไหลผ่าน ในตอนใต้ของที่ราบสูง มีอาณาเขตคั่นกักระหว่าง Tsinghai-Tibet แอนขนานไปกับ T'ang-ku-la Shan-mo ในระหว่างภูเขาสูงเหล่านี้ พื้นที่เป็นหุบเขารวมากกว้าง พื้นที่เป็นลูกทูก และที่ราบสูงที่มีผิวหน้าเรียบกว้าง ส่วนใหญ่ของพื้นที่เหล่านี้มีภูเขาชั้นนอกงาม ทำให้เป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์มียอกเขาที่มีอาณาเขตกว้างขวาง พื้นที่ส่วนนี้มีดินอมตอ (เอิสส์) ซึ่งแตกกรวมเป็นปุ๋ยอันอุดมแก่ที่รบกวนอุณหภูมิต่ำ

ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือของที่ราบสูง Tsinghai เป็นที่แอ่งแผ่นดิน Tsaidam ซึ่งเป็นพื้นที่คำขนาดใหญ่ไพศาลตั้งอยู่ระหว่างทิวเขา Pa-yen-k'-a-la และ Ch'i-lien Shan-mo ซึ่งมียอดสูงถึง 4,000 เมตร อยู่ทางทิศเหนือ แอ่งแผ่นดินนี้มีพื้นที่เรียบและกว้างใหญ่มาก ระดับที่ต่ำที่สุดของที่ราบลุ่มนี้สูงจากระดับน้ำทะเลประมาณ 2,700 เมตร มีพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ในเนื้อดินอยู่เป็นแห่ง ๆ จำนวนมากอยู่ตามบริเวณที่เป็นเชิงเขา และตามชายฝั่งทะเลสาบของที่ราบลุ่มแห่งนี้ ทางตะวันออกเฉียงใต้ของแอ่งแผ่นดินนี้มีมิงขนาดใหญ่ซึ่งเกิดขึ้นโดยอำนาจที่ไหลเกิดขึ้นจากหิมะบนยอดทิวเขา Kunlun ไทอมาสู (Maps III-20 และ III-2)

ขอบเขตและลักษณะผิวพื้นภูมิประเทศในภูมิภาคแม่น้ำเหลืองตอนบน ทำให้มีสภาพลมฟ้าอากาศ เนื้อดิน พืชพรรณ และการไหลประโยชน์ที่ดินแตกต่างกันไปมาก (Map III-20)

โดยส่วนรวมแล้ว สภาพภูมิฟ้าอากาศของภูมิภาคนี้เป็นไปตามแบบฉบับของภูมิฟ้าอากาศภาคพื้นทวีปโดยอิทธิพลจากการที่อยู่ทางไกลจากทะเล และมีทิวเขากั้นทั้งทางทิศใต้และตะวันออก ซึ่งกันขวางลมที่จะพัดมาจากทะเลอยู่ ฤดูหนาวจึงแห้งและหนาว และมีลมแรงในฤดูร้อนจะร้อนจัด เช่นในภูมิภาคนี้ส่วนใหญ่จะตกในฤดูร้อน สภาพภูมิฟ้าอากาศอย่างนี้ทำให้ต้นไม้ที่มีขนาดสูงขึ้นได้ยาก ดังนั้นพื้นที่ส่วนใหญ่ของภูมิภาคนี้จึงเป็นทะเลทรายและทุ่งหญ้า โดยที่อยู่สูงจากระดับน้ำทะเลมาก มีหิมะอยู่ตลอดเวลาบนยอดเขา และมีพืชพรรณขึ้นเพียงเล็กน้อย ทำให้ภูมิภาคส่วนนี้มีลักษณะเป็นเขตหนาวจัด อย่างไรก็ตามแม้จะมีอุณหภูมิค่าและมีฝนตกน้อย ก็ยังมีภูเขาริมที่อยู่ในที่ราบสูงอันกว้างใหญ่ อำนาจให้เป็นทุ่งเลี้ยงสัตว์โคกค้ำพอสมควร

อมที่พัดแรงจกมาจากที่ราบสูงมองโกเลียใน ไค้นำเอาทรายมากถมทับลงบนพื้นที่ใน
ฉนวน Kansu ซึ่งหาไม่แล้วก็เป็นพื้นที่การเกษตรที่อุดมสมบูรณ์ ซึ่งทำให้เกิดความยากลำบาก
แก่การเกษตรในท้องถิ่น แต่ภูมิภาคนี้ก็เป็นทุ่งเลี้ยงสัตว์ประเภท แกะ ม้า และจามรี ที่ที่ที่สุดของจีน
ในพื้นที่ภูมิภาคนี้ปรากฏมีสัตว์ประเภทละมั่ง, ม้าป่า, สุนัขป่า, สุนัขจิ้งจอก และหมี อาศัยอยู่

โดยที่ไครับน้ำส่วนใหญ่จากหิมะที่ละลายตัวลงมาจากภูเขาสูง แม่น้ำส่วนใหญ่ใน
บริเวณลุ่มน้ำภายในจึงมีสายสั้น ๆ และการไหลของกระแสเปลี่ยนแปลงไปตามฤดูกาล
มีทะเลสาบหลายแห่งในพื้นที่ส่วนนี้ให้เกลือเป็นปริมาณมาก

ในเขต Shensi ตามชายฝั่งส่วนมากของแม่น้ำสายใหญ่ ๆ จะมีพื้นที่แคบ ๆ
ที่เนื้อดินเกิดจากการสะสมของสารตกตะกอน ซึ่งพื้นที่ชนิดนี้เป็นที่รู้จักกันในท้องถิ่นในนาม บึงข้าว
ที่เต็มเปี่ยม (brimming granaries) พืชอาหารสำคัญที่ปลูกในพื้นที่นี้ได้แก่ ข้าวฟ่าง และ
ข้าวฟ่างชนิด broom-corn millet พื้นที่ในภาคเหนือของ Shensi มีทุ่งเลี้ยงสัตว์ และฟาร์ม
เลี้ยงสัตว์อยู่จำนวนมาก ในระยะเร็ว ๆ นี้ ไคมีการก้าวหน้าในเรื่องจัดหาน้ำ การอนุรักษ์
เนื้อดิน สถานีการทำสวนป่า และการปลูกหญ้าเลี้ยงสัตว์ในพื้นที่ส่วนนี้ขึ้นมาก โดยการรวบรวม
วิธีปฏิบัติที่ดีในเรื่องการเพาะปลูก การป่าไม้ และการเลี้ยงสัตว์ ทำให้สถานدارณ์ในการพัฒนา
การเลี้ยงสัตว์ในภูมิภาคนี้ดีขึ้น

ที่ราบ Wei Ho (Wei Ho เป็นลำน้ำแยกสายใหญ่จากฝั่งขวาของแม่น้ำเหลือง)
มีลักษณะแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดจากพื้นที่ Shensi ภาคเหนือ ที่ราบแห่งนี้มีประชาชนอาศัยอยู่
อย่างหนาแน่น มีเมือง หมู่บ้าน ชนเขาออกไปไกล จาก T'ung-kuan ทางตะวันออก และ
Pao-chi ทางตะวันตกเป็นระยะทางถึง 300 กิโลเมตร มีการขุดคลองชลประทานเพื่อระบาย-
น้ำให้แก่ชาวชาวลี และแปลงฝ้ายเป็นจำนวนมาก ในพื้นที่ราบนี้

ในภาคตะวันออกเฉียงใต้ของภูมิภาคส่วนนี้เป็นหุบเขา Han Shui ซึ่งมีข้าวโพก
และข้าวเจ้าเป็นพืชธัญญาหารหลักที่ปลูกอยู่ในพื้นที่ส่วนนี้ ทางเหนือสุดของหุบเขา มีการปลูกพืช
กิ่งเมืองร้อน และมีการปลูกขนุนและผลไมรสสม

การแปรปรวนอย่างมากของฝนตกประจำปีในเขต Kansu ทำให้การเพาะปลูก
หมิ่นท้อผลเสียหาย เพราะความแห้งแล้งซึ่งเป็นปัญหาประจำที่ทุกคามอยู่ ยิ่งกว่านั้นพื้นที่ส่วนนี้ยังมี
ของเขาคบหลายของเขาคบและหุบเขาลึกอยู่เป็นจำนวนมาก ทำให้การเก็บรักษาน้ำไว้ทำได้ยาก

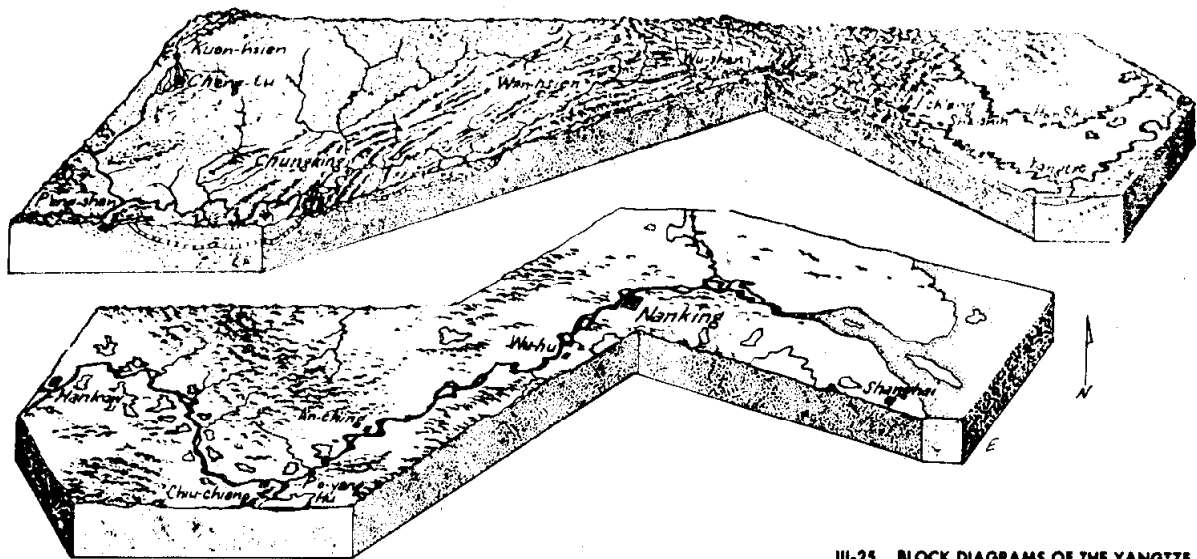
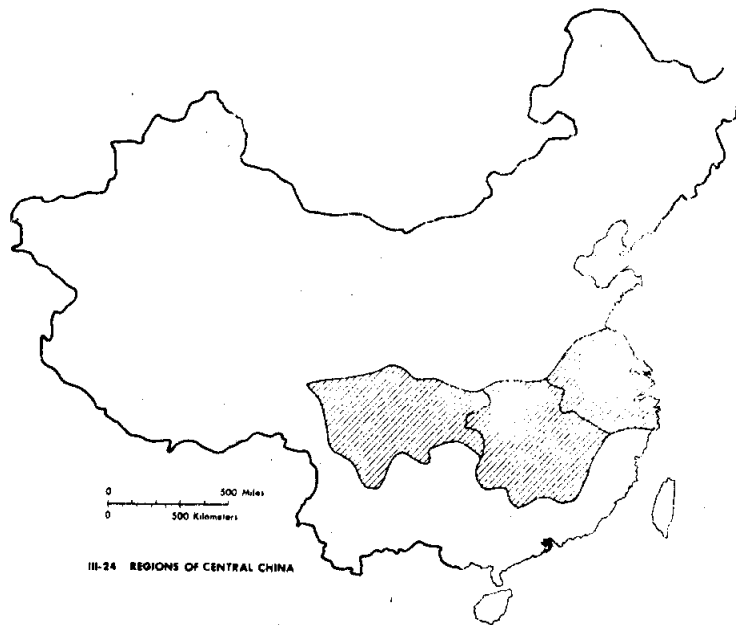
แต่อย่างไรก็ตาม ก็ได้มีการเปิดพื้นที่เพาะปลูกที่มีการชลประทานเพิ่มขึ้นได้อย่างเรื่อย ๆ ภายในพื้นที่ของฉนวน Kansu เองนั้น ดังที่เราได้ทราบมาแล้ว มีหิมะละลายลงมาจากหิวเขา Ch'i-lien Shan-mo ซึ่งทำการสร้างระบบชลประทานขนาดใหญ่พอสมควรในพื้นที่นี้ไปไ้ ระบบการชลประทานที่ดำเนินการอยู่ในพื้นที่ส่วนนี้มีอายุเก่าแก่กว่า 2,000 ปีแล้ว โดยสร้างขึ้นเมื่อบรรดาหนองน้ำที่มีอยู่ในพื้นที่ฉนวนนี้เป็นแหล่งเริ่มการเพาะปลูก และตามฝั่งหนองเหล่านี้เองที่ได้เกิดเป็นนครเป็นเมืองในพื้นที่ฉนวนนี้ขึ้นก่อน พื้นที่ทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ของ Kansu ปลูกพืชข้าวสาลีฤดูหนาว ในขณะที่พื้นที่ทางตะวันตกของฉนวนปลูกข้าวสาลีในฤดูใบไม้ผลิ ข้าวที่ผลิตขึ้นในพื้นที่ฉนวนนี้ปรากฏว่าเป็นที่ประจักษ์กันดีในคุณภาพสูง ทางภาคตะวันตกของพื้นที่ฉนวนนี้ เนื้อดินเหมาะสำหรับการปลูกฝ้าย

โดยที่มีพื้นที่เป็นทุ่งหญ้าตามธรรมชาติที่วิเศษสุด ภูมิภาคแม่น้ำเหลืองตอนบนจึงเป็นศูนย์กลางการผสมพันธุ์สัตว์ มา Tsinghai นั้นเป็นที่รู้จักกันดีตลอดทั่วโลก ผลิตภัณฑ์ของภูมิภาคส่วนนี้จึงมีหนังสัตว์ และหนังฟอกจาก Tsinghai มีขนสัตว์จาก Kansu

อุตสาหกรรมในภูมิภาคแม่น้ำเหลืองตอนบนมีหลายอย่างแตกต่างกัน และได้รับการพัฒนาอย่างจริงจังเรื่อยมา นับแต่แผนชาติปีแรก (Map III-23) ใน Shensi มีแหล่งสะสมถ่านหินจำนวนมากอยู่กระจัดกระจายทั่วภาคพื้นที่ของมณฑลนี้ แหล่งใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งอยู่ที่ T'ung-ch'uan แหล่งทรัพยากรน้ำมันอันอุดมก็ได้รับการพบว่ามีอยู่ทั่วไปในพื้นที่ราบสูง Shensi มอน้ำมันบ่อแรกบ่อหนึ่งที่โค่นขึ้นในภูมิภาคนี้ โค่นที่ Yen-ch'ang ซึ่งเป็นเมืองที่มีอุตสาหกรรมทำเครื่องจักรกลขนาดใหญ่อยู่แห่งหนึ่ง

อุตสาหกรรมเบาของมณฑลนี้ได้แก่โรงหอย้าจากฝ้าย ซึ่งได้รับการพัฒนาให้ขยายกิจการออกไปอย่างกว้างขวาง กระบวนการหอย้าจากฝ้ายทุกขั้นตอน ดำเนินไปจากพื้นที่ โค่นการปั่นฝ้าย การทอ การย้อมสี และการพิมพ์ลวดลาย โรงงานหอย้าที่ใหญ่กว่าก็มีอยู่ใน Sian และ Hsien-yang ในที่ราบ Wei Ho ซึ่งนับว่าเป็นพื้นที่ผลิตฝ้ายใหญ่แห่งหนึ่งของจีน มณฑลทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือได้เป็นตลาดสำหรับผลิตภัณฑ์สิ่งทอของ Shensi ให้ไหลเข้าไปได้อย่างสะดวกสบาย

ชายแดนหนทางในภูมิภาคนี้ ได้รับการพัฒนาขึ้นอย่างคึกและเชื่อมโยงที่ราบสูง Tsinghai เขาก็มีมณฑล Sinkiang, มณฑลโกเจียใน, Shansi, Honan, Szechwan, Shansi, และทิเบต ทางรถไฟในภูมิภาคนี้ได้แก่สาย T'ien-shui-Lan-chou, Pao-chi-Ch'eng-tu Lan-chou-Sinkiang และ Pao-t'ou-Lan-chou

ในภูมิภาคนี้ ประชากรส่วนใหญ่อาศัยอยู่ใน Shensi และภาคตะวันออกเฉียงใต้ของ Kansu นอกจากชนเผ่า Hans ที่มีอยู่ที่นั่น แล้วยังมีชนเผ่า Huis อาศัยอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงใต้ของ Kansu, ชนชาติทิเบต ซึ่งอยู่รวมกลุ่มกันบนที่ราบสูง Tsinghai และในตะวันตกเฉียงใต้ของ Kansu, พวกมองโกลเจียน และ Kazakhs ซึ่งอยู่อย่างกระจัดกระจายรอบ ๆ Koko Nor (Ch'ing Hai) และในภาคตะวันออกของแอ่งแผ่นดิน Tsaidam

Sian ซึ่งเป็นเมืองหลวงของมณฑล Shensi ตั้งอยู่ใจกลางของพื้นที่ราบ Wei Ho มีพลเมืองเกือบ 2 ล้านคน มีแม่น้ำ Wei Ho ไหลไปทางทิศเหนือของตัวเมือง ทางทิศใต้มีภูเขา Tsinling Shan ตัวเมืองสร้างขึ้นในรูปมีกำแพงล้อมเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าได้เป็นเมืองหลวงของมณฑลนี้มาเป็นเวลากว่า 900 ปี และที่เคยเป็นเมืองหลวงของจักรพรรดิจีนมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานกว่านั้น Sian แม้ว่าจะมีสถานที่หลายแห่งที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ แต่ในปัจจุบันก็เป็นเมืองอุตสาหกรรมสมัยใหม่ ซึ่งมีโรงงานผลิตพลังงานไฟฟ้า, โรงงานทอผ้าฝ้าย, อุตสาหกรรมเครื่องไฟฟ้า, วัสดุก่อสร้าง และโรงงานทำเบียร์สัตว์เป็นอาหาร ซึ่งความเจริญใหม่ ๆ เหล่านี้ล้วนตั้งอยู่ภายนอกกำแพงเมืองอันเก่าแก่ทั้งสิ้น

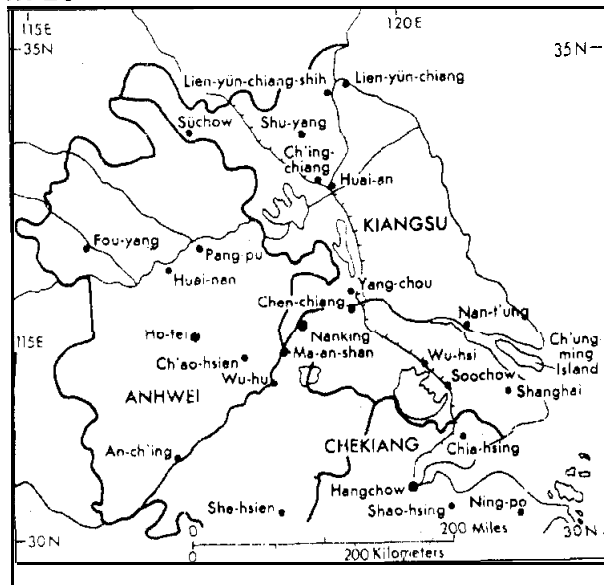
Lan-chou, เมืองหลวงของมณฑล Kansu ตั้งอยู่ในพื้นที่ราบลุ่มที่เป็นขอบเชิงเขา และเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรม และการขนส่งของมณฑล มีพลเมืองประมาณ 1.5 ล้านคน ตัวเมืองได้กลายเป็นศูนย์กลางใหญ่ของการอุตสาหกรรม กิจกรรมสำคัญได้แก่ การกลั่นน้ำมัน, การผลิตสร้าง และอุตสาหกรรมการทอขนสัตว์

Hsi-ning เป็นเมืองหลวงของมณฑล Tsinghai และเป็นศูนย์กลางการค้า ผลิตผลทางเกษตร และการเลี้ยงสัตว์ของมณฑล เป็นจุดรวมการขนส่งของสถานีปลายทางขนส่งในเส้นทาง Tsinghai-Tibet ซึ่งไปสิ้นสุดปลายทางที่เมือง Lhasa, มีเส้นทางถนนรถยนต์ซึ่งเชื่อมต่อกับ Hsi-ning กับขบวนน้ำมันในที่ราบลุ่ม Tsaidam

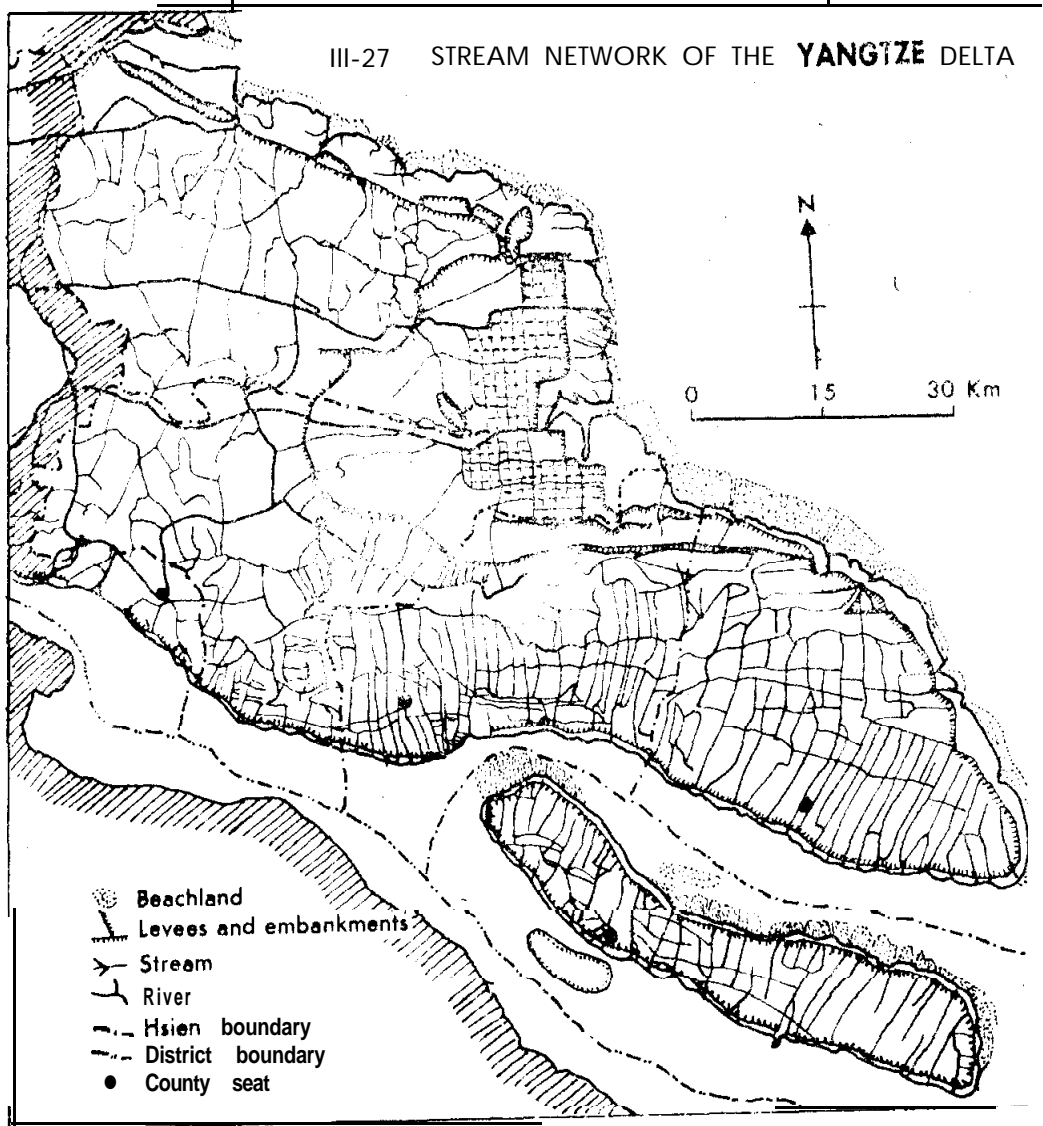
จีนกลาง (Central China)

พาดูเกี่ยวกับจีนภาคเหนือ ภูมิภาคจีนภาคกลางแบ่งออกเป็นสามซอ และมีแม่น้ำใหญ่ 1 สาย ครอบคลุมพื้นที่ ซึ่งในกรณีนี้ได้แก่แม่น้ำ Yangtze (Maps III-24 และ III-25)

III-26 POLITICAL

III-27 STREAM NETWORK OF THE YANGTZE DELTA

ภูมิภาคลุ่มแม่น้ำแยงซีตอนล่าง (The Lower Yangtze Region)

ภูมิภาคแม่น้ำ Yangtze ตอนล่าง ตั้งอยู่ในระหว่างลำน้ำสายเก่าของแม่น้ำ Huai Ho ทางทิศเหนือ และอ่าว Hang-chow ทางทิศใต้ ขอบเขตของภูมิภาคนี้ไปจากที่ กรุง Nanking ทางทิศตะวันตกและจรดทะเลจีนตะวันออกทางตะวันออกเฉียงใต้ของภูมิภาค (Map III-26) ภูมิภาคนี้ตามความเป็นจริงแล้วเป็นพื้นที่สามเหลี่ยมปากแม่น้ำใหญ่เกิดขึ้นโดยการสะสมของวัสดุตกตะกอนที่แม่น้ำ Yangtze อันยิ่งใหญ่พัดพามา มีทะเลสาบและแม่น้ำหลายสายล้อมรอบภูมิภาคส่วนนี้ ดังเช่นพื้นน้ำจืดในที่ราบลุ่ม T'ai Hu ซึ่งกินเนื้อที่ถึง 15 เปอร์เซ็นต์ของพื้นที่ทั้งหมดของภูมิภาคแม่น้ำแยงซีตอนล่าง ที่ราบลุ่มแห่งนี้เป็นที่รู้จักกันดีในชื่อประเทศพื้นน้ำ (water country) เพราะผู้เดินทางไปในพื้นที่นี้จะได้พบลำธารน้ำทุก ๆ ระยะทางเศษหนึ่งส่วนสี่ของกิโลเมตร และชาวนาในพื้นที่ส่วนนี้ใช้เรือเป็นพาหนะกันมากเท่า ๆ กับที่เพื่อนชาวนาทางภาคเหนือใช้รถลาก

แม่น้ำ Yangtze สะสมวัสดุตกตะกอนเป็นจำนวนมาก จึงทำให้มีการสร้างสมพื้นดินออกไปในทะเลอยู่อย่างต่อเนื่อง คำว่าดินที่ใหม่เกิดขึ้นไปในทะเลในอัตราเฉลี่ย 25 เมตรในปีหนึ่ง ๆ และผู้คนที่โคไช่ประโยชน์จากที่ดินชายฝั่งที่งอกเพิ่มขึ้นนั้นด้วย การวิจัยที่เปิดเผยให้ทราบว่าเมื่อห้าพันปีก่อนนั้น ทะเลได้เว้าลึกเข้าไปในแผ่นดิน ๗ คำว่าที่ประมาณอย่างหยาบ ๆ กึ่งทางระหว่าง Shanghai กับ Nanking เป็นระยะทางประมาณ 150 กิโลเมตร และ T'ai Hu นั้นเป็นส่วนหนึ่งในทะเลจีนตะวันออก ภูเขาโคกเดี่ยวลูกเล็ก ๆ ที่อยู่ในที่ราบลุ่ม T'ai Hu ในปัจจุบันนั้น แรกเริ่มเดิมทีเป็นเกาะในทะเล เมื่อหนึ่งพันปีที่ผ่านมา พื้นดินอันเป็นที่ตั้งของนครเซี่ยงไฮ้ ในปัจจุบันนี้นั้น ยังเป็นพื้นที่ที่ทะเลอยู่ และเกาะ Ch'ung-ming ซึ่งอยู่ตอนปากแม่น้ำ Yangtze ยังเป็นเพียงสันดอนทรายเล็ก ๆ ปากน้ำเท่านั้น ลำน้ำและชายคลองต่าง ๆ ในพื้นที่สามเหลี่ยมปากแม่น้ำได้แสดงไว้ใน Map III-27 Map III-28 และ III-29 โคนแสดงให้เห็นการโคไช่ประโยชน์ในพื้นดิน และการตั้งหลักแหล่งอยู่ในภูมิภาคนี้

สภาพลมฟ้าอากาศของภูมิภาคแม่น้ำ Yangtze ตอนล่างเป็นอากาศอบอุ่น และชื้น มีฤดูกาลต่างกันโดยเห็นโคจรัด ทั้งนี้เพราะมีที่ตั้งอยู่ไกลชายฝั่งทะเล อุณหภูมิเฉลี่ยในเดือนมกราคมมักจะเหนือจุดน้ำแข็ง และอุณหภูมิในฤดูร้อนก็ไม่สูงเท่ากันที่สถานีภายในดินแดน และไม่ร้อนยาวนาน

ภูมิภาคนี้มีปริมาณฝนตกประจำปีมากกว่า 1,000 มิลลิเมตร ตามพื้นที่ส่วนใหญ่ ฝนจะตกชุกและหนักในฤดูร้อน ในเดือนมิถุนายน และกรกฎาคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ หุบเขาฉมแยงซีตอนล่าง จะมีช่วงฝนตกติดต่อกันอยู่เป็นเวลาหลาย ๆ วัน

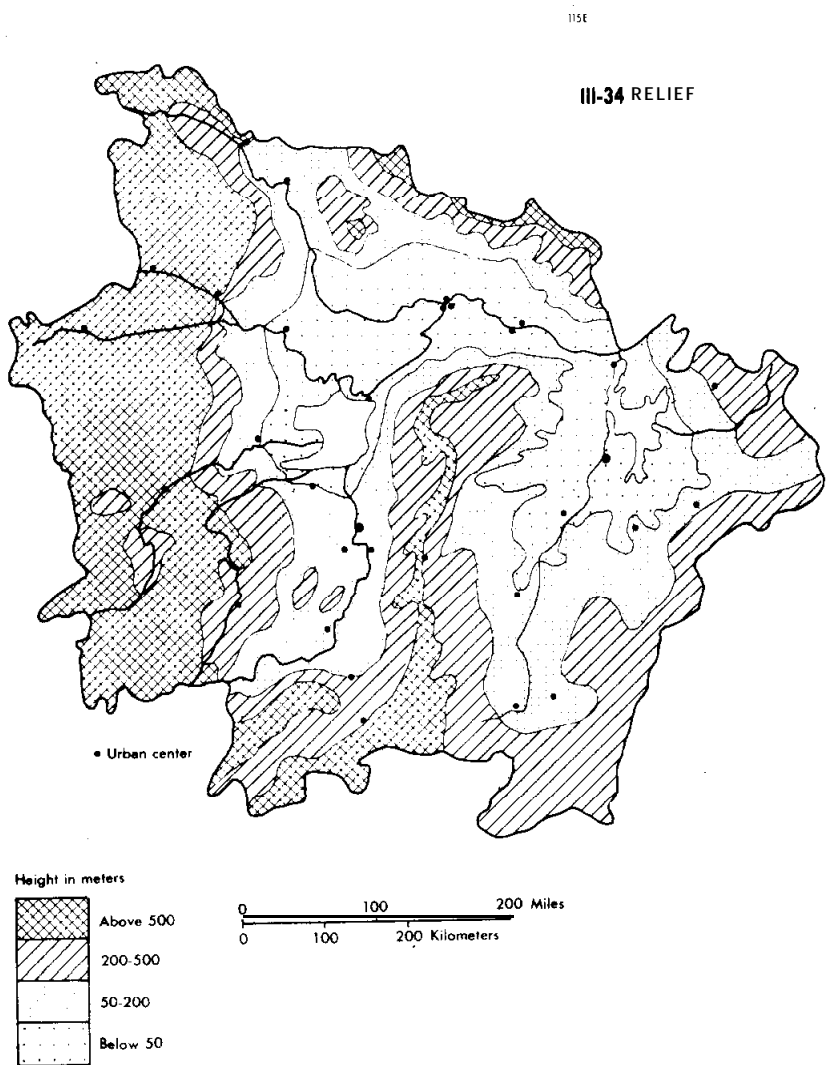
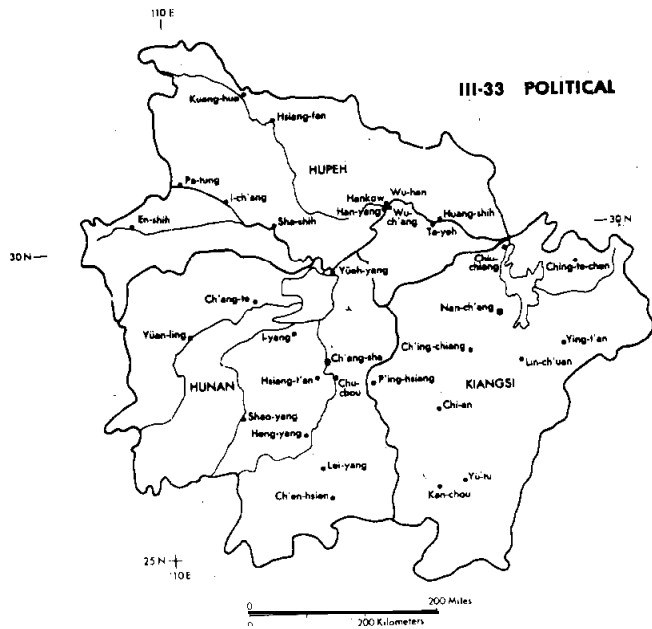
ในส่วนพื้นที่ตอนในของที่ราบสามเหลี่ยมซึ่งอยู่ทางใต้ของแม่น้ำ Huai Ho และอยู่ทางเหนือของแม่น้ำ Yangtze มีการปลูกข้าวเจ้าและข้าวสาลีไค้เป็นจำนวนมาก แต่อย่างไรก็ตาม พื้นที่คามชายฝั่งทะเล มีเนื้อดินเป็นเกลือเค็มจืด ซึ่งเมื่อไค้เข้าใช้ประโยชน์และไค้ปรับปรุงแล้วจะเหมาะกับการปลูกฝ้าย และโดยเหตุนี้พื้นที่ชายฝั่งของมณฑล Kiangsu ทางทิศเหนือของแม่น้ำ Yangtze จึงเป็นพื้นที่ผลิตฝ้ายใหญ่พื้นที่หนึ่งของจีน พื้นที่ส่วนที่ใหญ่กว่าซึ่งเป็นพื้นที่ราบของดินตะกอนที่สะสมขึ้นทางใต้ของแม่น้ำ Yangtze ใช้ทำการเพาะปลูกข้าวเจ้า และยังไค้ปลูกกันตามพื้นที่ราบลุ่ม แม่น้ำสายต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่จำนวนมากอีกด้วย พื้นที่รอบ ๆ ทะเลสาบ T'ai Hu มีการปลูกคันท่อนกันมากมาย นอกจากนี้ตามพื้นที่ลาดเชิงเขา มีการปลูกคันทา และคันทไม้ประเภทใบกว้าง และสวน ส่วนตามที่ลาดชันมีการปลูกคันทไม้

ในพื้นที่ภูมิภาคแม่น้ำแยงซีตอนล่าง มีชายทะเลสาบ และลำน้ำแต่กระจายไปทั่วพื้นที่ ทางใต้ของแม่น้ำแยงซี ทะเลสาบใหญ่ที่สุดไค้แก่ ทะเลสาบ T'ai Hu ที่สวยงาม ซึ่งไค้ไกลาวถึงมาแล้วข้างคันท ทะเลสาบ Hung-tse Hu และ Kao-pao Hu เป็นทะเลสาบใหญ่อีก 2 แห่ง ซึ่งอยู่ทางเหนือของแม่น้ำ Yangtze นอกจากนี้ในระหว่างลำน้ำใหญ่ทั้งสาม Yangtze, Huai และ Grang Canal มีพื้นที่ราบ ซึ่งจะมีคลองและลำน้ำขายนาคเล็กจำนวนนับไม่ถ้วนแล่นผ่านคันทพื้นที่ออกเป็นตาข่าย ส่วนใหญ่ของลำคลองเหล่านี้เป็นลำน้ำแยกจากสายแม่น้ำใหญ่ และลำน้ำที่แยกจากลำน้ำแยกสายใหญ่จากทางน้ำที่เกิดคามธรรมชาติ และลำน้ำขายนประโยชน์และความสะดวกไค้แก่การขนส่ง, การชลประทานและการระบายน้ำ ประโยชน์อื่น ๆ อีกมากก็ไค้รับจากสายทางน้ำเหล่านี้ ซึ่งมีความยาวรวมกันแล่นนับเป็นหมื่น ๆ ไมล์ ดินโคลนซึ่งอยู่ในท้องคลองเหล่านี้ไค้กลายเป็นปุ๋ยให้แก่แหล่งเกษตรกรรมจำนวนนับไม่ถ้วน และในลำน้ำก็มีปลา หัว และรากบัว อุดมเหลือเฟือ ภูมิภาคนี้เป็นที่รู้จักในฐานะเป็นประเทศแห่งข้าวและปลา (country of rice and fish) ซึ่งก็เป็นที่จริงสมคังฉายา

ภูมิภาคแม่น้ำแยงซีตอนล่างนี้มีประชากรเกือบ 87 ล้านคน หรือประมาณ 13 เปอร์เซ็นต์ ของประชากรของจีนทั้งประเทศ จำนวนประชากร 368 คนต่อพื้นที่ 1 ตารางกิโลเมตร นับว่าเป็นพื้นที่ที่มีประชากรหนาแน่นที่สุดพื้นที่หนึ่งของโลก ภูมิภาคสามเหลี่ยมปากแม่น้ำนี้ ถูกครอบงำโดยนคร Shanghai ซึ่งในนครเองมีประชากรอย่างหนาแน่นมากถึงประมาณ 6 ล้านคน ในพื้นที่ส่วนนี้มีนครซึ่งมีประชากรมากกว่า 100,000 คน อยู่มากกว่าในภูมิภาคอื่นของจีน

นคร Shanghai เป็นนครใหญ่ที่สุดของจีนเท่า ๆ กับเป็นศูนย์กลางการอุตสาหกรรม การพาณิชย์ และการค้าระหว่างประเทศ Shanghai เป็นศูนย์กลางของอุตสาหกรรมสิ่งทอ มีจำนวนกระสวย ที่ใช้ในการทอผ้ามากกว่า 1/3 ของจำนวนทั้งหมดในประเทศ (Map III-30) ยิ่งกว่านั้น Shanghai ยังเป็นหัวใจในการผลิตสร้างเครื่องจักรกลหนักและเครื่องจักรกลเบาของจีนอีกด้วย การผลิตสร้างเครื่องมือกลและเครื่องมือตัด และกษาปณ์เครื่องมือช่างประมาณ 1 ใน 3 ของทั้งหมดที่จีนผลิตได้ ปรากฏว่าผลิตไปจาก Shanghai บรรดาอุตสาหกรรมที่ได้พัฒนาขึ้นอย่างสูง อันได้แก่ การทอเรือ, กำลังงานไฟฟ้า, ผลิตกัมพูเคมี, ยาสูบ และสินค้าอุปโภคบริโภคอื่น ๆ ล้วนผลิตไปจาก Shanghai พลเมืองของ Shanghai หนึ่งในหกคน เป็นคนทำงานในอุตสาหกรรม

Shanghai เป็นศูนย์กลางในพื้นที่สามเหลี่ยมปากแม่น้ำสำหรับการขนส่งและการคมนาคมทั้งทางน้ำและทางบก การเดินเรือตามลำน้ำ Yangtze จะมีจุดเริ่มต้นอยู่ที่ Shanghai เคลื่อนที่ผ่าน Nanking และ Wu-hu และในตอนสุดท้ายไปไกลทางตะวันตกถึง Szechwan เส้นทางเดินเรือตามชายฝั่งก็ทำการเชื่อมโยง Shanghai ใต้ทอดถึง Tientsin, Tsingtao และ Dairen ทางทิศเหนือและทางทิศใต้ถึง Amoy และ Canton เส้นทางรถไฟสายเหนือเชื่อม Shanghai กับ Peking และสายใต้ไปถึง Hangchow การเดินเรือภายในประเทศได้ให้บริการส่วนใหญ่แก่พื้นที่ในภูมิภาคนี้ แม่น้ำ Yangtze แม่น้ำ Huai และบรรดาแม่น้ำที่ทอดจากที่ราบลุ่ม T'ai Hu และ Kao-pao Hu แม่น้ำ Grand Canal และลำคลองอื่น ๆ ได้รวมเป็นชายลำนํ้าของการสัญจรซึ่งเชื่อมต่อกับเมืองต่าง ๆ กับพื้นที่ชนบททั้งหมดของภูมิภาค ทางแนวทะเลกับตะวันออกของจีน

กรุงนานกิง นับเป็นนครใหญ่อันดับสองของภูมิภาคส่วนนี้ ตั้งอยู่ตรงจุดตัดกันระหว่างเส้นทางรถไฟสามสาย คือสาย Shanghai-Nanking, สาย Tientsin-P'u-k'ou, และสาย Nanking-Wu-hu มีพลเมืองประมาณ 2 ล้านคน และเป็นเมืองหลวงของมณฑล Kiangsu ในระหว่างหลายยุคในประวัติศาสตร์ของจีน กรุง Nanking เคยเป็นเมืองหลวงของจีน

พื้นที่ทำการเพาะปลูกโคส่วนใหญ่ของภูมิภาคนี้ให้ทำการเพาะปลูกจนหมดสิ้นรวมพื้นที่เพาะปลูกทั้งหมดแล้วมีปริมาณถึงครึ่งหนึ่งของพื้นที่ทั้งหมดของภูมิภาค (Map III-31) ประชากรซึ่งมีอยู่อย่างหนาแน่นโคช่วยเป็นแรงงานอย่างดี และการทำการเกษตรอย่างเข้มข้นยังอำนวยความสะดวกหนึ่งหน่วยพื้นที่ให้สูงมากอีกด้วย พื้นที่ราบลุ่ม T'ai Hu และ Kao-pao Hu เป็นที่รู้จักกันดีในการปลูกข้าว. Wu-hsi และ Wu-hu เป็นศูนย์เก็บสะสมข้าว การเลี้ยงไหมนับเป็นอาชีพสำรองที่นิยมมากสำหรับชาวนาในแถบพื้นที่ T'ai Hu ซึ่งสามารถผลิตไหมได้ถึงครึ่งหนึ่งของไหมที่ประเทศจีนผลิตได้ทั้งหมด Soochow และ Wu-hsi ต่างเป็นศูนย์กลางการผลิตไหมและ Kiangsu เป็นภูมิภาคหลักในการเพาะปลูกฝ้ายของประเทศแห่งนี้ ตามพื้นที่ลาคของภูเขามีการปลูกต้นชาเป็นจำนวนมาก ในภูมิภาคส่วนนี้มีทั้งการประมงน้ำจืด และการประมงน้ำเค็ม คำเน้นการอยู่อาศัยโดยสถิติ ภูมิภาค Yangtze ตอนล่าง เป็นภูมิภาคที่มีทั้งการเพาะปลูกอย่างเข้มข้น และยังมี การบดิสรางที่สำคัญและแตกคางกันออกไปหลายชนิดอีกด้วย (Map III-32)

ภูมิภาคลุ่มแม่น้ำแยงซีตอนกลาง (The Middle Yangtze Region)

ภูมิภาคแม่น้ำ Yangtze ภาคกลาง รวมเอาพื้นที่สามมณฑล คือ Hupeh, Hunan และ Kiangsi เข้าไว้ด้วยกัน เป็นพื้นที่รวม 550,000 ตารางกิโลเมตร หรือ 6 เพอร์เซ็นต์ของพื้นที่ประเทศทั้งหมด (Map III-33) โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว พื้นภูมิประเทศราบเรียบ มีพื้นที่สูงส่วนใหญ่ไม่ถึง 200 เมตร และความขรุขระจึงต่ำกว่า 50 เมตรเป็นส่วนใหญ่ (Map III-34) โดยการตัดแบ่งภูมิภาคซึ่งตั้งอยู่ตอนกลางนี้ออกอย่างหยาบ ๆ แม่น้ำ Yangtze โคอำนวยการขนส่งสายตะวันออก - ตะวันตก อันยิ่งใหญ่ให้แก่ภูมิภาคนี้ ในขณะที่เส้นทางรถไฟสาย Peking-Canton ซึ่งเป็นสายหลักของประเทศในเส้นทางเหนือ-ใต้ ก็แอนตวนภูมิภาคส่วนนี้ การแอนตักกันระหว่างเส้นทางขนส่งสองชนิดนี้ทำให้ภูมิภาค Yangtze ภาคกลางเป็นศูนย์กลางการ

คมนาคมทางน้ำและทางบกที่สำคัญยิ่ง ที่ตั้งของ Wu-han อันเป็นนครหลวงซึ่งมีชนหลายหมื่น
ที่อาศัยอยู่ร่วมกันอยู่ นับว่าเป็นจุดกลางซึ่งมีระยะห่างจาก Shanghai ทางตะวันออก
Ch'eng-tu ทางตะวันตก, Peking ทางเหนือ และ Canton ทางใต้เกือบเท่า ๆ กัน
ทำให้มีคุณสมบัติในการเป็นจุดกลางของการคมนาคมอย่างชัดเจน

พื้นที่ภูมิภาคส่วนนี้ถูกล้อมรอบโดยภูเขาสูง พื้นที่อากาศของลุ่มน้ำ Yangtze
แม่น้ำ Yangtze ไหลคดเคี้ยวในภูมิภาคนี้ และท่วมหนองไปในทะเลสาบใหญ่ 2 ทะเลสาบ
โตแก่ Tung-t'ing และ P'o-yang

ภูมิภาคส่วนนี้เป็นที่ราบลุ่มขนาดใหญ่ที่ล้อมรอบด้วยภูเขาสูงถึง 1,000 เมตร พื้นที่ราบ
อันกว้างใหญ่ ประกอบด้วย Hupeh ภาคกลาง, Hunan ภาคเหนือ และยังมีทะเลสาบรูปร่าง
ต่าง ๆ และแม่น้ำอันคดเคี้ยวอีกจำนวนมาก

ในกาลโบราณมีทะเลสาบใหญ่ที่มีทะเลหนึ่งอยู่ในที่ราบลุ่ม ชื่อว่า Yun-meng-tse
ซึ่งวิวัฒนาการก่อนที่แม่น้ำ Yangtze และลำน้ำสาขาที่พามาสะสมลงในทะเลสาบ และค่อย ๆ
ลดพื้นที่ขอบเขตของทะเลสาบลงไปจนกระทั่งเกิดเป็นทะเลสาบเล็ก ๆ จำนวนหนึ่งขึ้นภายใน
หนองน้ำของทะเลสาบใหญ่อันเดิม ทะเลสาบ Tung-t'ing Hu และ P'o-yang Hu เป็น
ทะเลสาบใหญ่ 2 ทะเลสาบในปัจจุบัน ที่ยังเหลืออยู่ภายในทะเลสาบโบราณที่มีนี้

โดยที่มีเนื้อดินอันอุดมด้วยปุ๋ยธรรมชาติและมีการชลประทานแน่นอนจึงทำให้ที่ราบลุ่ม
ของภูมิภาคนี้เป็นพื้นที่เพาะปลูกสำคัญของประเทศ

ภูมิภาคนี้เป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่ที่มีอากาศอบอุ่นค่อนข้างร้อนมากที่สุดในดินแดนจีนแท้ มี
ปริมาณฝนตกอย่างเพียงพอ เฉลี่ยประมาณ 1,200 มิลลิเมตรในปีหนึ่ง เนื้อดินในภูมิภาคส่วนใหญ่
เป็นดินตะกอนธารน้ำทำให้เหมาะแก่การปลูกข้าวเจ้า ข้าวสาลี และฝ้าย มีป่าไม้ผสม ไม้แก่
พวกต้นไม้สน และไม้ดัดใบต่าง ๆ จำพวกต้นไม้ที่ให้ผลค่าทางเศรษฐกิจก็โตแก่คนชวา ต้น
การะบูร ไม้ และสน ซึ่งเป็นต้นไม้ที่ทำการปลูกแพร่พันธุ์ ซึ่งต้องทำการปลูกเพิ่มเติมไว้เป็นประจำ

ในภูมิภาคแม่น้ำ Yangtze ภาคกลางมีแม่น้ำท่วมบ่อยครั้ง ทั้ง ๆ ที่แม่น้ำ Yangtze
จะนำดินตะกอนมาน้อยกว่าแม่น้ำเหลือง แต่ตามฝั่งของ Tung-t'ing Hu และที่ราบต่ำ
ริมฝั่ง Han Shui ก็ประสบกับน้ำท่วมบ่อย ๆ ซึ่งแม้อาณาเขตความเสียหายไปถึงที่ราบ

อันกว้างใหญ่ของ Hupeh และ Hunan Tung-t'ing Hu และบรรดาทะเลสาบที่อยู่ทางฝั่งเหนือของแม่น้ำ Yangtze เดิมเคยเป็นที่เก็บกักน้ำตามธรรมชาติ ซึ่งคอยปรับแต่งการไหลของแม่น้ำ Yangtze แต่โดยที่มีอาชญากรรมเลื่องลือโดยการสะสมของทรายแ่ง จึงทำให้หมดคุณสมบัติที่จะทำหน้าที่ปรับการระบายน้ำของ Yangtze ไป โครงการกักเก็บน้ำขนาดมหึมา Sha-shih ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของ I'ch'ang ได้ลงมือดำเนินการในปี 1954 เพื่อพยายามจะลดอันตรายน้ำท่วม โดยการห้ามน้ำไหลลงที่ปากน้ำที่จะไหลไปถึงที่ราบ Hupeh และ Hunan อันมีการอาศัยตั้งหลักแหล่งอยู่หนาแน่น

ภูมิภาคส่วนนี้มีประชากรมากกว่า 91 ล้านคน พื้นที่ราบตามชายฝั่ง Yangtze มีพลเมืองอาศัยอยู่หนาแน่นเฉลี่ยแล้ว 280 คนต่อหนึ่งตารางกิโลเมตร ในพื้นที่ภูเขาซึ่งเป็นป่ากันที่ราบ และพื้นที่ตามภูเขาขนาดเล็ก ประชากรอาศัยอยู่เบาบาง ถึงเฉลี่ย 50 คนต่อพื้นที่ 1 ตารางกิโลเมตร

นครใหญ่ ๆ ส่วนมากในภูมิภาคนี้เป็นเมืองท่าในแม่น้ำ Wu-han ซึ่งเป็นเมืองหลวงของ Hupeh มีพลเมืองประมาณ 4 ล้านคน และนับเป็นนครที่ใหญ่ที่สุดในภูมิภาคนี้ด้วยนั้น ความจริงเป็นเมืองรวมของ 3 เมือง Wu-ch'ang, Hankow และ Han-yang Wu-han ไม่แต่เพียงเป็นจุดกลางของการคมนาคมทางน้ำและทางบกของกลุ่มแม่น้ำแยงซีเพียงตอนกลางเท่านั้น แต่ยังเป็นนครอุตสาหกรรมที่สำคัญที่สุดนครหนึ่งของจีนด้วย จากการที่มีกิจการเหล็กและเหล็กกล้าอันใหญ่โตมหึมา ทำให้ Wu-han เป็นศูนย์กลางเหล็กกล้าของภูมิภาคส่วนนี้ ในอดีต Hankow, Han-yang และ Wu-ch'ang ถูกแยกออกจากกัน โดยแม่น้ำ Yangtze และ Han Shui กันมิให้เส้นทางรถไฟสาย Peking-Hankow และ Canton-Hankow (Wu-ch'ang) เชื่อมติดกันได้ แต่ภายหลังที่สร้างสะพานข้ามแม่น้ำ Han Shui เชื่อมกับ Hankow กับ Han-yang และสะพานข้ามแม่น้ำ Yangtze เชื่อมกับ Wu-ch'ang และ Han-yang ได้สำเร็จในปี 1959 รถไฟจึงสามารถข้ามสะพานทั้งสองนี้ไปเชื่อมต่อภาคเหนือกับภาคใต้ได้ Wu-han ยังเป็นนครที่เรือเดินสมุทรขนาด 10,000 - 15,000 ตัน สามารถเข้าไปได้ถึงคลองมืองักววย (Map III-35)

ภูมิภาคแม่น้ำ Yangtze ภาคกลาง เป็นศูนย์กลางใหญ่ที่สุดของจีน (Map III-36 และ III-37) ในการผลิตข้าวเจ้า ภูมิภาคนี้นับว่าเป็นพื้นที่หนึ่งในจำนวนภูมิภาคทั้งหมดของประเทศ

(Map III-38) ในปีที่ผ่านมาเมื่อเร็ว ๆ นี้ พื้นที่หนึ่งหน่วยให้ผลผลิตเพิ่มขึ้นมาก อันเป็นผล
จากงานอนุรักษ์น้ำ และการไถพรวนเพิ่มขึ้น การปรับปรุงเมล็ดพันธุ์พืช และการเปลี่ยนจากการ
ทำนาครั้งเดียวมาเป็นทำนาสองครั้ง ภูมิภาคส่วนนี้ผลิตข้าวโคเหลื่อเพื่อ ใค้มีกวางส่งข้าว
ปริมาณมากขึ้นไปจีนเหนือทุกปี ข้าวสาลีใค้มีปลูกกันในพื้นที่ที่ไม่สามารถทำการชลประทานเพื่อ
ปลูกข้าวโค (Map III-39) มีพืชอุตสาหกรรมซึ่งใค้แก่ ผ้าย ป่านรามิ ชา และน้ำมันคัง
ผ้ายปลูกกันเป็นส่วนใหญ่ในพื้นที่ราบลุ่มแม่น้ำแยงซีตอนกลาง และพื้นที่หุบเขาของทะเลสาบ
Han Shui ภูมิภาคส่วนนี้ของจีนให้ผลผลิตคอกหน่วยพื้นที่สูงที่สุด ป่านรามิซึ่งจีนใช้ทอสาณกนั้น
ขึ้นในภาคกลางของ Kiangsi และภาคตะวันออกของ Hunan พื้นที่ตามเนินเขาริมฝั่งแม่น้ำ
Yangtze ตอนใค้เป็นพื้นที่สำคัญในการปลูกต้นชาของประเทศ คันคังมีปลูกส่วนใหญ่ในพื้นที่หุบเขา
ของ Yuan Chiang ในมณฑล Hunan

ภูมิภาคส่วนนี้ยังมีแหล่งทรัพยากรแร่ธาตุอันอุดมแร่ธาตุที่สำคัญที่สุดในภูมิภาคนี้ใค้แก่
โลหะประเภท nonferrous ซึ่งในภูมิภาคนี้ปรากฏว่ามี antimony และ tungsten จำนวน
มากของประเทศ และเหมืองกะกำ-คิงก ที่ใหญ่ที่สุดของจีนก็อยู่ในภูมิภาคนี้ที่มณฑล Hunan โดยที่
มีเหมืองถ่านหิน และเหมืองแร่เหล็กอันอุดมสมบูรณ์ยิ่ง ประกอบกับมีความสะดวกในการขนส่งตาม-
ลำแม่น้ำ Yangtze จึงทำให้เป็นสภาพการขุดที่เหมาะสมในการจัดตั้งอุตสาหกรรมเหล็กและ -
เหล็กกล้าขึ้นในพื้นที่ของภูมิภาคนี้

Ching-te-chen, ศูนย์กลางการผลิตเครื่องกระเบื้องเคลือบของจีนอยู่ในมณฑล
Kiangsi มีประวัติศาสตร์เก่าแก่อยู่นานกว่า ๑ พันปี องค์จักรพรรดิแทะองค์ หลังจากราชวงศ์
Sung มา จะต้องมีเตาเผา "imperial kiln" ส่วนพระองค์อยู่ในเมืองนี้ ซึ่งใค้ให้เครื่อง-
เคลือบสวยงามสำหรับนำไปประคัมบรรดาพระราชวังของจักรพรรดิ เครื่องกระเบื้องเคลือบ
ของจีน ซึ่งผลิตจากแห่งนี้ใค้ส่งออกเป็นสินค้าต่างประเทศมานานับแต่รัชสมัยของ Manchu และ
ปัจจุบันก็ยังเป็นสินค้าสำคัญประเภทหนึ่งในการค้ากับต่างประเทศของจีน ฉ่าฉิน ซึ่งทำด้วย
กนเหนียวอันเป็นผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่รู้จักกันดี มีทำในมณฑล Kiangsi และ Hunan ฉ่าฉินกวางฉาย
ฉินฉะเอี้ยกสวยงามก็มีผลิตใน Ga'ang-sha

ภูมิภาคอู๋แม่น้ำแยงซีตอนบน (ที่ราบอู๋เสฉวน)

The Upper Yangtze Region (Szechwan Basin)

มณฑลเสฉวน มีอาณาเขต 560,000 ตารางกิโลเมตร ติดต่อกับมณฑลยูนนานและไกวเจา ทางด้านทิศใต้, กัมพูชา, กัมพูชา, กัมพูชา และชิงไฮ ทางด้านทิศเหนือ (Map III-40) ทางตะวันตกของเสฉวน เป็นดินแดนที่มีภูเขาสูงปกคลุมไว้คือทิเบต และทางตะวันออกเป็นพื้นที่ที่ราบและพื้นที่ความเนินเขาต่ำ ซึ่งเหยียดยาวไปทางแม่น้ำแยงซี ตอนกลางเป็นพื้นที่ที่มีพลาเมืองอยู่อย่างหนาแน่น และเช่นเดียวกับทางตะวันออกไกลออกไป แม่น้ำแยงซีเป็นเส้นทางคมนาคมสำคัญ

เชื่อม - ทิศระหว่างพื้นที่จักรกระจายอยู่ทั่วไปในจีนภาคกลาง เส้นทาง Highway ซึ่งยาว 2,270 กิโลเมตร จากเมือง Ya-an ในเสฉวนตะวันตกไปถึง Lhasa โดทำหน้าที่เป็นเส้นทางเชื่อมต่อสายที่สอง

ในพื้นที่ราบอู๋ของ Szechwan แท้ ๆ มีที่ราบอันอุดมสมบูรณ์อยู่จำนวนหนึ่ง พื้นที่ที่ใหญ่ที่สุดในจำนวนนี้คือที่ราบ Ch'eng-tu พื้นที่ราบนี้มีทางน้ำที่ขามเป็นชายทางสัญจร (Map III-41) นาข้าวในพื้นที่นี้มีรูปเหมือนสีเหลี่ยมคางหมูกระจายกันทั่วทุกแห่งจะไต่ขึ้นไปจนถึงน้ำไหลลึก ๆ เหมือนเสียงคนกรีดในขณะที่มีน้ำไหล นำชีวิตและการเติบโตของพืชมาสู่ท้องนา มีสะพานข้ามและมีแหล่งพักพิงอาศัยอยู่หนาแน่นเหมือนในที่ราบอู๋ T'ai Hu ในจีนตะวันออก ชาวนาจีนผู้ขยันไต่ทำการเพาะปลูกในที่ราบ Ch'eng-tu อุดมสมบูรณ์มาเป็นเวลากว่า 2 พันปีแล้ว พวกเขาเหล่านี้ได้ขุดคลองให้น้ำอันไหลเชี่ยวของแม่น้ำ Min Chiang ไหลกลายเป็นลำธารน้ำหลาย ๆ สาย ซึ่งอำนวยความสะดวกการชลประทาน การเพาะปลูก และพลังงานขับเคลื่อนโรงสีโรงกำลังน้ำ และโดยการควบคุมน้ำอันหลักแหลมนี้ทำให้ที่ราบ Ch'eng-tu สามารถผลิตผลเลี้ยงดูพลเมืองซึ่งมีอยู่หนาแน่นได้ และยังผลิตผลออกได้เป็นจำนวนเหลือเฟืออีกด้วย ส่วนใหญ่ของที่ราบอู๋ Szechwan นอกจากพื้นที่ราบ Ch'eng-tu แล้วก็เป็นที่ความเนินเขาตั้งขึ้น

การทำพื้นนาเป็นขั้น ๆ ความที่ลาดเชิงเขาได้รับการชลประทาน ซึ่งจัดขึ้นมาจากลำธารบนเขา เมื่อพื้นที่นาเหล่านี้ได้รับน้ำเต็มในระหว่างฤดูการปลูกพืช จะมองดูคล้ายกระจกเงาสะท้อนแสงเล็กจำนวนมากอยู่ภายใต้แสงอาทิตย์ ความงามของพื้นที่นาที่ยกเป็นขั้น ๆ นี้ผสมกับมีลำธารน้ำเล็ก ๆ ไหลผ่านหุบเขาและภูเขาอยู่เบื้องหลัง ทำให้เป็นทัศนียภาพธรรมชาติที่มีความงามเป็นพิเศษ

พื้นที่สูงใน Szechwan ภาคตะวันตก ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของที่ราบสูงทิเบต มียอดภูเขาจำนวนมากซึ่งมีหิมะปกคลุมอยู่ตลอดปี ยอดที่สูงที่สุดในจำนวนนี้สูงกว่า 7,500 เมตร อยู่ในหุบเขา Ta-hsueh Shan (Map III-42) กระแสน้ำอันไหลเร็วของแม่น้ำที่อยู่ 2 ข้างเชิงเขาทางตะวันตกของ Szechwan เป็นแหล่งพลังงานน้ำโคอย่างดี

ลักษณะอากาศของที่ราบลุ่มเขตนานที่เห็นเด่นชัด มีอยู่ 3 ประเภท อุณหภูมิสูง มีฝนตกชุก มีหมอกและเมฆปกคลุมบ่อย ๆ (Map III-43) อุณหภูมิเฉลี่ยในเดือนมกราคม ส่วนมากสูงกว่า 4°C และมักจะสูงถึง 8°C หรือสูงกว่าในพื้นที่หลายแห่งตามลำน้ำ Yangtze เดือนกรกฎาคม เป็นเดือนที่มีอากาศร้อนที่สุด อุณหภูมิเฉลี่ยปานกลาง 25°C ระยะเวลาการเพาะปลูกที่ยาว ซึ่งยาวนานกว่า 10 เดือนนั้นมีสภาพอากาศเหมาะต่อการเพาะปลูก ฤดูแจสำคัญที่มีผลกระทบต่อฟ้าอากาศของที่ราบลุ่มนี้อยู่ที่รูปลักษณะของพื้นที่ภูมิประเทศ ในฤดูหนาวภูเขาสูงและพื้นที่สูงในภาคเหนือและตะวันตกเฉียงเหนือจะทำหน้าที่เป็นสิ่งกีดกั้นคลื่นลมหนาวที่มาจาก Arctic ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ พื้นที่ภูมิประเทศมีลักษณะลาดลงจากเหนือไปใต้ ทำให้เป็นดินแดนดินกว้างที่-ได้รับแสงอาทิตย์โคมากที่สุด

ที่ราบลุ่มแห่งนี้ยังได้รับฝนปริมาณมาก (Map III-44) แม้ว่าจะอยู่ห่างจากทะเล แต่ก็มีความชื้นและชื้นแทรกเข้ามาได้ตามของเขาส่วนล่าง ซึ่งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของที่ราบลุ่ม พื้นที่ส่วนใหญ่ในที่ราบลุ่มนี้มีปริมาณฝนตกประจำปีเฉลี่ยแล้ว 1,000 มิลลิเมตร พื้นที่ตามภูเขาซึ่งกันเป็นปีกของที่ราบลุ่มตามขอบด้านตะวันตก ได้รับปริมาณฝนมากที่สุด คือมากกว่า 2,000 มิลลิเมตรต่อปี สภาพลมฟ้าอากาศของที่ราบลุ่ม Szechwan จึงร้อนมาก มีหมอกและเมฆปกคลุมพื้นที่ทางภาคใต้ตามแนวลำน้ำ Yangtze และแม่น้ำ Min Chiang ตอนล่าง หมอกหนาหีบจะเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนเช้าของฤดูหนาว เมื่อพื้นที่ทั่วไปถูกปกคลุมด้วยหมอก ทำให้ดวงอาทิตย์มองดูคล้ายตะเกียงแดงลอยอยู่กลางอากาศ อุณหภูมิและปริมาณฝนตกเฉลี่ยในรอบปีใน Szechwan ภาคตะวันตกจะต่ำกว่าในที่ราบลุ่ม

เนื้อดินในที่ราบลุ่มเขตนาน ถูกสภาพลมฟ้าอากาศกระทำเนื่องจากเป็นพื้นฐานซึ่งมีหินทรายและหินคาน จึงมีสีที่โหดเห็นเป็นแดงและม่วงหลายสีต่าง ๆ กัน ทำให้ได้รับสมญานามว่าเป็นที่ราบลุ่มแดง (Red Basin) มีเนื้อดินสีเหลืองปรากฏอยู่บ้าง เนื้อดินเหล่านี้มีความอุดมสมบูรณ์ถึง ร่วน และไถไต่ง่าย

อากาศที่อบอุ่นและมีความชื้น ประกอบด้วยเนื้อดินที่อุดม ทำให้พื้นที่ราบลุ่มเป็นที่เกิดของพืชพรรณธรรมชาติ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นป่าไม้สน และป่าไม้ผลัดใบตามพื้นที่แถบภูเขา พืชพันธุ์ของพื้นที่มีลักษณะแตกต่างไปหลายชนิด โดยทั่วไปจะเว้นป่าไม้ประเภทไม้ใบกว้าง ฤดูความระคิมสูงที่ต่ำกว่า มีป่าไม้ผสมพบในหิมะที่หิมะที่ออกเขาสูงปานกลางและประเภทป่าสน และทุ่งหญ้าในพื้นที่สูงระคิมยอดเขา

บรรดामแม่น้ำใน Szechwan มีลักษณะเหมือนกันอยู่ 3 อย่าง ทางไปบรรจบ เขาก็มีอำแม่น้ำ Yangtze ทุกสายมีกระแสน้ำที่ไหลช้า และค่อนข้างคงที่ ส่วนใหญ่แล้วมีฝั่ง ส่วนที่เป็นคอนคอนเงิน และที่เป็นแก่งน้ำตก ทำให้เกิดระงอนตาภายในภูเขาที่ล้อมแม่น้ำนั้นอยู่ ซึ่งเหมาะที่สุดที่จะใช้เป็นที่ตั้งของเขื่อนไฟฟ้าจากพลังน้ำ

ประชากรของเสฉวนมีมากเป็นอันดับหนึ่งในจำนวนมณฑลต่าง ๆ ของจีน ในปี 1970 มีจำนวน 67.9 ล้านคน การกระจายตัวของประชากรไม่ค่อยสม่ำเสมอกัน ประชากรส่วนมากซึ่งมีจำนวนท่วมท้น ชุมชนกันอยู่ในพื้นที่ราบลุ่มที่เป็นพื้นที่แท้ ๆ ของ Szechwan มีความหนาแน่น 500 คน หรือมากกว่าต่อพื้นที่ 1 ตารางกิโลเมตร พื้นที่แถบภูเขาซึ่งอยู่โดยรอบที่ราบลุ่ม มีผู้คนอาศัยอยู่เบาบาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นที่สูงทางตะวันตกของเสฉวน ซึ่งมีพวกชนเผ่าทิเบต Yis และ Ch'iangs อาศัยอยู่ ความหนาแน่นของพลเมืองในพื้นที่เหล่านี้ โดยทั่วไปแล้วไม่เกิน 15 คนต่อพื้นที่ 1 ตารางกิโลเมตร

ภายในเมือง Ch'eng-tu ซึ่งเป็นเมืองหลวงของมณฑล มีสถานที่ทางประวัติศาสตร์ อยู่จำนวนหนึ่ง เมืองนี้ก็เช่นกันมีชื่อเสียงในทางอุตสาหกรรมเบา ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นอุตสาหกรรม ทำอาหาร, สิ่งทอต่าง ๆ และทำหนังสือ ในระยะเวลาที่ผ่านมาเร็ว ๆ นี้ ได้มีอุตสาหกรรม ประเภทการสร้างเครื่องจักรกล และการผลิตสร้างเครื่องมือควรวัดอย่างประณีตเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว (Map III-45)

นอกจากจะเป็นศูนย์กลางการรถไฟของ Szechwan แล้ว Ch'eng-tu ยังเป็นชุมทางสัญจรทางถนนที่สำคัญอีกด้วย มีถนน Highway เชื่อมต่อ Szechwan กับ Highway สาย Sinkiang-Tibet ที่สำคัญยิ่ง เส้นทาง Highway สายนี้เริ่มต้นในเมือง Ya-an ทางตะวันตกของเมือง Ch'eng-tu แล่นตาม K'ang-ting และไปสู่ปลายทางที่เมือง Lhasa

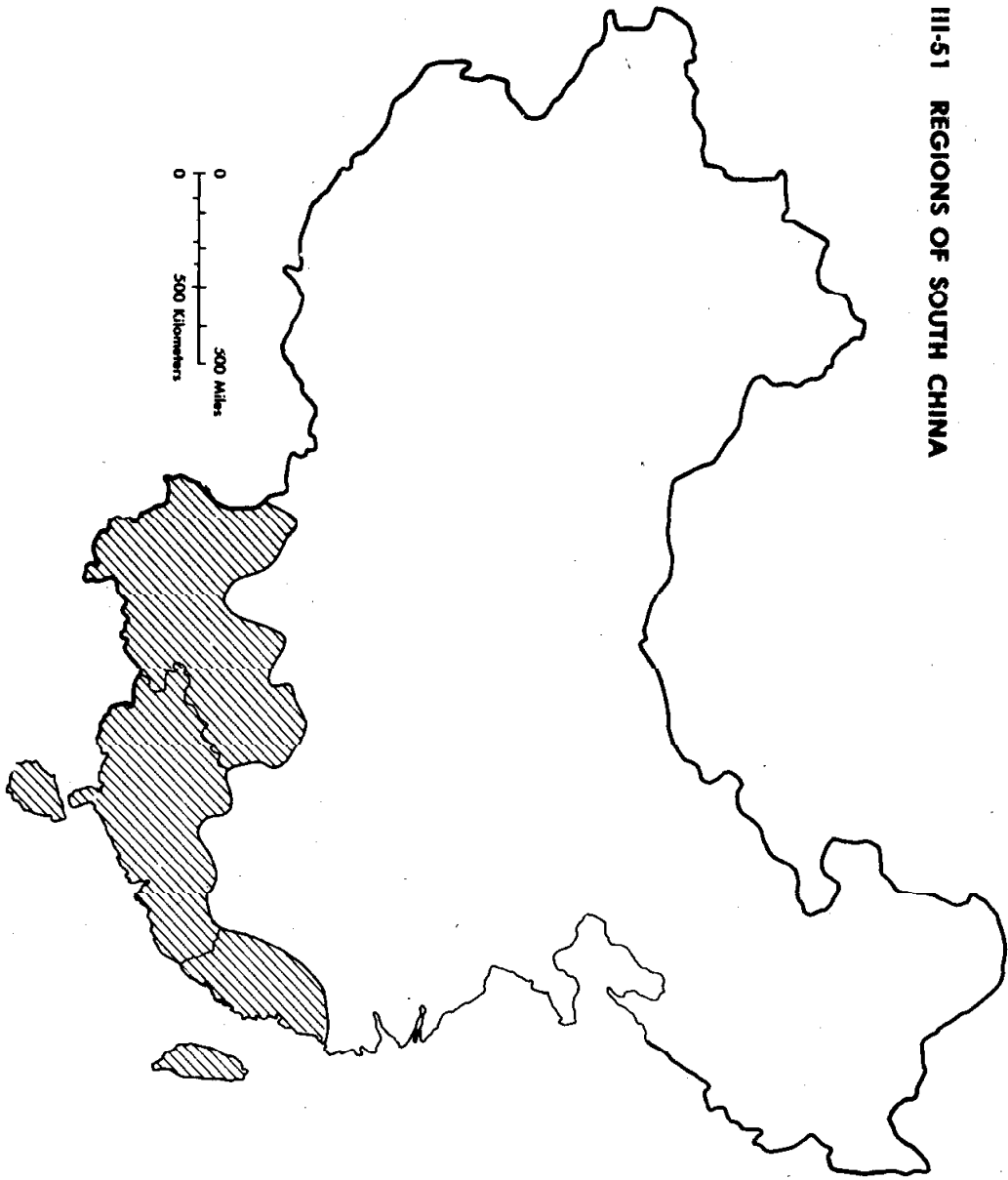
เส้นทาง Highway สายนี้จึงเป็นทางที่สำคัญที่สุดในสามสายที่เป็นถนนรถยนต์ ซึ่งเชื่อมคอคิวเบก เขาก็มีส่วนอื่น ๆ ของประเทศ

Chungking เมืองสำคัญอันดับสองใน Szechwan ตั้งอยู่ ณ จุดที่แม่น้ำ Yangtze และแม่น้ำ Chia-ling Chiang ไหลมาบรรจบกัน เมืองภูเขานี้ถูกล้อมรอบด้วยน้ำหึ่งสามด้าน จึงมีลักษณะเหมือนแหลมที่ยื่นไปในทะเล จุดกิ่งก้านที่เป็นศูนย์กลางการสัญจรไปมาทั้งหมดใน เซฉวน มีเรือกอไฟรนาคกลางที่จะไปทางตะวันออกและออกจากเมืองนี้ไปตามลำน้ำ Yangtze ไป Wan-hsien ศูนย์กลางการค้าของเซฉวนภาคตะวันออก และจาก Wan-hsien คือไปทาง ตะวันออกตาม Yangtze gorges ถึง Wu-han และ Shanghai การเดินทางไปทาง ตะวันตกตามลำน้ำ Yangtze จากจุดกิ่ง จะสามารถไปถึงเมืองสำคัญ ๆ Lu-chou และ I-pin ใน Szechwan ภาคใต้และโดยคอเรือกอไฟรนาคเล็กจะไปได้ไกลถึง Lo-shan และ Ch'eng-tu มีชายทางถนนเป็นทางเชื่อมโยงระหว่าง Chungking กับมณฑล Hupeh และ Hunan Chungking ยังมีทางคอคิวเบกที่สำคัญ โดยทางอากาศกับเมืองใหญ่ ๆ อื่น ๆ ของจีน ซึ่ง- ไคแก่ Peking, Wu-han, Shanghai, Canton และ K'un-ming

ทางรถไฟสาย Ch'engtu-Chungking ยาว 505 กิโลเมตร นับว่าเป็นเส้นทาง รถไฟสายสำคัญของ Szechwan ทางรถไฟสายนี้ส่วนใหญ่แล้วเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้การพัฒนา เศรษฐกิจของ Szechwan กับมณฑลอื่น ๆ ทั้งหมดทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ของจีนไค้มีตัวสูงชัน ทางรถไฟสายสำคัญอีกสายหนึ่งของ Szechwan ก็ไค้แก่สายพสักระหว่าง Pao-chi กับ Ch'eng-tu ซึ่งมีความยาว 668 กิโลเมตร

มณฑลเซฉวนมีผลิตผลทางการเกษตรหลายชนิด ในบรรดาพืชอาหารที่สำคัญไค้แก่ ข้าวเจ้า, ข้าวสาลี, ข้าวบาร์เลย์บนที่สูง และมีนเทศ ข้าวเจ้าและข้าวสาลีเป็นพืชเพาะปลูก สำคัญในบริเวณแอ่งที่ราบแท้ ๆ ซึ่งไค้ทำการปลูกมากที่สุดในบริเวณที่ราบ Cheng-tu ในขณะที่ ข้าวโพกและมีนเทศเป็นพืชที่ปลูกไค้ทั้งในพื้นที่ราบ เช่นเดียวกับที่ปลูกไค้ทั้งในพื้นที่ที่เป็นภูเขาและ เนินเขา พืชัญญาอาหารที่หารายไค้ให้แก่เซฉวน ไค้แก่ rapeseed ออย, ยาสูบ และคันทัง ปริมาณการผลิต rapeseed ของเซฉวนปรากฏว่าสูงสุดในประเทศ ยาสูบก็เป็นชนิดคุณภาพที่เยี่ยม ที่ผลิตไค้ในพื้นที่ราบ Ch'eng-tu คันทังปลูกในพื้นที่เนินเขาทางภาคตะวันออกซึ่งทำให้ Wan-hsien และ

III-51 REGIONS OF SOUTH CHINA

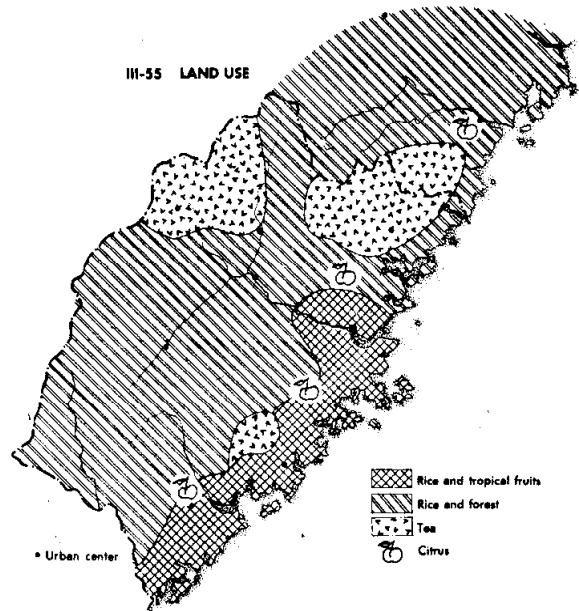
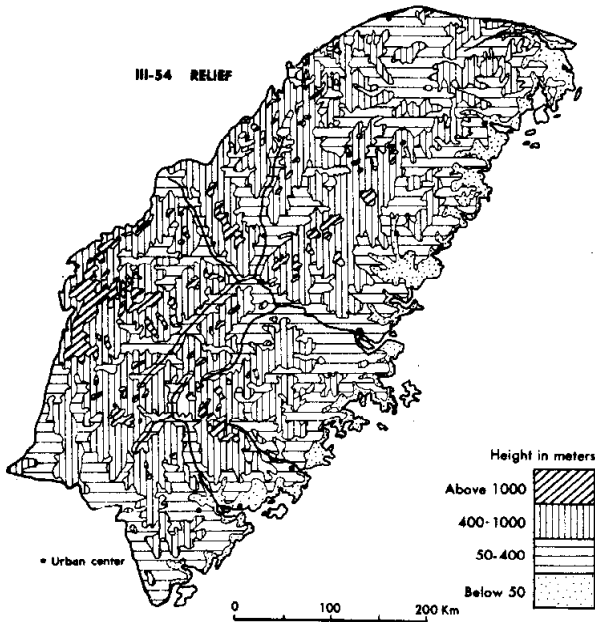
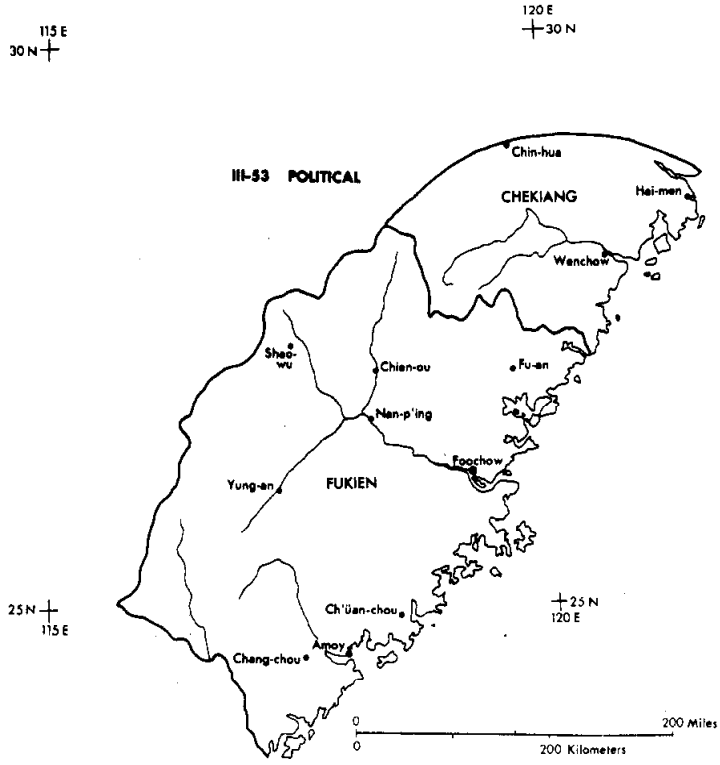
Chungking เป็นศูนย์กลางเก็บรวมและจำหน่ายน้ำมันตัง, ฝ้าย, ปอ, ไบซา, ตอไม้รสส้ม
สมุนไพร และพืชเพาะปลูกอื่น ๆ มากหลายชนิดมีปลูกกันในพื้นที่ค่อนข้างเล็กในเสฉวน

การเลี้ยงปศุสัตว์ นับเป็นกิจกรรมสำคัญอีกอย่างหนึ่งในเสฉวน สุกรนับเป็นสัตว์เลี้ยง
ที่สำคัญเป็นพิเศษ เพราะนอกจากขายเนื้อของมันแล้ว ยังโคจิ้งซึ่งขนนุ่มซึ่งที่มีคุณภาพเยี่ยมและ
ปรากฏเป็นสินค้าออกของจีนที่สำคัญอีกรายการหนึ่งด้วย หุงหญ้าที่เกิดมีความรวบรวมราคาคาเอา
ในภาคตะวันตกของเสฉวน โคช่วยส่งเสริมการเลี้ยง วัว ควาย จามรี แกะ และม้า จำนวนมาก
หนังสัตว์ฟอกแล้วและหนังดิบ และขนสัตว์ ล้วนเป็นผลิตภัณฑ์ของเสฉวน กิจกรรมเกษตรกรรมที่
แตกต่างไปหลายชนิดของ Szechwan มีแสดงไว้ใน Maps III-46, III-47, III-48
III-49 และ III-50

เสฉวนมีแหล่งสำรองความรุกรวมชาติของแร่ธาตุอย่างอุดมสมบูรณ์ และยังมีศักยภาพ
แห่งพลังงานในแหล่งกำเนิดพลังน้ำ ในด้านหิน น้ำมันปิโตรเลียม และแหล่งสำรองแก๊สธรรมชาติ
อยู่มากพอ ในระหว่างมหพิททางตะวันตกเฉียงใต้ของจีนด้วยกันแล้ว เสฉวนเป็นอันดับหนึ่งในแหล่ง
สำรองด้านหิน เสฉวนยังมีชื่อในเรื่องบ่อเกลือ ซึ่งให้ผลิตภัณฑ์ของความคงการเกลือในภาค
ตะวันตกเฉียงใต้ของจีนได้เป็นส่วนใหญ่ Tzu-Kung เป็นศูนย์กลางค้าเกลือใหญ่ที่สุด ซึ่งส่งเกลือ
ออกได้เป็นปริมาณครึ่งหนึ่งของผลิตโคทั้งหมด นอกจากนี้เสฉวนยังมีสินแร่เหล็กสะสมอยู่เป็นจำนวน-
มาก เมือง Chungking ได้รับความพัฒนาอย่างรวดเร็วขึ้นเป็นศูนย์กลางการผลิตอุตสาหกรรมหนัก
ซึ่งมีการทำเหล็กและเหล็กกล้า การสร้างเครื่องจักรกลกำลังงานไฟฟ้าและโรงงานอื่น ๆ มีแหล่ง
สะสมทองแดง ตะกั่ว สังกะสี และ asbestos อยู่อย่างอุดม อุตสาหกรรมเบาที่ขึ้นหน้า
ขึ้นตา ได้แก่การฟอกน้ำคาส และการผลิตสิ่งทอต่าง ๆ ฆ่าลูกไม้ผลิตขึ้นในเมือง Ch'eng-tu
และผ้าแพรราชันที่ฆ่าใน Chungking ล้วนแต่ทำชื่อเสียงให้ประเทศชาติ

จีนใต้ (South China)

มีภูมิภาคย่อย 4 ภูมิภาคประกอบรวมกันเป็นจีนภาคใต้ ได้แก่ ฝั่งทะเลตะวันออก-
เฉียงใต้, เกาะไต้หวัน, Kwangtung-Kwangsi และมณฑลยูนนาน และไคมาเจา
(Map III-51) รูปหน้าตัดโดยทั่วไปของภูมิภาคจีนภาคใต้มีแสดงไว้โดยรูปตัวพื้นภูมิประเทศ
ที่แม่น้ำ Hsi Chiang ไหลผ่าน คังใน Map III-52

ภูมิภาคชายฝั่งทะเลตะวันออกเฉียงใต้

(The Southeast Coast Region)

ภูมิภาคชายฝั่งทะเลตะวันออกเฉียงใต้ ประกอบไปด้วยส่วนพื้นที่ภาคตะวันออกของมณฑล Chekiang และ Fukien (Map III-53) ภูมิภาคส่วนนี้มีลักษณะเป็นเนินเขาอุกฟูก (undulating hills) มีอากาศอบอุ่น และฝนตกชุก ลักษณะที่ตรงกันข้ามกับส่วนอื่น ๆ ของประเทศคือแม่น้ำส่วนมากในภูมิภาคนี้สั้น มีคิ่งสูงชันและไหลลงสู่ทะเลโดยตรง ฝั่งทะเลมีลักษณะขรุขระเป็นร่องพันลึก ๆ มีอ่าวและเกาะอยู่ใกล้กัน

ลักษณะส่วนใหญ่ของพื้นที่ในภูมิภาคนี้เป็นพื้นที่ตามเนินเขาเตี้ย ๆ และพื้นที่บนเขาสูงพื้นที่ราบมีน้อย (Map III-54) นับตามอายุชั้นทางธรณีวิทยา พื้นที่ในภูมิภาคนี้เป็นมวลหินดินที่เก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่งของจีน เรียกว่า Fukien Massif บรรดาทิวเขาในภูมิภาคนี้เป็นยอดมาจากอายุเวลาของดาร์วินยุคมีที และกรวยการ (erosion) ซึ่งยังผลให้ความสูงของทิวเขาคอนข้างต่ำ โดยทั่วไปจะต่ำกว่า 1,000 เมตร เห็นระดับน้ำทะเล ทิวเขาเหล่านี้มีแนวจากตะวันออกเฉียงเหนือไปสู่ตะวันตกเฉียงใต้ ประมาณโค้นหาย ๆ ว่าจะนานไปกับชายฝั่งทะเล การกัดกร่อนของหินที่ขึ้นอยู่กับพื้นที่ทำให้เกิดเป็นสันเขาแหลม ตัวอย่างสันเขาแหลมก็ไคแก่ภูเขาที่เป็นที่ค้ำยภาพทางตะวันออกของ Chekiang บรรดาภูเขาที่อยู่ในภูมิภาคนี้มีชื่อเสียงในเรื่องน้ำตก มีเมฆลอยต่ำมีดอกไม้ในฤดูใบไม้ผลิ และใบไม้ร่วง ในฤดูใบไม้ร่วง ล้วนแต่ทำให้เป็นสถานที่อันเฝ้าชวนใจให้ไปเที่ยวชมและไปวาดภาพ

ชายฝั่งทะเลซึ่งมีลักษณะเว้า ๆ โผล่ง ๆ ในภูมิภาคนี้มีอ่าวจอกเรือเล็ก ๆ ตามธรรมชาติอยู่มาก นี่เป็นอ่าวที่เกิดตามแนวชายฝั่งที่มีหินค้ำและมีความลาดชันและมีทิวเขาจากส่วนที่มวลหินที่ของทวีปจะลดลาดต่ำลง โดยที่อ่าวแม่น้ำใน Chekiang และ Fukien ส่วนอ่าวมีลักษณะเป็นปล่องแม่น้ำส่วนนี้จึงถูกกระแสน้ำไรเซาะให้กว้างออกอยู่เสมอ

ภูมิภาคชายฝั่งทะเลนี้ตั้งอยู่ในโซนที่มีอากาศค่อนข้างร้อน ภูเขาสูงทำหน้าที่ขวางกั้นภูมิอากาศในพื้นที่แผ่นดินใหญ่ให้คลื่นความหนาว ซึ่งพัดลงมาจากภาคเหนือเข้ามาถึงภูมิภาคนี้ ดังนั้นฤดูหนาวของภาคนี้ก็ยังมีความอบอุ่น และโดยพื้นที่อยู่ใกล้กับทะเล อุณหภูมิในพื้นที่ส่วนนี้จึงต่ำกว่าอุณหภูมิเหนือพื้นที่ภายในทวีป ภูมิภาคส่วนนี้เป็นพื้นที่ประเทศจีนที่มีฝนตกหนัก

ที่สุด ส่วนใหญ่เนื่องจากภูมิประเทศเป็นภูเขา ปัจจุบันสิ่งที่ส่งเสริมให้มีฝนตกชุกก็คือแก๊สซัลไฟด์ที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราว ผลลัพธ์จากเหตุสองประการทำให้มีปริมาณฝนตกเฉลี่ยมากกว่า 1,500 มิลลิเมตร ตลอดพื้นที่ส่วนใหญ่ในภูมิภาคนี้ฤดูฝนส่วนใหญ่จะจำกัดอยู่ในเดือนที่มีอากาศร้อน

ควยอากาศที่อบอุ่นและมีปริมาณฝนตกชุกทำให้พืชพรรณตามธรรมชาติของภูมิภาคนี้เจริญงอกงามดีมาก ในพื้นที่แถบนี้เราจะมีเนื้อดินส่วนใหญ่เป็นชนิดดินสีแสด และดินสีเหลือง ป่าไม้ธรรมชาติบนเนินเขาเดี่ยวๆเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นต้นไม้ประเภทไม้เขียวระอุมอยู่ตลอดปี และเป็นไม้ใหญ่ใหญ่ในเขตกึ่งเมืองร้อน ในพื้นที่บนเนินเขาเหล่านี้มีการปลูกคนการขุ่นไม้ชา Lacquer wood oil และต้น tallow

ภูมิภาคส่วนนี้มีแม่น้ำจำนวนมาก ส่วนใหญ่เป็นแม่น้ำสายสั้น ๆ และทางไหลของสู่ทะเลเอง แม่น้ำสายที่ยาวที่สุดในภูมิภาคนี้คือแก๊สแม่น้ำ Min Chiang ในมณฑล Fukien แต่ก็มีควยยาวเพียง 480 กิโลเมตร ซึ่งยาวไม่ถึงเศษหนึ่งส่วนสิบของความยาวของแม่น้ำ Yangtze แม่น้ำทั้งหมดมีระดับอากาศร้อนและมีกระแสน้ำไหลแรง ซึ่งคุณลักษณะสองประการนี้เป็นสคัญในการก่อให้เกิดไฟฟ้าจากกระแสน้ำอย่างสูง ตามคอนกลางของลำแม่น้ำมักจะมีพื้นที่สามเหลี่ยมปากแม่น้ำและพื้นที่ราบแคบ ๆ ซึ่งทั้งสองประการนี้เกิดขึ้นจากการสะสมตัวของวัสดุคกคคะกอนที่มากับกระแสแม่น้ำ

ภูมิภาคส่วนนี้มีประชากรอยู่กระจัดกระจายกันไปไม่สม่ำเสมอ มีประชากรรวมทั้งสิ้นมากกว่า 40 ล้านคน ประชากรในชนบทชุมนุมกันอยู่อย่างหนาแน่นตามพื้นที่สามเหลี่ยมปากแม่น้ำตามแนวชายฝั่งทะเลระหว่าง Chekiang และ Fukien พื้นที่ภายในที่ภูมิประเทศเป็นภูเขาที่มีประชากรอาศัยอยู่เบาบาง เมืองใหญ่ ๆ ในภูมิภาคนี้ตั้งอยู่กระจัดกระจาย และมีขนาดค่อนข้างเล็กเมื่อเทียบกับในภูมิภาคอื่น เมืองใหญ่ส่วนมากตั้งอยู่ในพื้นที่ราบซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลไปสู่ทะเล เมือง Hangchow ซึ่งเป็นเมืองหลวงของจีนครั้งโบราณ ที่มีชื่อเสียงเมืองหนึ่ง มีพลเมืองเกือบ 1 ล้านคน และเป็นเมืองหลวงของมณฑล Chekiang ในปัจจุบัน

โดยที่ภูมิภาคชายฝั่งทะเลตะวันออกเฉียงใต้มีท่าจอดเรือ และอ่าวดี ๆ และตั้งประชากรและตัวเมืองใหญ่ ๆ ก็ไปชุมนุมกันอยู่ตามชายฝั่ง การขนส่งทางทะเลจึงมีความสำคัญ โดยเฉพาะสำหรับท้องถิ่นนี้ ท่าเรือชายทะเลที่สำคัญ ๆ ของภูมิภาคนี้ก็คือ Ning-po และ

Wenchow ในมณฑล Chekiang และท่าเรือ Foochow และ Amoy ในมณฑล Fukien มณฑล Chekiang มีทางรถไฟเพียง 2 สายมาตั้งแต่ก่อน 1949 : ทางรถไฟสาย Shanghai - Hangchow เชื่อมต่อกับทางรถไฟสาย Shanghai-Nanking และด้วยการขนส่งทางน้ำในอ่าวน้ำ Yangtze, ทางรถไฟสาย Chekiang-Kiangsi ออกจากเมือง Hangchow ผ่านมณฑล Kiangsi ไปถึงเมือง Chu-chou ในมณฑล Hunan ณ จุดนี้โคกเชื่อมเข้ากับทางรถไฟสาย Peking-Canton ทางรถไฟสองสายนี้ยังเป็นเส้นทางหลักในการขนส่งทางบกของภูมิภาค ส่วนนี้ ได้มีการสร้างทางรถไฟใหม่ขึ้นสองสาย สายหนึ่งเริ่มต้นจากทางตะวันออกของเมือง Hangchow และแล่นไปยังชายฝั่งทะเลใกล้เมือง Ning-po อีกสายหนึ่งแล่นระหว่างเมือง Ying-t'an ในมณฑล Kiangsi และเมืองท่า Amoy สายแยกเส้นหนึ่งจากทางรถไฟสายนี้ โคกเชื่อมเมือง Nan-p'ing เชื่อมกับเมือง Foochow

ภูมิภาคชายฝั่งทะเลตะวันออกเฉียงใต้ เป็นแหล่งผลิตพืชในเขตร้อน และถึงเมือง รอน ที่ใหญ่แห่งหนึ่งของจีน (Map III-55) มีการเพาะปลูกข้าวในนาชลประทานทั่วไปในพื้นที่ราบและพื้นที่คามริมฝั่งแม่น้ำ ส่วนใหญ่สามารถปลูกพืชโคกได้สองครั้ง ที่นาเชิงเขามีการปลูก มันเทศ, ข้าวโพก, หน่อไม้, และพืชธัญญาหารอื่น ๆ ผลผลิตในพื้นที่ราบอย่างอื่น ๆ ก็โคกกล้วย, หน่อ และปลูกกระเจา ภูมิภาคส่วนนี้ยังเป็นแหล่งผลิตผลไม้ ผลไม้ของภูมิภาคนี้มีชื่อเสียงไปทั่วประเทศจีนโคกส้ม (tangerines) ส้ม (oranges) ส้มโอ, ลำไย, กล้วยหอม ส้มปรุ และอื่น ๆ มีการปลูกคันชา ซึ่งได้เป็นสินค้าออกที่สำคัญของจีน ปริมาณมากในพื้นที่ของ ภูมิภาคนี้ ต้น Lacquer oaks และต้นการะยูน ในภูมิภาคนี้ล้วนแต่มีคุณค่าทางอุตสาหกรรมยิ่ง

โดยที่มีชายฝั่งที่เว้าเข้าไปในดินแดนคัน มีท่าเรือ อ่าว และเกาะชายฝั่งอยู่จำนวนมาก และมีพื้นที่น้ำคั่นคอกจากชายฝั่งออกไปเป็นเนื้อที่กว้าง มีอาหารในทะเลสำหรับปลาอย่างอุดมสมบูรณ์ จึงทำให้ภูมิภาคส่วนนี้มีความสำคัญเป็นพิเศษแก่อุตสาหกรรมจับปลาทะเลของจีน

เมือง Hangchow มีชื่อเสียงมานานในเรื่องอุตสาหกรรมไหม, ซึ่งในปัจจุบันนี้ ได้รับการส่งเสริมโดยการสร้างโรงงานทอไหมใหญ่ขึ้น เครื่องเงิน (Lacquerwares) ของเมือง Fukien มีถิ่นแคว้นค้าขายไหม, พักไม้จันทร์ และผลิตผลทางศิลปหัตถกรรมของเมือง Hangchow นับว่าเป็นของมีค่ายิ่งทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยทั่ว ๆ ไป เมือง Chekiang และ Fukien ยังมีโคกพัฒนาขึ้นเป็นเมืองอุตสาหกรรม แต่ทั้งสองเมืองนี้ก็ยังมีศูนย์กลางในอุตสาหกรรมเบา

เพราะมีพลังศักย์ของการไฟฟ้าจากพลังงานของน้ำอยู่ และก็มีท่าเรือที่ ๆ อยู่เป็นจำนวนมาก
(Map III-56)

ไต้หวัน (Taiwan)

เกาะไต้หวันตั้งคร่อมอยู่บนเส้น Tropic of Cancer ในตำแหน่งที่เปรียบ
กับตำแหน่งที่ตั้งของเกาะคิวบา มีเนื้อที่ 34,263 ตารางกิโลเมตร ซึ่งประมาณขนาดเนื้อที่
ของมรัฐแมสซาชูเซตส์หรือประเทศสวีเดนหรือแคนาดา รูปร่างของเกาะไต้หวันโดยหยาบ ๆ
เป็นรูปไข่ ยาวประมาณ 394 กิโลเมตร จากเหนือไปจรดใต้ และกว้าง 157 กิโลเมตร จาก
ตะวันตกไปตะวันออก ตรงจุดที่กว้างที่สุด ดังนั้นไม่มีสถานที่แห่งใดในเกาะไต้หวันที่จะอยู่ห่าง
จากทะเลไกลเกินกว่า 80 กิโลเมตร (Map III-57 และ III-58)

เชื่อกันว่าเดิมทีเกาะไต้หวันเป็นส่วนหนึ่งในมวลพื้นที่ของดินแดนจีนใหญ่จีนในยุค
ต้น ๆ ทางธรณีวิทยา สมมติฐานนี้อาศัยหลักฐานต่าง ๆ รอยเว้า รอยโค้ง ซึ่งแตกออกจากโค้ง
Byakyu, หมู่เกาะฟิลิปปินส์ และของไต้หวันเอง การจึกวางแนวโครงสร้าง และความสัมพันธ์
ของหินระหว่าง Fukien, ดินแดนจีนใหญ่ และเกาะไต้หวัน คุณสมบัติของของแกรไฟต์โมซา
ส่วนที่อยู่ไต้หวันน้ำทะเล แนวชายฝั่งทะเลที่เรียบ ๆ ธรรมดา ๆ ของตัวเกาะ การปรากฏมีภูเขา
บะซอลต์ (basalt mesas) เกิดขึ้นทั่วไปตามรอยร้าวของโครหิน เมื่อมาถึงยุค Pleistocene
พื้นดินที่อยู่ไต้หวันแกรไฟต์ในปัจจุบันโค้งมองไป ทำให้เกิดเป็นหุบเขาทรุก และไต้หวันไคแยกออก
จากตัวพื้นทวีป และกลายเป็นเกาะอยู่ห่างออกมาตั้งทุกวันนี้

ประมาณเนื้อที่ 2 ใน 3 ส่วนของเกาะไต้หวันเป็นภูเขาสูงขรุขระ (Map III-59)
รูปลักษณะทางภูมิประเทศที่เห็นเด่นชัดคือแกรไฟต์ที่ตั้งเรียงอยู่ มีลักษณะเป็นกระดูกสันหลังของ
ตัวเกาะ เริ่มจากทางตะวันออกเฉียงเหนือทอดตัวไปทางตะวันตกเฉียงใต้ มีพื้นที่ลาดชันมาด
ทางซีกตะวันออกและพื้นที่คอก ๆ ลาดค้ำองไปทางซีกของแกรไฟต์โมซาภาคกลางของตัวเกาะเป็นเพือก
เขาโค้งขนาน ซึ่งมีฉากเฉียงขวางกันอยู่สี่ทิวเขา หอคตัวคอกกับชายฝั่งทะเลด้านตะวันออก
มียอดแหลมที่มีความสูงประมาณ 3,000 เมตร ขึ้นสูงชันมาจากทิวเขาถึง 48 ยอดด้วยกัน
ภายในยอดเขาแหลมเหล่านี้ มีหน้าผา ซึ่งตั้งชันค้ำองไปทางตะวันออกสูงถึง 90 เมตร บนที่-
ลาดของทิวเขาเหล่านี้ มีลำธารสายสั้น ๆ และเป็นทางน้ำที่ชันอยู่จำนวนเล็กน้อย ทางภาค

ตะวันตกของทวีปเกาะ มีอำนาจที่แน่นอนที่ออกเป็นชั้น ๆ ความสูงลดหลั่นกันลงไป และเมื่อยิ่งต่ำลงไปตามอำนาจ ก็มีพื้นที่ราบที่เกิดขึ้นจากการสะสมของวัสดุทุกตะกอน มีลักษณะเป็นสิ่งที่ลาดลงสู่ทะเล แม้แต่ในเขตพื้นที่ทางตะวันตกนี้ อำนาจส่วนใหญ่ซึ่งเริ่มตนมาจากบนเขา ก็มีกั้นและกระแสน้ำไหลแรง ทำให้เกิดเขาเอียงเข้าไปในพื้นที่ลุ่มสองฝั่งอำนาจ และเกิดรูปลักษณะทางระบายน้ำที่เป็นแปลก ๆ ออกโดยรอบบนเกาะนี้ อำนาจเหล่านี้ส่วนใหญ่ไหลเร็วไม่ไค้ และมีทำให้เกิดน้ำท่วมในระหว่างฤดูฝน และมีเศษวัตถุที่แม่น้ำพามา จนก่อตัวขึ้นเป็นเนินตะกอนรูปพัดอยู่ตามพื้นที่ราบชายฝั่ง (Map III-60)

ภูมิอากาศของไต้หวันมีอุณหภูมิสูง มีฝนตกชุก และมีลมแรง ฤดูร้อนในไต้หวันนั้นยาวนานและร้อนจัด อุณหภูมิสูงมาก และอบอุ่น ตลอดทั่วทวีปเกาะอุณหภูมิปานกลางตลอดปีสูงกว่า 21°C ในระยะเวลาส่วนใหญ่ของปี ถ้าเดินทางจากทิศเหนือไปสู่ทิศใต้ของเกาะไต้หวัน แต่ละติจูดของเส้นรุ้ง อุณหภูมิจะสูงขึ้นเพียง 0.8°C แต่อย่างไรก็ตามในระหว่างเดือนกรกฎาคม ซึ่งเป็นเดือนที่ร้อนที่สุดในไต้หวัน ความร้อนทางภาคเหนือจะร้อนเท่า ๆ กับทางภาคใต้ ในเดือนนี้ อุณหภูมิเฉลี่ยที่เมือง Chi-lung 28.2°C ในขณะที่เดียวกันที่ปลายใต้สุดของเกาะ อุณหภูมิจะเป็น 27.4°C ซึ่งต่างกันเพียง 0.8°C ในเดือนมกราคมและกุมภาพันธ์ ซึ่งเป็นเดือนที่อากาศเย็นที่สุด ความแตกต่างในอุณหภูมิจากเหนือและภาคใต้จะสูงกว่านี้ Chi-lung จะมีอุณหภูมิในเดือนกุมภาพันธ์เฉลี่ย 15.2°C และ Heng-chun, 20.5°C ซึ่งต่างกันถึง 5.3°C บนพื้นที่ราบต่ำในเกาะจะไม่ค่อยได้พบหิมะตกแม้ว่าที่ตามยอดเขาสูง ๆ จะมีหิมะปกคลุมอยู่บ้างเป็นระยะเวลานั้น ๆ

ไต้หวันมีปริมาณฝนตกชุกตลอดปี มีสถานีตรวจปริมาณฝนจำนวนมาก บันทึกปริมาณฝนตกประจำปีเฉลี่ยแล้วได้เกือบ 2,500 มิลลิเมตร แต่ฝนมิได้ตกเฉลี่ยกระจายทั่วทวีปเกาะ โดยสม่ำเสมอ โดยทั่วไป ทางฝั่งทะเลตะวันออกมีฝนตกมากกว่าทางฝั่งตะวันตก และที่พื้นที่ราบได้รับฝนน้อยกว่าพื้นที่บนยอดเขา อากาศชื้นของภูเขา อากาศที่นำทิ้งของฝนในไต้หวันคือ ปลายข้างหนึ่งของเกาะเป็นฤดูแล้ง ในขณะที่อีกข้างที่ปลายตรงข้ามเป็นฤดูฝน ทางเหนือฝนตกจากเดือนตุลาคมไปถึงเดือนมีนาคม ในระยะเวลาที่ Chi-lung จะมีฝนตกประมาณ 1,600 มิลลิเมตร หรือ 56 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณฝนทั้งหมด 2,850 มิลลิเมตร ในทางตรงกันข้าม ในระหว่าง

เดือนของฤดูฝน และฤดูหนาวนี้ ทางภาคใต้ของเกาะจะมีอากาศปลอดโปร่งสบาย และท้องไร่ไร่น้ำจากการชลประทานมาทำการเพาะปลูกทางภาคใต้ ฤดูฝนจะอยู่ระหว่างจากเดือนเมษายนไปถึงเดือนกันยายน ซึ่งในระหว่างเดือนเหล่านี้ Heng-chun จะมีปริมาณฝนตก 1,980 มิลลิเมตร หรือ 88 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณฝนทั้งหมด 2,250 มิลลิเมตร

โดยผลจากที่ตั้งของเกาะไต้หวัน ซึ่งค้ำคะวันออกอยู่ทางมวลแผ่นดินใหญ่ของทวีปเอเชีย และทางตะวันตกอยู่ทางมหาสมุทรแปซิฟิก รูปแบบของมบนเกาะไต้หวันจึงถูกกำหนดด้วยลมมรสุมต่าง ๆ มีไต้ฝุ่นพัดกระหน่ำเกาะทุกปี โดยปกติในเดือนสิงหาคม และกันยายน ไต้หวันมีภูมิอากาศที่แตกต่างกันอยู่ นับแต่หนาวและชื้นเล็กน้อย ในพื้นที่บนภูเขาภาคกลางไปจนถึงร้อนจัดตามพื้นที่ชายฝั่ง ตามการจัดลำดับชั้นภูมิอากาศโดยระบบ Koppen ไต้หวันมีภูมิอากาศแบบ A มีอุณหภูมิสูง มีฝนตกชุกมากตลอดทั้งปี ในพื้นที่ปลายใต้สุดของเกาะ และมีภูมิอากาศ C อุณหภูมิ C ปานกลาง มีฝนตกพอประมาณ มีฤดูร้อนจัดที่ยาวนาน และฤดูหนาวที่หนาวน้อย ครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมดที่เหนือหัวเกาะ (Map III-61) ตามภูเขาสูงลักษณะภูมิอากาศย่อมผิดแปลกไปจากลักษณะทั่วไปโดยทั่วไป ๆ ไปนี้บ้าง

การผสมผสานระหว่างปัจจัยที่ทำให้เกิดเนื้อดินสำหรับการเพาะปลูกที่แตกต่างกันไป (ซึ่งไค้แก่ ภูมิอากาศ วัตถุต้นกำเนิด ลักษณะแผ่นดินและพืชพรรณ- ที่ขึ้นปกคลุมอยู่) ทำให้เนื้อดินในไต้หวันมีความแตกต่างกันไปมาก (Maps III-62 and III-63) แต่อย่างไรก็ตาม โดยผลจากลักษณะผิวพื้นภูมิประเทศของเกาะ เนื้อดินมีลักษณะแบ่งชั้นออกในทางตั้งมากกว่าทางระดับ ความแนวชายฝั่งตะวันตก เนื้อดินเค็มและเป็นตม (paddy) แล้วยังมีดินตมตะกอนทับ ชั้นต่อมาเป็นเนื้อดินหินอุกกรัง ทางภาคตะวันออกตามพื้นที่บนเขาสูง เนื้อดินสีแดงและสีเหลือง บนพื้นที่ลาดเขาชั้นบนส่วนใหญ่เนื้อดิน podzolic สีเทา - น้ำตาล เนื้อดินแบบ podzolic และ lithosols ตามภูเขาจะพบว่ามีอยู่ตามยอดของภูเขา แนนอนการไร้พืชดินเปลี่ยนแปลงไปตามต่อแห่งความเปลี่ยนแปลงในเนื้อดิน และตามลักษณะผิวพื้นภูมิประเทศ การพ่นาเกลือและการเพาะพันธุ์ปลา เป็นอาชีพสำคัญในพื้นที่ตามแนวชายฝั่งทะเล ในพื้นที่ดึกเขาไปในดินแดนดิน มีการปลูกธัญพืช, นาข้าว, ผลไม้ประเภทส้ม และมีพื้นที่ลาดกว้างเปลาบนภูเขาสูง ซึ่งมักจะอุดมอยู่ด้วยป่าใหญ่ดิบ หรือพื้นที่ที่พำประโยชน์โคมิได้

โดยที่มีภูเขาสูงขนาดปานกลาง มีอุณหภูมิต่ำร้อนจัด และมีฝนตกชุกมึนคืด ไต้หวัน จึงมี
พรรณไม้ประจำถิ่นที่อุดมสมบูรณ์ (Map III-64) การจำแนกป่าไม้ของไต้หวันในทางตั้ง
(vertical distribution of Taiwan's forests) แสดงให้เห็นประเภทของพันธุ์ไม้
ซึ่งมีมากมาย และการแบ่งเขตของพืชพรรณธรรมชาติอย่างชัดเจน รวมทั้งพืชพรรณธรรม-
ชาติ ในเขตร้อน ถึงเมืองร้อน ออบอุ่น อบอุ่นค่อนข้างหนาว แต่อย่างไรก็ตาม การครอบคลุม
ของพืชพรรณนี้ มีโอกาสไปถึงบรรดาพื้นที่ภาคตะวันตก ซึ่งเหมาะแก่การเพาะปลูก (Map III-65) มีพืช-
พรรณสำคัญ 4 ประเภท ขึ้นอยู่ในภูมิภาคต่าง ๆ ดังนี้ ป่าไม้ประเภทไม้ใหญ่และเขียวสกลตลอดปี
ป่าไม้ผสม ป่าไม้ใบแหลมเล็ก และป่าแคระ ซึ่งมีทุ่งหญ้าแล้งขึ้นปะปนกับหญ้า และไม้ไผ่ จำนวน
ประเภทพันธุ์ไม้ทั้งหมดที่มีคุณค่าในการค้ามีอยู่ประมาณ 100 ชนิด นับจากไม้เนื้อแข็งในเขต
อากาศร้อน ซึ่งขึ้นอยู่ในพื้นที่ระดับน้ำทะเล ขึ้นไปจนถึงไม้ spruce, hemlocks ต้นเฟอร์
ซึ่งขึ้นอยู่ในพื้นที่สูง ๆ บนภูเขา

ภูมิศาสตร์ประวัติ และประชากรในปัจจุบันของไต้หวัน มีความซับซ้อนและนับเป็น
ลักษณะที่น่าสนใจของทวีปเกาะ (Maps III-66 and III-67) ในปัจจุบันนี้ไต้หวันเป็นภูมิภาค
ที่มีประชากรอาศัยอยู่อย่างหนาแน่นที่สุดในโลก ภูมิภาคหนึ่งมีประชากรจำนวนเกือบ 15 ล้านคน
อาศัยอยู่บนเนื้อที่ 34,263 ตารางกิโลเมตร ความหนาแน่นของประชากร (มากกว่า 440 คน
ต่อตารางกิโลเมตร) ไต้หวันมีมากกว่าของประเทศเนเธอร์แลนด์ (256 คนต่อตารางกิโลเมตร)
และยังมากกว่าของเบลเยียม (3.4) ญี่ปุ่น (264) เกาหลีใต้ (240) และแมนแก Puerto
Rico (270) ความหนาแน่นของประชากรไต้หวันสูงกว่าของมณฑลใด ๆ ในดินแดนจีนใหญ่จีน
ยกเว้น Kiangsu ซึ่งมีถึง 445 คนต่อตารางกิโลเมตร

การกระจายตัวของป่าไม้สม่ำเสมอของประชากรในไต้หวัน (Map III-67) นั้น
มีส่วนสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับรูปร่างของเกาะด้วย จากแผนที่แสดงการกระจายของปริมาณ
ฝน และประชากร จะแสดงให้เห็นสหสัมพันธ์ทางอ้อมระหว่างความหนาแน่นของประชากรและ
ปริมาณฝนที่ตก ภูมิภาคที่มีฝนตกหนักในภาคกลางของทวีปเกาะจะเป็นพื้นที่ที่มีประชากรอาศัยอยู่อย่าง
เบาบางที่สุด พื้นที่ที่มีปริมาณฝนตกประจำปี 1,880 มิลลิเมตร หรือมากกว่าจะมีความหนาแน่น
ของประชากรน้อยกว่า 26 คนต่อตารางกิโลเมตร ในทางตรงกันข้ามภูมิภาคตามชายฝั่งตะวันตก
ซึ่งปริมาณฝนตกประจำปีเฉลี่ยต่ำกว่า 1,880 มิลลิเมตร จะเป็นพื้นที่ที่มีประชากรอาศัยอยู่อย่าง

หนาแน่นที่สุด ๗ พื้นที่เหล่านี้ จะมีการทำประโยชน์จากฝนที่ตกลงมา และมีการทำชลประทาน
อย่างรอบคอบให้แก่พื้นที่จนทำให้ภูมิภาคนี้เป็นพื้นที่การเพาะปลูกที่สำคัญที่สุดในไต้หวัน

ความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างลักษณะพื้นผิวโลก และความหนาแน่นของ
ประชากร จะสังเกตเห็นได้ พื้นที่ราบจะมีประชากรอาศัยอยู่หนาแน่น ในขณะที่พื้นที่บนภูเขาจะมี
ประชากรอาศัยอยู่เบาบาง โดยเฉพาะพื้นที่ราบตามชายฝั่งซึ่งเหมาะสมที่สุดสำหรับการเพาะปลูก
ข้าว มีพลเมืองอาศัยอยู่ โดยเฉลี่ยแล้วมากกว่า 800 คน ต่อตารางกิโลเมตร และนับเป็นพื้นที่
ส่วนที่มีประชากรอยู่หนาแน่นที่สุดของเกาะ พื้นที่ราบชายฝั่งตะวันตกทั้งหมดของไต้หวันมีประมาณ
7,680 ตารางกิโลเมตร ประมาณ 22 เปอร์เซ็นต์ ของพื้นที่ทั้งหมดของเกาะ ประชากรใน
พื้นที่นี้มีจำนวนมากกว่า 2/3 ของประชากรทั้งหมดของไต้หวัน ในภาคกลางและภาคตะวันออก
ของเกาะ พื้นที่บนภูเขาไม่ค่อยเหมาะกับการเพาะปลูก ดังนั้นเมืองที่อยู่ตามภูเขาจึงมีความหนา-
แน่นของประชากรต่ำ ในพื้นที่ตามเนินเขา (hilly areas) ความหนาแน่นของประชากร
อยู่ระหว่าง 259 ถึง 520 คนต่อตารางกิโลเมตร ในขณะที่ภูเขาสูงชันขึ้นไปซึ่งมิได้มี
การจัดทำประโยชน์จากฝน ซึ่งตกหนักได้คือน้ำ ความหนาแน่นของประชากรลดลงถึง 52 คนต่อ
ตารางกิโลเมตร และในบางแห่งลดลงเหลือน้อยกว่า 26 คนต่อตารางกิโลเมตร ประชากร
ในพื้นที่ราบชายฝั่งตะวันตก กระจายตัวอยู่กับก้อนธารน้ำเสมอไปทั่วพื้นที่ ในขณะที่รูปร่างของ
พื้นที่จำกัดการตั้งหลักแหล่งที่อยู่อาศัยในพื้นที่ภาคตะวันออกซึ่งไม่ค่อยจะได้พัฒนายังผลให้ผู้คนพากัน
ชุมนุมอาศัยอยู่ตามเส้นทางขนสงหรือไม่กี่ตามลุ่มน้ำและแอ่งพื้นดิน

ประวัติศาสตร์ความเป็นเมืองขึ้นของไต้หวันยังต้องแก่การประกอบรวมตัวของประชากร
ทั่วเกาะตั้งอยู่ใกล้กับดินแดนจีนใหญ่ อยู่ในระยะกึ่งกลางระหว่าง Shanghai กับ Hongkong,
ครึ่งทางระหว่างฟิลิปปินส์กับญี่ปุ่น ตำแหน่งที่อยู่ของเกาะดึงดูดผู้เดินทางและนักแสวงหาอาณานิคม
จากดินแดนจีนใหญ่จีนและจากญี่ปุ่น พอลากาไปรเทศ ฮอลแลนด์ และสเปน และพวกนักท่องทะเล
รอบพื้นเมืองดั้งเดิม จากส่วนอื่นในเอเชียอาคเนย์ อิทธิพลต่าง ๆ เหล่านี้ไต้หวันร่องรอยไว้บนพื้น
แผ่นดินของไต้หวัน และแม้แต่ในปัจจุบันก็ยังอาจพบร่องรอยที่เหลืออยู่ของแคว้นธรรมนั้นบนเกาะ
ไต้หวัน

ในยุค Aboriginal ก่อนศตวรรษที่สิบห้า การตั้งหลักแหล่งอาศัยอาจจะได้
กระจายไปอย่างสม่ำเสมอไม่มากนักน้อยตามพื้นที่ราบของทั่วเกาะ ขาวมะลายได้ไปตั้งหลักแหล่ง
ในหมู่บ้าน ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของหัวหน้าเผ่าชาวพื้นเมืองและโคเช็คคือพื้นที่เป็นส่วนกลาง

ในไคร้ระบบสิทธิเก็บกินของผู้อื่น ใค้มีสมาคมพรานล่าสัตว์และชาวประมงผู้ซึ่งไค้ทำการเพาะปลูกแบบเปลี่ยนที่เรื่อยไป โดยปลูกข้าวฟ่างและมันเทศเป็นหลัก การทำนาเป็นไปอย่างแบบดั้งเดิม ไม่มีการใช้ปุ๋ย มีการแบ่งงานทำกันอย่างง่าย ๆ คือผู้หญิงตากตากพื้นดิน ทำการเพาะปลูก ผู้ชายเข้าป่าล่าสัตว์ การติดต่อกรรมผู้ชายเป็นผู้ทำ ส่วนการเลี้ยงสัตว์ให้ผู้หญิงรับทำ มีความพอเพียงในกลุ่มพวกเดียวกันจนกระทั่งมีบุคคลภายนอกเข้าไป ซึ่งตลอดหลายพวก aborigines ก็ถูกขับไล่ออกเข้าไปอยู่ในภูเขาในราวศตวรรษที่ 17 และ 18 ซึ่งพวกนี้ก็ยังคงอยู่และพำนักกันแบบประดังชีวิตไปจนทุกวันนี้ ในปัจจุบันพวก aborigines ยังคงอาศัยอยู่ตามภูเขาภาคกลางประมาณพื้นที่ครึ่งหนึ่งของเกาะ มีจำนวนประชากรพวกนี้ยังไม่ถึง 2 เปอร์เซ็นต์ของพลเมืองของเกาะทั้งหมด

ชาวคัทซ์ได้เข้าไปในไค้หัวน้ำในศตวรรษที่ 17 โดยโอกาสที่บริษัท East India เข้าไปยึดครองพื้นที่ส่วนใหญ่ของเกาะและจัดตั้งรัฐบาลอาณานิคมขึ้น บรรดาพื้นที่ที่ทำการเพาะปลูกไค้ได้ตกเป็นของบริษัท ซึ่งให้เช่าที่ดินและเครื่องมือเพาะปลูกแก่ผู้เช่า ในการดำเนินธุรกิจนี้ ชาวคัทซ์ได้นำวัวเข้าไปใช้งานและส่งเสริมการเพาะปลูกอ้อย ไค้ทำการสำรวจพื้นที่ดินและนำเทคนิคการชลประทานเข้าไปได้

ชาวคัทซ์ที่เข้าไปในไค้หัวน้ำมีไค้พอใจเพียงแสงสว่างหากำไรจากการค้า แต่ยังไม่ไปเผยแพร่ศาสนา ไค้ตั้งร่องรอยการทำมาหากินของเขาบนดินแดนไค้หัวน้ำในรูปปราสาท โอบนน้ำ ขอน้ำ และหน่วยสำรวจพื้นที่ และยังไค้ศึกษาใช้ตัวอักษรโรมันเรียนภาษาของชาว aborigines ด้วย อย่างไรก็ตามแม้จะไค้ไค้ความก้าวหน้าทางเทคนิค ความขยันหมั่นเพียรในการเข้าทำกิจการพวกคัทซ์ก็อยู่ในเกาะนี้เป็นเวลาสั้น ๆ

การตั้งหลักแหล่งของชาวจีนในไค้หัวน้ำนับย้อนหลังไปไค้ถึงคริสต์ศตวรรษที่ 12 แต่ก็จนกระทั่งคริสต์ศตวรรษที่ 17 จึงไค้มีชาวจีนกลุ่มใหญ่ ๆ ช้ามของแควไค้หัวน้ำเข้าไปรับไล้ชาวคัทซ์ออกไปจากเกาะ คลื่นของชาวจีนที่อพยพเข้าไปส่วนมากไปจาก Fukien และ Kwangtung, ไค้ขับกันพวก aborigines ให้อพยพเข้าไปอยู่ในภูเขาด้วย และตนเองก็เข้ายึดครองพื้นที่ราบแทน

ยุคที่พวกจีนเข้าครอบครองพื้นที่บนเกาะ (ประมาณทยาย ๆ จากปลายศตวรรษที่ 17 ถึงปลายศตวรรษที่ 19) มีลักษณะสังเกตไค้จากการใช้ประโยชน์ในพื้นที่แบบใหม่ คือตั้งการเพาะปลูกแบบเคลื่อนย้ายที่เรื่อยไปของชาว aborigines และการทำไร่อ้อยแบบพัฒนาถาวรของ

ชาวคัทซ์ ได้เปลี่ยนไปเป็นการทำนาข้าวตามแบบฉบับของชาวจีน พื้นที่บนเกาะก็ปรากฏ มีทุ่งนาเล็ก ๆ กระจายตัวอยู่ทั่ว ๆ ไป เป็นแบบพื้นที่นาเชิงเขา ซึ่งลดหลั่นเป็นขั้น ๆ และเป็นแบบทุ่งนาข้าวในที่ราบ มีประชากรชุมนุมกันอยู่อย่างหนาแน่นตามหมู่บ้านเล็ก ๆ ซึ่งตั้งอยู่เป็นจุดศูนย์กลางของพื้นที่นาเป็นกลุ่ม ๆ ไป และทำนองเดียวกันบนพื้นแผ่นดินใหญ่ มีการใช้แรงงานมนุษย์อย่างเต็มที่ในการเพาะปลูก มีควาย และวัว เป็นสัตว์ใช้แรงงาน การเพาะปลูกใบชาที่มีผู้นำเข้าไปในเกาะในยุคนี้เช่นกัน แต่พื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกาะ ยังถือชาวเป็นหลัก และถือเป็นพืชสำคัญอันค้ำบรวง

โดยที่ลักษณะเศรษฐกิจของจีนได้เข้าดำรงสภาพของเกาะไต้หวันในยุคต้น ๆ ทั้งนี้วัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนจึงถือมาจนทุกวันนี้ รูปแบบของการทำกิจการ เป็นส่วนตัวจึงพัฒนา ขึ้นโดยยึดถือกฎข้อบังคับของการปกครองของรัฐเพียงเล็กน้อย การลงโทษทางเศรษฐกิจ และทางสังคมมีการบังคับใช้กันโดยเบาหรือผู้สูงอายุในหมู่บ้านยิ่งกว่าจะโดยทางเจ้าหน้าที่ของรัฐ แม้การชำระภาษีก็บังคับใช้กันอย่างทั่วที่สุด อย่างไรก็ตามโครงสร้างการปกครองแบบกันเองนี้ นับว่าไม่มีประสิทธิภาพในหลาย ๆ ด้าน ยิ่งกว่านั้น การดำรงรักษาลักษณะสังคมเพาะปลูกอย่างเต็มที่เช่นนี้ยังขัดกันอย่างยิ่งกับการค้าพาณิชย์ ซึ่งกระทำกันอย่างโกลาหลอยู่บนแผ่นดินใหญ่ จีนไต้ ซึ่งอยู่ไกลกันกับไต้หวันอีกด้วย

สิ่งซึ่งเกดบนพื้นที่บนเกาะไต้หวันที่ชาวจีนเข้าไปสร้างสรรคให้เกิดขึ้น มีไคมีเพียง ทุ่งนาข้าว บ่อ และคูน้ำสำหรับการชลประทาน และสวนปลูกคนชราเท่านั้น แต่ยังมีกำแพงอิฐ และกระเบื้องหลังคามานตามชนบท กำแพงเมือง ศาลเจ้าตามลัทธิขงจื้อ ประตูล้อมเรียงกัน เป็นแถว ๆ บรรดาประตูโค้งนับเป็นลักษณะในเมืองที่เด่นชัดอย่างหนึ่งที่ชาวจีนนำเข้าไปจาก ลักษณะในจีนตอนใต้

เมื่อญี่ปุ่นเข้ายึดครองเกาะไต้หวันไปจากจีนในปี 1895 ญี่ปุ่นไคเริ่มยุคใหม่ในการ ครอบครองเกาะไต้หวัน ยุคอุตสาหกรรม การขนส่งแบบทันสมัยไคเริ่มขึ้น มีการสร้างท่าเรือ ก่อตั้งอุตสาหกรรม การเพาะปลูกได้รับการส่งเสริมให้เข้มข้นเข้าโดยการนำพันธุ์ข้าวชนิดใหม่ เข้าไปปลูก ผลไม้หลายชนิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งส้มประดก ซึ่งไคมีปลูกกันในไคต้หวันอยู่ก่อนแล้ว ก็ไคมีการทำบรรจุกระป๋อง หลังจากญี่ปุ่นเข้าไปยึดครอง ทั้งนี้การทำอุตสาหกรรมและส่งออก เป็นสินค้าออก จึงได้กลายเป็นอุตสาหกรรมสำคัญอย่างหนึ่งของไต้หวัน

การปกครองของญี่ปุ่นแตกต่างไปจากพวกคัทซ์และพวกจีน เป็นการปกครอง โดยการทหาร ซึ่งมุ่งหวังส่งเสริมเป้าหมายการแผ่ขยายตัวของญี่ปุ่น ไต้หวันได้ถูกกำหนด และใช้เป็นที่สำหรับก้าวข้าม (stepping stone) ในการขยายตัวองมาทางใต้ของ ญี่ปุ่นในระหว่างสงคราม จีน-ญี่ปุ่น ภายใต้การปกครองโดยการทหาร และนโยบายทางเศรษฐกิจ ซึ่งตามมา ประชาชนชาวไต้หวันได้กลายเป็นพลเมืองของญี่ปุ่น มีสิทธิของพลเมืองบางประการ

เมื่อเสร็จสงครามโลกครั้งที่สอง ไต้หวันได้กลับคืนไปเป็นของจีน ฐานะทาง เศรษฐกิจของเกาะก็เปลี่ยนจากรัฐเมืองขึ้นเป็นมณฑลหนึ่งของจีน ในปี 1949 รัฐบาลจีน ณะชาติ ได้ถูกขับไล่ออกจากแผ่นดินของจีนคอมมิวนิสต์ และหนีมาอยู่ไต้หวัน ซึ่งไคฟงเอาทั้งพลเรือน เจ้าหน้าที่รัฐบาลและทหารอพยพหนีมาด้วย ได้เพิ่มประชากรของเกาะขึ้นอีกเกือบ 2 ล้านคน

ด้วยอุณหภูมิของอากาศที่ร้อนจัด มีฝนตกชุกอย่างเหลือเฟือ และเนื้อดินตกตะกอน อันอุดมสมบูรณ์ ทำให้เกาะไต้หวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภูมิภาคตะวันตกของเกาะ เหมาะสมยิ่ง ในเกษตรกรรม การปลูกข้าวเป็นพืชหลักทั่วไป ประมาณว่าหารายได้ให้กว่าครึ่งหนึ่งของรายได้ ทั้งหมดที่ได้จากผลิตผลทางการเกษตร มีการปลูกข้าวในพื้นที่นาเปียกเป็นส่วนใหญ่ ในพื้นที่ภาค- เหนือของเกาะ พื้นที่ภาคใต้ส่วนใหญ่ปลูกอ้อย มันเทศ และผลไม้เมืองร้อน น้ำตาลเป็นผลิตผล จากพืชที่ทำรายได้สำคัญที่สุดเป็นอันดับสองให้แก่เกษตรกรของไต้หวัน มันเทศเป็นอาหารประจำ ของพลเมืองที่จะขาดเสียมิได้ และหากการปลูกกันทั่วเกาะตลอดปี มีการปลูกต้นชาส่วนใหญ่ทาง ภาคเหนือของเกาะ และนับว่าเป็นสินค้าสำคัญประเภทหนึ่ง ผลไม้เมืองร้อนเช่น สับปะรด กล้วย และส้ม นับว่ามีปลูกกันอย่างแพร่หลาย

ในระยะเวลาที่ผ่านมาไปเร็ว ๆ นี้ เศรษฐกิจของไต้หวันได้พัฒนาขึ้นอย่างมาก การเกษตร การป่าไม้ การผลิตสร้าง และการเหมืองแร่ ได้ขยายตัวออกเช่นเดียวกับ การค้าระหว่างประเทศ (Map III-68, III-69) ความเจริญต่าง ๆ นี้ทำให้ต้องมี การปรับปรุงการขนส่งให้สมผสานกัน (Map III-70) ในฐานะที่เคยถูกยึดครองโดยญี่ปุ่น ไต้หวัน จึงได้รับระบบการรถไฟที่พัฒนาเป็นอย่างดีไว้ในเกาะ ทางรถไฟที่สำคัญที่สุดคือทาง รถไฟสายหลักระหว่างภาคเหนือและภาคใต้ของเกาะไต้หวัน เรียกว่า Chi-lung เข้ากับ Kao-hsiung ซึ่งเป็นเมืองท่าที่มีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่งในภาคใต้ของไต้หวัน ทางรถไฟ สายนี้มีความยาว 406 กิโลเมตร มีสถานี 79 สถานี ซึ่งส่วนใหญ่ของเมืองสำคัญ ๆ ของเกาะ

ไต้หวันตั้งอยู่ตามแนวทางของรถไฟสายนี้ และเป็นสถานที่ที่ส่วนใหญ่ของผลิตผลประจำของไต้หวัน ไคมารวบรวมอยู่เพื่อการขนส่ง ทางรถไฟสายนี้เป็นเส้นทางหลักสำหรับผู้โดยสาร เช่นเดียวกับ สำหรับการขนส่งสินค้า นอกจากทางรถไฟของรัฐแล้ว ยังมีทางรถไฟของเอกชน ซึ่งออกจากโรง-
ห่าน้ำตาล และเคมีใช้ในการขนส่งอ้อยเป็นส่วนใหญ่ บั๊กนี่ไคเปิดใช้สำหรับสาธารณชนอีกด้วย ทางถนนของไต้หวันก็ได้รับการก่อสร้างขึ้นเป็นอย่างดี เส้นทางถนนสายสำคัญ ๆ มีชุมนุมอยู่พื้นที่
รวมชายฝั่งตะวันตกของตัวเกาะ และวิ่งขนานไปกับทางรถไฟสายเหนือ-ใต้ ชายทางถนนเมื่ออัตรา
ส่วนเฉลี่ยห้าสิบกิโลเมตรต่อพื้นที่ 100 ตารางกิโลเมตร

แหล่งทรัพยากรสำคัญของไต้หวันได้แก่เนื้อดิน และภูมิอากาศยิ่งกว่าแร่ธาตุ การที่มี
แร่ธาตุอยู่น้อยในเกาะไต้หวันส่วนใหญ่เนื่องจากขาดการแทรกซอนของหินอัคนีอย่างกว้างใหญ่
ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องเกิดร่วมกับกระบวนการอุกคิของแร่ธาตุ แต่อย่างไรก็ตาม ก็ยังมีการทำเหมือง-
แร่โลหะอยู่บ้างในปลายสุดคานเหนือ ในพื้นที่บนภูเขาภาคกลาง และตามชายฝั่งตะวันออก
ยิ่งกว่านั้นในพื้นที่ต่ำทางเหนือของเกาะ ปรากฏมีเหมืองถ่านหินใหญ่ของเกาะอยู่ และทางภาคกลาง
และภาคใต้ของตัวเกาะก็มีการผลิตน้ำมันปิโตรเลียมได้ แร่ธาตุที่ผลิตขึ้นในเกาะได้แก่ทองคำ
ทองแดง ปรัช กัมมะถัน เงิน แมงกานีส และฟอสเฟตต่าง ๆ บรรดาแร่ธาตุที่ผลิตได้มี ถ่านหิน
ทองคำ ทองแดง น้ำมันปิโตรเลียม และกัมมะถัน ที่มีปริมาณมากเป็นต้นาสังเกต

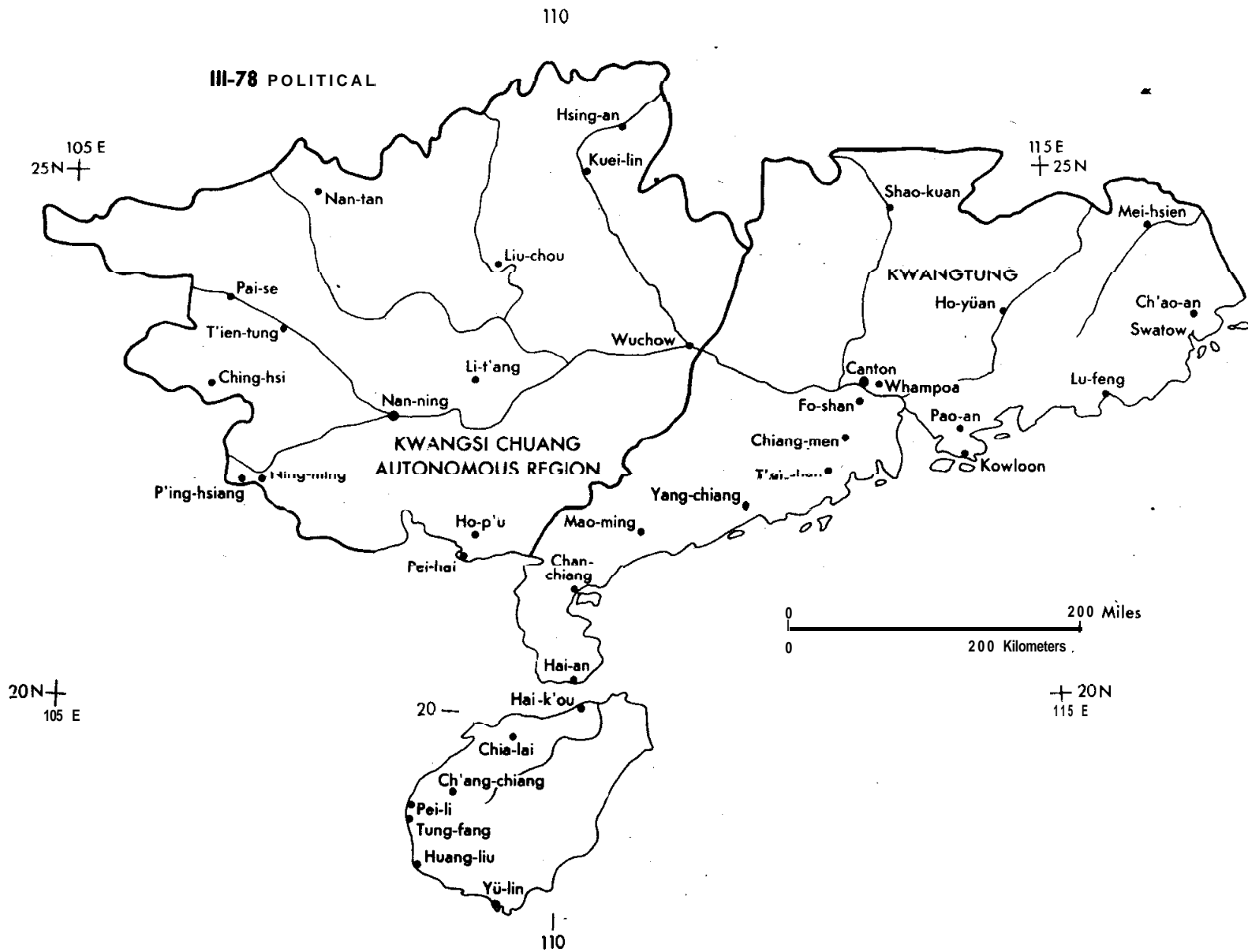
ไต้หวันมีปัจจัยหลายประการที่ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรม ได้แก่พลังงานไฟฟ้า
จากกำลังน้ำราคาถูก มีการขนส่งอย่างคึกคักในพื้นที่ที่มีประชากรชุมนุมอยู่อย่างหนาแน่น มีแรงงาน
อย่างเหลือเฟือ มีเสถียรภาพทางสังคม และมีพื้นฐานทางอุตสาหกรรมอยู่แล้ว แต่ก็เช่นเดียวกัน
กับประเทศที่กำลังพัฒนาทั้งหลาย ไต้หวันขาดเงินลงทุน ขาดผู้ประกอบการ และขาดความรู้
ทางเทคนิคการผลิต และรัฐบาลทรัพยากรแร่ธาตุยังมีปริมาณจำกัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งแร่ธาตุ
ที่มีประโยชน์ยิ่งในอุตสาหกรรมของไต้หวัน เช่นสินแร่เหล็ก และ bauxite

แหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมของไต้หวันขึ้นอยู่กับแหล่งกำเนิดของวัตถุดิบ ของแรงงาน
การขนส่งต่าง ๆ และตลาด โดยที่พื้นที่สองในสามของไต้หวันเป็นภูเขา ดังนั้นการเพาะปลูก
การผลิตสร้าง และการค้าพาณิชย์ จึงต้องชุมนุมกันอยู่ในพื้นที่ราบชายฝั่ง ซึ่งเป็นพื้นที่ดินอุดม
สมบูรณ์ ในพื้นที่นี้มีท่าเรือทะเล 2 แห่ง Kao-hsiung ทางภาคใต้ และ Chi-lung
ทางภาคเหนือ อุตสาหกรรมพื้นฐานหรืออุตสาหกรรมหนัก - เหล็กและเหล็กกล้า อลูมิเนียม

เครื่องจักรกล, น้ำมันปิโตรเลียม, กรก และค้างคาง ๆ ล้วนตั้งอยู่ใน Kao-hsiung อุตสาหกรรมเบาส่วนใหญ่ ซึ่งผลิตสินค้าเครื่องอุปโภคบริโภค, จะตั้งอยู่ใกล้เมืองหลวง เพื่อใช้สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ของท่าเรือ Chi-lung ในการนำวัสดุที่ส่งเข้ามาในประเทศ อุตสาหกรรมบางประเภท เช่นการทำสิ่งทอ จำต้องอาศัยแรงงานจำนวนมากเท่ากับวัสดุที่ส่งเข้ามา จึงจำต้องตั้งอยู่ใกล้เมืองที่มีท่าเรืออำนวยความสะดวก สิ่งอุปโภคและบริโภคอื่น ๆ ที่ผลิตตามเมืองต่าง ๆ ไทเปก ชุม และสิ่งของที่มาจากหนังสือพิมพ์ และบางอุตสาหกรรมการพิมพ์ก็ตั้งอยู่ในตัวเมืองเช่นกัน อุตสาหกรรมอาหารบางอย่างตั้งอยู่ใกล้ ๆ พื้นที่ที่มีการเพาะปลูก เพื่อที่จะได้อาศัยแรงงานตามฤดูกาล ซึ่งมีอยู่จำนวนมากได้ ในจำนวนอุตสาหกรรมอาหารเหล่านี้ก็ได้แก่โรงทำน้ำตาล, โรงสีข้าว, โรงทำแป้ง, โรงงานลับประรดกระป๋อง โรงงานผลิตน้ำมันพืชที่กินได้, ไข่ขี้, เครื่องปรุงอาหารต่าง ๆ โรงงานผลิตสินค้าที่ทำจากสารในทะเล รวมทั้งการทำปลากระป๋องตั้งอยู่ตามชายฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือ และตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งในพื้นที่เดียวกันนี้เป็นที่ตั้งโรงงานผลิต ซีเมนต์ที่ตั้งอยู่ใกล้แหล่งผลิตปูนขาวในภาคใต้ของเกาะ พื้นที่ป่าไม้ในเขตภูเขาในภาคกลางของเกาะก็เป็นที่ตั้งอุตสาหกรรมไม้ ส่วนพื้นที่ตามภูเขาเตี้ย ๆ ทางตะวันตกเฉียงเหนือเป็นไร่นาจำนวนมาก Maps III-71 ถึง III-77 แสดงให้เห็นการใช้ประโยชน์ในพื้นที่แบบต่าง ๆ ของเมืองสำคัญ ๆ 7 เมืองของไต้หวัน โดยรวมแผนที่ดินของเมืองกับภาพเสกศรทางตั้ง จะทำให้มองเห็นภาพที่ตั้งและหน้าที่ที่พื้นที่นั้น ๆ อาศัยประโยชน์ได้เป็นอย่างดี

แม้ว่าไต้หวันจะมีพลังศักย์ในการไฟฟ้ากำลังน้ำอยู่เป็นปริมาณมาก แต่ส่วนใหญ่แล้วยังไม่ได้รับการพัฒนาขึ้นใช้งาน กำลังงานไฟฟ้าเป็นที่ต้องการมากในภาคตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งมีการทำอุตสาหกรรมโลหะ และเครื่องจักรกลการทำอาหาร การทำซีเมนต์ และมีโครงการขอประทานพื้นที่ตะวันตกเฉียงเหนือเป็นพื้นที่ต่อมาที่ต้องการกำลังงานไฟฟ้าจำนวนมาก เพราะมีการทำเหมือง ถ่านหิน ทองคำ และทองคำ และการทำปุ๋ย การทำสิ่งทอ และอุตสาหกรรมโลหะต่าง ๆ คงได้เห็นแล้วจากบทย่อเรื่องทางรูปร่างลักษณะ สังคม และการเศรษฐกิจของเกาะไต้หวัน แม้ว่าไต้หวันมีความอุดมสมบูรณ์หลายอย่าง และมีพลังศักย์มากอีกด้วย

ในการขยายการอุตสาหกรรมในอนาคต ไต้หวันควรจะเน้นหนักในการพัฒนาอุตสาหกรรมฐานอื่น ๆ นอกจากการผลิตปุ๋ย อาหาร สิ่งทอ และการกำลังงานไฟฟ้า

บรรดาอุตสาหกรรมเคมี นับว่ามีสภาพการที่เอื้ออำนวยเป็นอันมาก การมีกำลังงานไฟฟ้าอย่างเหลือเฟือ มีการจัดสิ่งทรัพยากรธรรมชาติให้ได้อย่างสม่ำเสมอเช่น แก๊สธรรมชาติ น้ำมัน, เกลือ, ปูนขาวและถ่านหิน และมีประสบการณ์กับอุตสาหกรรมบางอย่างมาแล้วเช่น การทำน้ำตาล, การทำกระดาษ, การวิเคราะห์เกลือ, การกลั่นปิโตรเลียม การกลั่นการะบูน ประการสุดท้ายไต้หวันตั้งอยู่ในทำเลที่เหมาะสมคือระหว่างญี่ปุ่นกับฮ่องกง, ทัศนียภาพอันงดงามของไต้หวัน และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการขนส่งก็ควรจะเป็นปัจจัยที่เกื้อกูลการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอันนับต่อไป

ควรทราบไว้ด้วยว่ามีแผนที่จำนวนมากในยูนหนี่ไคมาจาก Taiwan-Iiha Formosa, โดย Chiao-min Hsieh (Butterworths 1964) ซึ่งใคร่ขอแนะนำให้ใช้ได้จากยูจิกพิมพ์แล้ว

ภูมิภาค Kwangtung และ Kwangsi

(รวมเกาะไหหลำ)

มณฑลกวางตุ้งและภูมิภาค Kwangsi Chuang ซึ่งเป็นรัฐปกครองตนเอง มีพื้นที่รวมกัน 450,000 ตารางกิโลเมตร (Map III-78) ภูมิภาคส่วนนี้ถูกตัดออกเป็นสองส่วนโดยเส้น Tropic of Cancer. ในภาคเหนือ, ภูมิภาคนี้แยกจากภูมิภาคแม่น้ำแยงซีตอนกลางโดยหิวเขา Nan Ling ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ถูกกั้นแบ่งอยู่โดย Fukien Massif ในภาคตะวันตกเฉียงเหนือมีเขตแดนติดต่อกับที่ราบสูง Yunnan-Kweichow และมีเขตติดต่อกับเวียดนามทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ทางชายฝั่งทะเลทิศใต้ติดกับทะเลจีนใต้ ตรงใต้ของแหลม Luichow ในมณฑล Kwangtung และอยู่ระหว่างทะเลจีนใต้กับอ่าวตังเกี๋ย เป็นที่ตั้งของเกาะไหหลำ ซึ่งในทางปกครองถือว่าเป็นพื้นที่ส่วนหนึ่งของมณฑล Kwangtung เกาะไหหลำมีขนาดเล็กกว่าเกาะไต้หวันเพียงเล็กน้อย ประชาชนใน Kwangtung และ Kwangsi เป็นพวกชาวทะเล และในระยะเริ่มแรกที่มีการพัฒนาการเกินเร็ว ประชาชนในภูมิภาคส่วนนี้ก็ไ่หว่การติดต่อกับโลกภายนอกอย่างใกล้ชิด

มณฑลทั้งสองมีเนินเขาเคี้ย ๆ อยู่เรียงราย มีพื้นที่ราบอยู่เป็นแนวยาวแคบ ๆ สามเหลี่ยมมุมมน้ำตอนกลาง และตามแนวชายฝั่งทะเล (Map III-79) มณฑล Kwangsi

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคตะวันตก พื้นภูมิประเทศเป็นหินปูน (Karst) มีหินปูนขาวขึ้น อยู่เป็นส่วนใหญ่เป็นหินภายในพื้นที่ และเนื่องจากถูกกัดกร่อนควยน้ำเป็นเวลานานก็ควยศควรรษ ๆ พื้นที่หินปูนแถบนี้จึงกลายเป็นป่าของยอดหอคอย ยอดแหลม หุบเหวและถ้ำเต็มไปหมด บรรดา ลำห้วยและทางน้ำเมื่อไหลไปไกรวาวครึ่งระยะทางก็จะแปรสภาพหายไปกลายเป็นลำธารน้ำใต้ดินไป Kwangsi จึงกลายเป็นเหมือนสวนธรรมชาติของทิวทัศน์หินปูนขาวที่แปลกตา พบทุกแห่ง จะพบเห็นบรรดาภูเขาสูงเล็ก ๆ ซึ่งมีทัศนียภาพงดงาม มียอดแหลมของหินปูนขาวที่เหลืออยู่ เรียงรายเป็นแห่ง ๆ มีถ้ำที่ซับซ้อน และมีหินย้อยรูปร่างแปลก ๆ

ภูมิประเทศที่มองเห็นชัดอยู่ในระหว่างที่ราบแคบ ๆ ในภูมิภาคส่วนนี้ก็ได้แก่พื้นที่ ลุ่มสามเหลี่ยม Canton ซึ่งตั้งอยู่ปากแม่น้ำ Pearl และพื้นที่ลุ่มสามเหลี่ยม Han Chiang ซึ่งเป็นที่ตั้งของเมือง Swatow พื้นที่ลุ่มสามเหลี่ยมรอบเมือง Canton นั้นมีขนาดใหญ่กว่า มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณหยาว ๆ 10,000 ตารางกิโลเมตร เนื้อดินพื้นที่นี้ประกอบไปด้วยวัสดุตก ตะกอน จากแม่น้ำทั้งสามสาย Hsi Chiang (แม่น้ำตะวันตก) Pei Chiang (แม่น้ำเหนือ) และ Tung Chiang (แม่น้ำตะวันออก) ซึ่งมาบรรจบรวมกันที่ปากแม่น้ำเดียวกันเรียกว่าแม่น้ำ Pearl พื้นที่ดินของที่ราบสามเหลี่ยม Canton นั้นมีชายสาหร่ายน้ำซึ่งแยกออกจากลำแม่น้ำ ในหลายส่วนสลัดกันจนทำให้พื้นที่มีรูปลักษณะเป็นตารางลูกกรง และมีภูเขาสูงเล็ก ๆ ขึ้นอยู่ที่โน้นที่นี้ เป็นจุด ๆ ซึ่งภูเขาเหล่านี้เป็นบรรดาเกาะที่อยู่ในทะเล

เนื่องจากสภาพลมฟ้าอากาศของ Kwangtung และ Kwangsi มีทั้งแห้งถึงเมือง ร้อนไปจนถึงร้อนจัด อากาศในภูมิภาคนี้จึงอบอุ่นอยู่ตลอดปี ภูมิภาคส่วนนี้มีฝนตกเฉลี่ย 1,200 มิลลิเมตรต่อปี, ฤดูฝนเริ่มตั้งแต่เมษายนหรือพฤษภาคมและยาวนานอยู่จนถึงเดือนตุลาคม จาก พฤษภาคมไปถึงตุลาคมอาจมีพายุไต้ฝุ่น ซึ่งมักจะมีฝนหนักตามมาด้วยเสมอ ๆ

ในภูมิภาคส่วนนี้มีเนื้อดินเป็นสีแดงในพื้นที่ส่วนที่อยู่ตามเนินเขา และมีเนื้อดินตกตะกอน noncalcareous ที่มีความอุดมสมบูรณ์ในพื้นที่ราบและที่ลุ่มสามเหลี่ยมซึ่งถูกน้ำท่วมอยู่ พืชพรรณ มีทั้งประเภทอากาศร้อนจัดและค่อนข้างร้อน มีป่าชายเลนขึ้นอยู่ทั่วไปในส่วนพื้นที่ดิน ๆ ของชะวากทะเล ในขณะที่บริเวณบนเกาะไหหลำ และในแหลม Luichow มีต้นมะพร้าว และ ต้นไม้โคจร (Banyan trees) ขึ้นอยู่เต็มพื้นที่กว้าง พืชพันธุ์ไม้ในพื้นที่ตามภูเขาบนเนินแผ่นดินใหญ่ ของมณฑล Kwangtung ular Kwangsi มีขนาดเล็กและไม่เขียวชะอุ่มเช่น บนเกาะไหหลำ

เพราะว่าฤดูหนาวบนเกาะไหหลำนั้นแห้งและเย็นกว่า ส่วนมากแม่น้ำที่อยู่ในเขตทั้งสองนี้ไหลผ่านพื้นที่เป็นเขา และกระแสน้ำไหลแรง มีฝนตกหนัก, โดยเฉพาะระหว่างฤดูร้อน ซึ่งจะทำให้แม่น้ำเหล่านี้มีปริมาณน้ำมาก แม่น้ำ Pearl (ซึ่งมี Hsi Chiang เป็นลำน้ำแยกออกมาเป็นสายใหญ่) จึงมีปริมาณน้ำมาก และเป็นรองก็แต่แม่น้ำ Yangtze เท่านั้น พื้นที่ที่จะรับการระบายน้ำไค้ก็มีอยู่ประมาณครึ่งหนึ่งของแม่น้ำเหลืองแค่ถึงกระนั้นทุก ๆ ปี แม่น้ำ Pearl ก็ไค้ส่งปริมาณน้ำถึง 6 เท่าครึ่งของแม่น้ำ Yangtze ลงสู่ทะเล แม่น้ำส่วนใหญ่ในพื้นที่นี้มีวัชพืชรากตะกอนน้อย เนื่องจากมันไหลผ่านพื้นที่ภูเขา ซึ่งมีพืชพันธุ์ประเภทลำต้นอ่อนงอไค้ปกคลุมอยู่ กระแสน้ำที่ไหลเร็วและมีปริมาณของน้ำมากทำให้พื้นที่นี้มีพลังศักย์ในการทำกำลังงานไฟฟ้าจากพลังน้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะมีความสำคัญมากในการพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่นี้ เนื่องจากถ่านหินที่ขุดไค้ในพื้นที่มีคุณภาพไม่ดีพอ บรรดาวัชพืชรากตะกอนที่แม่น้ำเหล่านี้นำมาจะไปสะสมกันอยู่ในที่ลุ่มสามเหลี่ยม Canton ซึ่งคอย ๆ ระบายกว้างออกไปทางทะเล สันดอนทรายซึ่งเลื่อนตัวไปมาในพื้นที่ปากแม่น้ำนี้ทำให้การเดินเรือทำไค้ไม่สะดวก

ประชากรรวมกันทั้งใน Kwangtung และ Kwangsi มีประมาณ 63 ล้านคน ในปี 1970 และแหล่งที่ประชากรชุมนุมกันอยู่มากที่สุดอยู่ในที่ลุ่มสามเหลี่ยม Canton โดยมีพลเมืองถึงมากกว่า 500 คนต่อหนึ่งตารางกิโลเมตรในพื้นที่ลุ่มสามเหลี่ยมนี้ว่าเป็นพื้นที่ที่มีประชากรชุมนุมอยู่มากที่สุดแห่งหนึ่งของจีน และเช่นเดียวกับพื้นที่ชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกเฉียงไค้อื่น ๆ ในเขต Kwangtung เป็นจุดที่ประชาชนจีนใช้เดินทางออกนอกประเทศเป็นส่วนใหญ่ ส่วนใหญ่ของผู้ที่เดินทางออกไปมักจะไปเอเชียอาคเนย์ แต่ก็มีบางพวกไปไกลถึงยุโรปและอเมริกา

Canton ซึ่งเป็นเมืองหลวงของมณฑล Kwangtung เป็นเมืองใหญ่ที่สุดในภูมิภาคนี้, มีพลเมืองมากกว่า 2.3 ล้านคน และเป็นท่าเรือเดินทะเลที่ใหญ่ที่สุดในภาคไค้ของจีน อุตสาหกรรมใน Canton ปัจจุบัน และในพื้นที่ของภูมิภาคนี้เป็นส่วนรวม กำลังขยาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการทอผ้าไหม, การผลิตสร้างยาง และการทำผลิตภัณฑ์อาหาร (Map III-80) นครหลวงทางภาคไค้มีการเชื่อมโยงกับหลายส่วนในชั้นแผ่นดินใหญ่ด้วยทางรถไฟ แม้ว่าเมืองนี้จะไม่มืทางที่เรือเดินสมุทรจะเข้าไปถึง เพราะความคับเขินของแม่น้ำ Pearl แต่การปรับปรุงท่าเรือและการขุดลอกลำน้ำทำให้เรือขนาดใหญ่ถึง 10,000 ตันเข้า

II

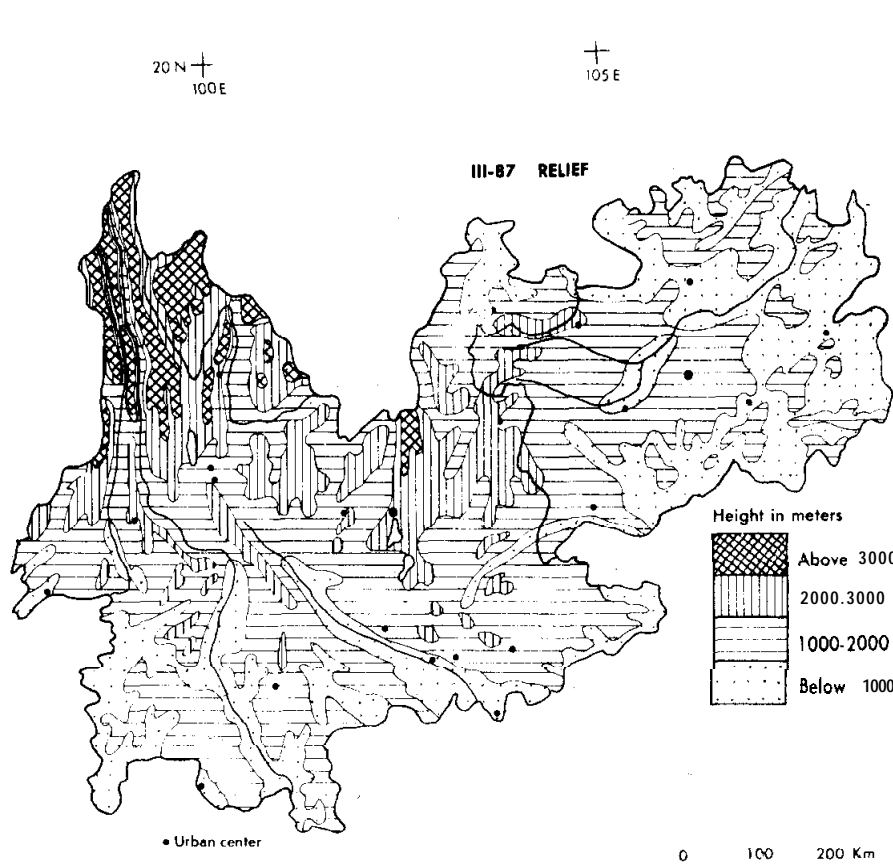
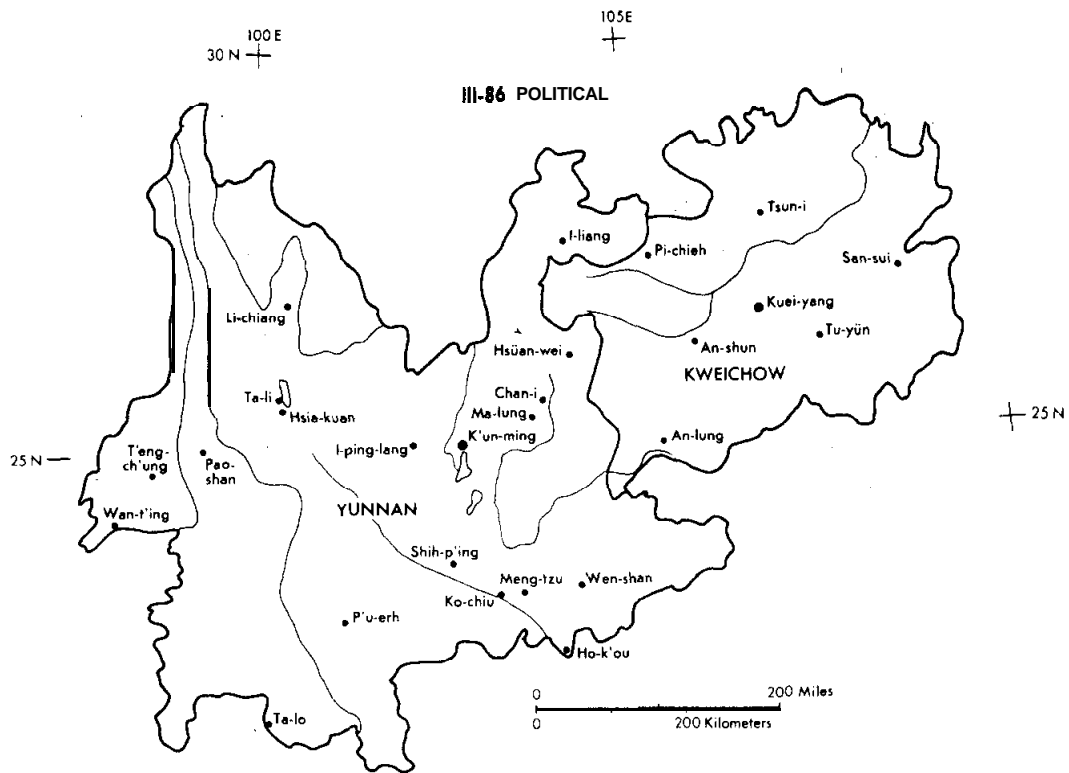
ไปถึงเมือง Whampoa ซึ่งเป็นท่าเรือภายนอกของ Canton อยู่ห่างเพียง 15 กิโลเมตร Canton ยังมีท่าอากาศยานใหญ่ที่สุดทางภาคใต้ของจีน โดยมีเส้นทางบินตรงไปยัง Peking Chan-chiang, Chungking และ Hanoi

การเพาะปลูกส่วนใหญ่ในภูมิภาคนี้จำกัดอยู่เฉพาะในพื้นที่ราบ และพื้นที่ราบสามเหลี่ยมปากแม่น้ำ แต่ก็มีการทำนาเป็นขั้น ๆ ซึ่งทำให้การเพาะปลูกคามพื้นที่ภูเขาได้สามารถทำโดยง่าย (Maps III 81 and III-82) อัตราส่วนของพื้นที่ทำการเพาะปลูกได้กับพื้นที่ทั้งหมดที่มีอยู่ในภูมิภาคนี้ค่อนข้างจะต่ำ คือเพียง 15 เปอร์เซ็นต์ในมณฑล Kwangtung และ 12 เปอร์เซ็นต์ในมณฑล Kwangsi เท่านั้นที่มีการเพาะปลูกได้เป็นประจำ

ภูมิภาคส่วนนี้ โดยที่มีอุณหภูมิสูงที่สม่ำเสมอและมีฝนตกอย่างเหลือเฟือ จึงมีพื้นที่ผลิตข้าวที่สำคัญแห่งหนึ่ง พื้นที่นาข้าวซึ่งมีการชลประทานดีในพื้นที่นี้สามารถปลูกข้าวได้ 2 หรือ 3 ครั้งต่อปี (Map III-83)

ข้าวมีิวว่าเป็นเมล็ดพืชที่สำคัญอยู่ในพื้นที่ราบต่ำทั่วไป ส่วนในพื้นที่เนินเขามีข้าวโพค และมันเทศเป็นหลัก ในที่ลุ่มสามเหลี่ยม Canton (Map III-84) มีการปลูกอ้อยกันเป็นจำนวนมาก การเลี้ยงไหมก็เป็นอาชีพสำคัญอีกอย่างในพื้นที่นี้ และนับเป็นพื้นที่รองจากพื้นที่ T'ai Hu และที่ลุ่ม Szechwan พื้นที่สามเหลี่ยม Canton เป็นแหล่งผลิตไหมใหญ่เป็นที่สองของประเทศจีน พื้นที่ราบต่ำ Canton ยังเป็นแหล่งกำเนิดใหญ่ของผลไม้อากาศร้อน และค่อนข้างร้อนอีกด้วย ถั่ว, สับปะรด, ส้ม tangerines, ส้มโอ, ลิ้นจี่, และลำไย มีปลูกกันอยู่มากทั่วไป และส่งเป็นสินค้าออกไปยังส่วนอื่น ๆ ของประเทศ ที่ลุ่มสามเหลี่ยม Canton นี้ ยังเป็นที่ชุมนุมหนาแน่นของสัตว์ใช้แรงงานค่อหนึ่งหน่วยพื้นที่การเกษตรที่ค่อนข้างสูงอีกด้วย (Map III-85)

เกาะไหหลำซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของภูมิภาคนี้ มีผลิตภัณฑ์ประเภทเมืองร้อนอยู่หลายอย่าง ที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะ ผลิตภัณฑ์เหล่านี้ก็ได้แก่ มะพร้าว, หนาก, กาแฟ และซินโคนา การเพาะปลูกยางธรรมชาติเมื่อเร็ว ๆ นี้ก็ปรากฏว่าได้รับความสำเร็จสูงมาก ทำให้คาดว่าเกาะนี้อาจกลายเป็นภูมิภาคที่ทำการเพาะปลูกยางพาราใหญ่ที่สุดของจีนได้

ปริมาณของผลิตผลทางทะเลของภูมิภาค Kwangtung และ Kwangsi นับว่า เป็นที่หนึ่งของประเทศ การเลี้ยงปลาในภูมิภาคส่วนนี้ก็ได้มีการพัฒนาอย่างสูง จำนวน Hsi Chiang นับว่ามีชื่อเสียงมากในเรื่องตัวแมลง ซึ่งปริมาณที่มีอย่างเหลือเฟือนี้ทำให้มีการ เลี้ยงปลาในบ่อกันทั่วไปในที่ราบปากแม่น้ำ Canton แม้ภูมิภาคส่วนนี้จะมีโคมีดำนดินอยู่มากนัก แต่ก็มีโลหะประเภท nonferrous อยู่มาก มีแหล่งสะสม Tungsten อยู่ในพื้นที่ภาคเหนือ ของ Kwangtung และนับเป็นแหล่งอุดมเป็นที่สองของโลหะชนิดนี้ของประเทศ คือเป็นรอง แต่ในพื้นที่มณฑล Kiangsi เมืองแรกใหญ่เป็นที่สองของจีนก็มีอยู่ในพื้นที่ Kwangsi ภาคตะวันออก ซึ่งระดับการผลิตนับว่าเป็นที่สองจากที่ผลิตได้จากเมืองแรก Ko-chiu ใน Yunnan เท่านั้น

ภูมิภาคส่วนนี้มีชายทางถนนและทางน้ำ และเป็นเส้นทางประตูออกสู่ทะเลทาง ภาคใต้ของจีน เส้นทางรถไฟสายหลักใน Kwangtung ก็มีทางรถไฟสาย Peking-Canton และสาย Canton-Kowloon, Kwangsi มีเส้นทางคมนาคมหลักที่คั่นไปยังมณฑล Hunan ทางตะวันออกเฉียงเหนือและไปถึงชายแดน Vietnam ในทางตะวันตกเฉียงใต้

ภูมิภาค Yunnan-Kweichow (The Yunnan-Kweichow Region)

มณฑล Yunnan และ Kweichow ทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ของจีนมีพื้นที่รวม กัน 550,000 ตารางกิโลเมตร (Map III-86) ภูมิภาค Yunnan-Kweichow ส่วนใหญ่ เป็นพื้นที่ราบสูงซึ่งเนื้อดินเป็นปูนขาว ในพื้นที่นี้ระดับความสูงจะค่อย ๆ ลดลงจาก 3,000 เมตร ในทางตะวันตกลงไปจนถึงระดับต่ำกว่า 1,000 เมตร ในภาคตะวันออก Kweichow มีพื้นที่ ราบขนาดเล็ก ๆ (ซึ่งเรียกตามภาษาของท้องถิ่น Pa-tze) พื้นที่ราบที่มีน้ำท่วมขังอยู่ และ พื้นที่ลุ่มริมฝั่งน้ำ กระจุกกระจายอยู่ทั่วไปบนที่ราบสูงของภูมิภาคส่วนนี้ (Map III-87) และเช่น เดียวกันใน Kwangsi ที่ราบสูงในภูมิภาคส่วนนี้มีภูมิประเทศที่พื้นดินเป็นหินปูน มีลักษณะแปลก มีลาคณาที่เป็นร่องโกรก, หน้าผาที่ชะโงกเงือก ยอดแหลม เทวเป็นรูกลม ถ้ำและช่องโพรง ใต้ดิน ลำธารน้ำที่มองเห็นอยู่ชัดแจ้งจะหายไปใต้ดินอย่างทันทีทันใดแล้วไปไหลขึ้นอีกกระยะไกล ทางออกไป มีสะพานหินปูนที่เกิดตามธรรมชาติทอดข้ามแม่น้ำหลายสาย ที่ไหลผ่านของเขาริม มีหน้าผาสูงตระหง่านขนาบอยู่

มณฑล Yunnan นับว่าเป็นพื้นที่ยุทธศาสตร์ที่อยู่ใกล้กับญวน, ลาว, และพม่า ในภาคตะวันตกของ Yunnan มีภูเขาสูงติดต่อกันเป็นลูกโซ่ และทอดตัวขนานกันอยู่หลายลูก จากทิศเหนือสู่ทิศใต้, ภูเขาเหล่านี้รวมเรียกกันว่า Heng-tuan (ความหมายภูเขาซึ่งกักทาง ระบาย) ความสูงของภูเขาเหล่านี้มีตั้งแต่ 4,000 เมตร ในภาคเหนือไปจนถึงต่ำกว่า 2,000 เมตร ในภาคใต้, ภูเขาเหล่านี้สูงมากและบรรดาหุบเขาที่มีแม่น้ำไหลตัดผ่านก็ลึกมาก จนระยะทางระหว่างยอดเขาและพื้นหุบเขามักจะเกินกว่า 2,000 เมตร ตรงจุดที่พื้นที่ลุ่มแม่น้ำ แคบที่สุด บุคคลที่ยืนอยู่บนยอดเขาที่ตรงกันข้ามกันเกือบจะทุกคนได้ยิน แคนถ้าจะไปพบกัน อาจจะ ต้องใช้เวลาทั้งวันโคลงมาและขึ้นไปพบกันอีกฝ่ายหนึ่ง กระแสน้ำไหลแรงจนลำน้ำไม่อาจไหล เดินเรือได้ ทางข้ามลำน้ำมักใช้สะพานเชือกโยงเป็นสะพานข้าม แม่น้ำเหล่านี้นับเป็นแหล่ง พลังศักย์ในการผลิตกำลังงานไฟฟ้าโดยใช้พลังงานน้ำได้อย่างมหาศาลสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจ ทางตะวันตกเฉียงใต้ของจีน

พื้นภูมิประเทศของ Yunnan มีแนวรอยเลื่อนอยู่ทั่วไป บางแห่งเลื่อนออกเป็น grabens และเมื่อแห่งใดมีน้ำเข้าไปอยู่เต็ม แห่งนั้นก็กลายเป็นทะเลสาบไป ดังเช่นทะเลสาบ Tien Ch'ih ใน Kunming ทะเลสาบซึ่งมีลักษณะสูงต่ำไปตามรอยเลื่อนและถูกห้อมล้อม ด้วยภูเขาสูงที่มีชื่อเสียงในฐานะเป็นทัศนียภาพที่งดงาม, บรรดาหุบเขาใน Yunnan เกิดขึ้น จากผลการแปรโครงสร้างทางธรณีวิทยา (Tectonic action) แผ่นดินไหวซึ่งทำให้เกิด รอยเลื่อนและรอยคดโค้งไปมาของผิวพื้นโลกนั้น นับว่าเกิดมีอยู่บ่อย ๆ ในพื้นที่ที่ไม่คงที่แห่งนี้

อากาศในภูมิภาคส่วนนี้ไม่เย็นจัดในฤดูหนาวและไม่ร้อนในฤดูร้อน เนื่องจากอยู่ใน ระยะรุ่งคำ และมีภูเขาเป็นแนวกันอยู่ทางทิศเหนือ, อากาศจึงเย็นสบายในฤดูหนาว และโดย ที่เป็นที่ดินในระดัสูงจึงเย็นสบายเช่นเดียวกับในฤดูร้อน ความเปลี่ยนแปลงในอุณหภูมิตลอด หนึ่งปีมีเพียงเล็กน้อย อุณหภูมิเฉลี่ยในเคื่องมกราคมอยู่ในเกณฑ์ 4°c ถึง 10°c อุณหภูมิในเคื่อง กรกฎาคมเฉลี่ยเพียง 25°c ใน Kuei-yang และ 20°c ใน Kunming ปริมาณฝนตก ปรจำปีเฉลี่ยในพื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 1,000 ถึง 1,200 มิลลิเมตร มีปริมาณฝนตกชุกใน ฤดูร้อน

ตามความหมายอย่างแท้จริงแล้ว นับว่าไม่มีฤดูร้อนใน Kunming เลย แคค่อนข้าง จะเห็นฤดูใบไม้ผลิอันยาวนานแล้วค่อนเืองถึงฤดูใบไม้ร่วงโดยตรงเลย, เป็นสำคัญการผลิตเปลี่ยน ฤดูกันยาวนานเกือบ 10 เดือน ยิ่งกว่านั้นในมณฑล Yunnan ฤดูหนาวจะมีเมฆเพียงเล็กน้อย

และมีหมอกองหมักก็เฉพาะเหนือพื้นที่ราบบนที่ราบสูงในเวลากลางคืนเท่านั้น อากาศใน Yunnan นั้นโปร่งสบายและมีแสงอาทิตย์ส่องส่องเต็มที่ ในทางตรงข้าม Kweichow มีเมฆฝนพยับและฝนตกในปริมาณวันหนึ่ง ๆ มากเท่า ๆ กับมณฑลอื่นใดในประเทศจีนเหมือนกัน คิคเจี้ยงแล้วจะเป็นวันที่มีเมฆหมอกคลุมอยู่ถึง ๗ หรือ 8 วันในจำนวน 10 วัน มณฑล Yunnan น้อยนักที่จะมีวันที่มีแสงอาทิตย์ติดต่อกันได้ถึง 3 วัน ถึงแม้มีค่ากล่าวในท้องถิ่น

พื้นที่ภาคตะวันตกและภาคเหนือของ Kweichow ส่วนใหญ่ปกคลุมด้วยเนื้อดินสีเหลือง เนื่องจากมีความชื้นสูง, อุณหภูมิค่อนข้างต่ำ และเป็นผลการผสมออกซิเจนเข้าไปในเหล็ก ที่มีอยู่ในเนื้อดินอย่างไม่สมบูรณ์ เนื้อดินชั้นบนใน Kweichow โดยทั่วไปมีอยู่เพียงบาง ๆ และมีหินงอกไธลอยู่เป็นจำนวนมาก ส่วนในพื้นที่ราบสูงจะมีเนื้อดินปกคลุมผิวพื้นอยู่นานกว่า. พื้นที่ทางตะวันออกของ Yunnan และตะวันออกเฉียงใต้ของ Kweichow มีลักษณะพิเศษคือมีเนื้อดินแดง

พืชพรรณธรรมชาติในภูมิภาคนี้ ส่วนใหญ่ประกอบด้วยป่าไม้ผสมประเภทใบแหลมเล็ก และใบกว้างดัดใบ ผสมกับต้นไม้ใบเขียวระอุซึ่งมีใบใหญ่ บรรดาภูเขาและพื้นที่หุบเขาริมฝั่งแม่น้ำ มีพืชพรรณชั้นปกคลุมอย่างอุดม

โดยที่พื้นภูมิประเทศในภูมิภาคนี้มีลักษณะขรุขระด้วยผิวพื้นที่สูงต่ำ หุบเขาชั้น ใน Yunnan ภาคตะวันตกจะมีลักษณะเฉพาะโดยการจักแบ่งเขตตามลักษณะลมฟ้าอากาศ เนื้อดิน และพืชพรรณ ไปตามระดับความสูงของพื้นที่ พื้นที่ส่วนนี้เป็นที่รู้จักกันดีในฐานะสวนพฤกษชาติของประเทศ เพราะมีพันธุ์ไม้แตกต่างกันอยู่จำนวนมากแทบทุกแห่ง รวมทั้งพื้นที่บนภูเขา และพื้นที่ป่าเบญจพรรณ ป่าภูมิอากาศไม่สวดยามร้อนอยู่เต็มพื้นที่ พันธุ์ดอกไม้ที่มีชื่อเสียงโคแก้อาเซเลีย คาเมเลีย กุหลาบ และ *fairy primroses* ในป่าแถบอากาศร้อนก็มีสัตว์ป่า โคแก้อิง หมี่ ช้าง และเม่น อยู่อย่างรุ่มร่าม ซึ่งสัตว์เหล่านี้มักรุกเข้ามาไปในเขตที่อยู่คนตั้งหลักแหล่งอาศัย ในขณะที่พืชพรรณอาหารกำลังสุก

ประชากรส่วนใหญ่ของภูมิภาคนี้รวมกันประมาณ 38 ล้านคน และชุมนุมกันอยู่อย่างหนาแน่นในพื้นที่ที่มีการเพาะปลูกที่เรียกว่า *pa-tze* หรือพื้นที่ราบสูงขนาดย่อม ๆ และในพื้นที่ที่ราบที่มีน้ำท่วมขังบนที่ราบสูง ในขณะที่เดียวกันพื้นที่ในระหว่างภูเขาใน Yunnan ภาคตะวันตกมีผู้คนอาศัยอยู่อย่างเบาบาง และกระจัดกระจายกัน มีกลุ่มชนส่วนน้อยหลายกลุ่มอาศัยอยู่บนพื้น-

ที่ราบสูง และพื้นที่ระหว่างเขา กลุ่มชนส่วนน้อยที่มีจำนวนมากกว่ากลุ่มอื่นควยกันก็ไดแก่ มั่ว
ปุย บี T'ai Hani และลีซอ (Lisu)

K'un-ming เมืองหลวงของมณฑล Yunnan เป็นศูนย์กลางการคมนาคมโดยมี
เส้นทางถนนออกไปสู่มณฑล Szechwan ทางภาคเหนือ, ไปสู่ Kuei-yang ทางภาคตะวันออก
และแอนตาม Ta-li และ Hsia-kuan ใน Yunnan ตะวันตกไม่ถึงเมืองหน้าด่านสำคัญ
T'eng-ch'ung ในทางตะวันตก มีทางรถไฟสามสายที่ตั้งต้นออกจาก Kunming ทางหนึ่ง
ไปทางใต้เชื่อมต่อกับ Ho-k'ou ครงชายแดนระหว่างจีน-ชววน อีกเส้นทางหนึ่งไปทางตะวันออก
เป็นสายรถไฟสั้น ๆ เชื่อมต่อกับ Chan-i เส้นทางสามไปทางตะวันตกถึง I-ping-lang
มีเครื่องบินบินออกเป็นปกติโดยสม่ำเสมอจากเมืองหลวงของมณฑลนี้ไปมณฑลทะเล และวางกู่
ในพม่า, และมีเส้นทางบินภายในไปสู่ Chungking, Canton และ Nan-ning โดยที่ตั้ง
อยู่บนชายฝั่งคานเหนือของทะเลสาบ Tien Ch'ih, K'unming จึงได้รับประโยชน์ตาม
ธรรมชาติที่มีวิวทัศนังงดงามและมีมฟ้าอากาศเย็นสบายตลอดปี

Kuei-yang เมืองหลวงของมณฑล Kweichow ตั้งอยู่ในพื้นที่ใจกลางของ
มณฑล จาก Kuei-yang มีเส้นทางถนนแยกออกไปหลายทิศทาง, เส้นทางที่สำคัญที่สุดได้แก่
สาย Kuei-yang-Chungking และสาย Kuei-yang-Ho-ch'ih, Tsuni เป็นเมืองทาง
ภาคเหนือที่มีความสำคัญที่สุดเป็นอันดับสองของมณฑล Yunnan

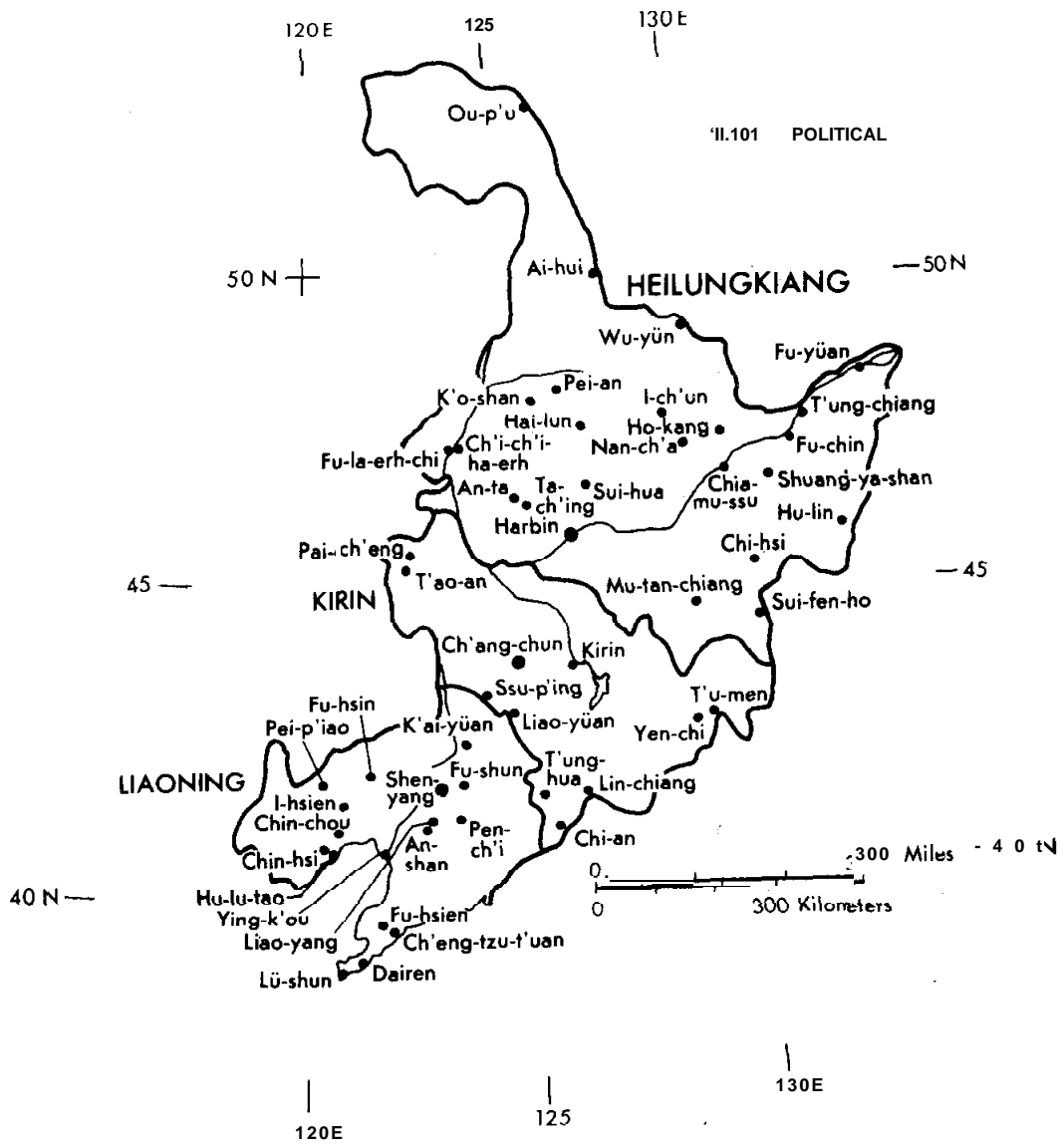
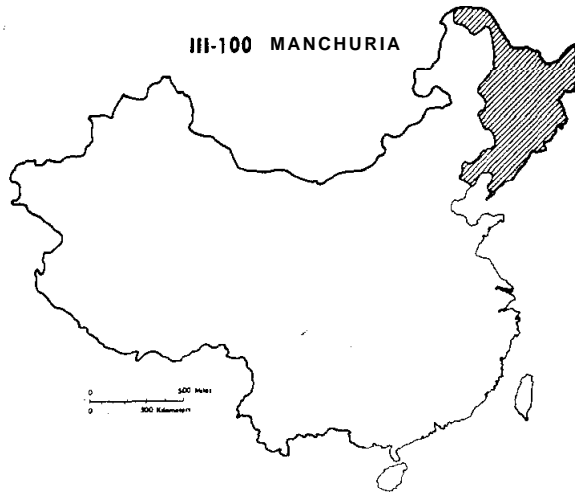
แต่อย่างไรก็ตาม โดยทั่วไปการคมนาคมในมณฑลที่ห่างไกล 2 มณฑลนี้บว่ายังไม่
ไม่ได้รับการพัฒนา เส้นทางรถไฟที่มีอยู่มีรถไฟวิ่งจำนวนน้อย และมีเพียงในวง Kun-ming-
Ho-k'ou ในสาย Yunnan-Vietnam เท่านั้น ที่มีมากเป็นที่น่าสังเกต ได้มีการวางแผนที่จะ
จะวางทางรถไฟอีกสองสายเชื่อมต่อกับ Kuei-yang กับ Chu-chou ในมณฑล Hunan และ
เชื่อมต่อกับ K'un-ming กับ Ch'eng-tu โดยผ่าน Hsi-chang ใน Szechwan เมื่อใด
ที่ทางรถไฟสองสายนี้เสร็จเรียบร้อย ทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ของ Yunnan ก็จะมีชายทาง
รถไฟที่ครอบคลุมทั่วพื้นที่ ผู้คนจะสามารถเดินทางจาก Peking และบรรดาเมืองท่าสำคัญ ๆ
ตามชายฝั่งทะเลไปถึง K'un-ming ได้โดยทางรถไฟ บรรดาแม่น้ำในภูมิภาคนี้มีเพียง 2-3
สายเท่านั้นที่เป็นชอยกเว่น นอกนั้นไม่สามารถใช้เดินเรือได้เลย เพราะมีก้อนหินเต็มไปหมด
และกระแสน้ำก็ไหลเชี่ยวมาก

ภูมิภาค Yunnan-Kweichow เป็นพื้นที่ทำการเพาะปลูกเป็นส่วนใหญ่ มีอุตสาหกรรมที่มีศูนย์กลางเพียงเล็กน้อย (Maps III-88 and III-89) พื้นที่ดินที่ว่างเปล่ามีอยู่มาก ซึ่งมักนี้ก็ได้ทำการเพาะปลูกไปบ้างแล้ว ซึ่งส่วนมากเป็นพื้นที่ราบที่อยู่ระดับสูง ชาวเป็นพืชหลักที่ปลูกอยู่ในพื้นที่ที่หนาวเย็นเป็นประจำ (Map III-90) ชาวชาติต่างเผ่าพันธุ์ ชาวโศก และมันเทศ เป็นพืชที่ปลูกในพื้นที่บนภูเขา (Maps III-91 และ III-92)

ยาสูบที่ปลูกใน Kweichow และพื้นที่ที่ปลูกได้จากที่ปลูกในพื้นที่ทางตะวันออกของ Kuei-yang เมือง P'u-erh ของ Yunnan ทำชื่อเสียงให้แก่จีนในเรื่องใบชา ในภาคตะวันออกของ Kweichow มีการปลูกถั่ว Tung อย่างแพร่หลาย ทางภาคตะวันตกของ Yunnan มีป่าไม้จำนวนมากของประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วยังไม่มีการตัดลง ป่าไม้เมืองร้อนในภาคใต้ของ Yunnan ไม้ไม้สักจำนวนมาก

ทรัพยากรแร่ธาตุสำคัญของภูมิภาคนี้ ได้แก่ คิงกุก, ทองแดง, พรอท, กำมะถัน, ฟอสฟอรัส, แมงกานีส และถ่านหิน (Map III-93) คิงกุกมีผลิตโคมากในเมือง Ko-chiu ของ Yunnan ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีว่าเป็นเมืองคิงกุกของจีน ทองดินนี้มีหิ้งแห่งทรัพยากรสำรอง และแหล่งผลิตคิงกุกที่ใหญ่ที่สุดของจีน เมืองทองแดงที่เมือง Ma-lung ในมณฑล Yunnan นับเป็นเมืองทองแดงที่ใหญ่ที่สุดของจีน นอกจากนั้น เมืองฟอสฟอรัสที่ใหญ่ที่สุดของประเทศ ก็ตั้งอยู่ใกล้กับเมืองอีกด้วย เมืองถ่านหินอันกว้างใหญ่ไพศาลซึ่งได้ค้นพบเมื่อเร็ว ๆ นี้ ในมณฑล Kweichow ก็นับว่ามีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของภูมิภาคนี้ และนับเป็นปัจจัยสำคัญในความเจริญเติบโตของเมือง Tsun-i (Map III-94) เมือง Ta-li ใน Yunnan มีชื่อเสียงในเรื่องมีหินอ่อนสวยงาม ซึ่งส่วนใหญ่ใช้เป็นวัสดุตกแต่งที่มีค่าสูงในการก่อสร้าง

บรรดาภูเขาซึ่งเหมืองถ่านหินอันนี้ตั้งอยู่ ก็เป็นแหล่งที่มีทะเลสาบสวยงามจำนวนมาก ทะเลสาบที่มีชื่อเสียงที่สุดในบรรดาทะเลสาบแถบนี้ ได้แก่ Tien Ch'ih ซึ่งแปลได้ว่า "บ่อสวรรค์" และโคมีแสดงไว้ใน Maps III-95 ตลอดไปจนถึง III-99

จีนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ The Northeast (Manchuria)

แมนจูเรีย ซึ่งเป็นชื่อที่ชาวตะวันตกเรียกภูมิภาคจีนตะวันออกเฉียงเหนือนั้น ประกอบด้วยพื้นที่ของสามมณฑล คือ Liaoning, Kirin และ Heilungkiang (Maps III-100 and III-101) ทั้งอยู่ใกล้กับพื้นที่ราบจีนเหนือ, โซเวียตไซบีเรียและญี่ปุ่น พื้นที่ที่มีผลเมืองอยู่ค่อนข้างหนาแน่น ในระหว่างศตวรรษที่ 19, แมนจูเรียเป็นทางออกสำหรับการขยายตัวของจีนแห่งของพระเจ้าซาร์ของรัสเซียและของญี่ปุ่นภูมิภาคส่วนนี้มีชายแดนติดต่อกับสหภาพโซเวียตตามแนวลำน้ำ Amur และ Ussuri และติดต่อกับเกาหลี ตามแนวแม่น้ำ Tumen และ Yalu แม้ว่าพื้นที่แมนจูเรียจะอยู่ห่างจากดินแดนดินที่เป็นประเทศจีนแท้ ๆ แต่ความทางไกลนี้ก็มิได้ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างแมนจูเรียกับจีนเหนือถูกกระทบกระเทือน เพราะสิ่งอำนวยความสะดวกในการขนส่งของแมนจูเรียสามารถอำนวยความสะดวกกับรัฐบาลกลางของจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมือง Dairen (Lu -ta) ซึ่งอยู่บนแหลม Liaotung เป็นเมืองท่าสำคัญของแมนจูเรียพื้นที่ค้าขาย ๆ ตามแนวชายฝั่งทางตะวันตกของเมือง Liaoning เป็นพื้นที่เชื่อมต่อที่ราบแมนจูเรีย กับพื้นที่ราบจีนเหนือครั้งที่ Shan-hai-kuan และโดยที่พื้นที่ส่วนนี้ทำให้มีการเชื่อมต่อทางพื้นดินไคร่ระหว่างภูมิภาคสองส่วนนี้

แมนจูเรีย มีผลเมืองและพื้นที่เป็นประมาณ 8 เปอร์เซ็นต์ของประเทศจีนทั้งหมด แมนจูเรียได้เคยและยังจะเป็นพื้นที่สำคัญยิ่งในการป้องกันดินแดนภาคเหนือของประเทศจีน ซึ่งมีกรุงปักกิ่ง เมืองหลวงของชาติตั้งอยู่ ในปัจจุบันนี้เห็นว่าแมนจูเรียเป็นภูมิภาคที่มีความสำคัญที่สุดแก่จีน ในฐานะที่ผลิตเหล็กกล้าได้ถึงครึ่งหนึ่งของปริมาณที่ประเทศจีนผลิตได้ ยิ่งกว่านั้นแมนจูเรียยังมีพลังศักย์กำลังงานไฟฟ้าพลังน้ำจำนวนมากเช่นเดียวกัน มีป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์ มีแหล่งแร่ธาตุ และผลิตภัณฑ์ธัญญาหารได้เหลือเกินเหลือใช้

โดยทางภูมิประเทศ แมนจูเรียประกอบด้วยแนวเขตพื้นที่ครึ่งวงกลม 3 พื้นที่ (Map III-102) พื้นที่วงกลมนอกสุดมีแม่น้ำซึ่งสามารถไหลการเดินเรือได้เป็นแนวกำหนดเขตอยู่ แม่น้ำเหล่านี้ได้แก่ Amur (หรือ Heilung Chiang แม่น้ำ Ussuri, แม่น้ำ Tumen, และแม่น้ำ Yalu) พื้นที่วงแหวนส่วนกลางประกอบไปด้วยกลุ่มภูเขา ซึ่งรวมถึงหิวเขา Greater Khingan ทางตะวันตก และ Lesser Khingan ซึ่งอยู่ทางเหนือ หิวเขา Ch'ang-pai Shan และบรรดาหิวเขาที่อยู่ใกล้เคียงกันทางทิศตะวันออก พื้นที่วงแหวนชั้นในเป็นพื้นที่ราบแมนจูเรีย

ซึ่งมีบรรดาภูเขาในพื้นที่วงกลมล้อมรอบอยู่ทั้งสามด้าน พื้นที่ชั้นในนี้เป็นที่ลุ่มเรียบกว้างใหญ่ ซึ่งมีทางระบายน้ำลงสู่ Sungari ทางเหนือ และลงสู่ Liao-Ho ทางใต้ ดังนั้นพื้นที่ราบ จึงมักจะเรียกกันว่าที่ราบ Sungari-Liao ที่ราบแมนจูเรียซึ่งเริ่มก่อตัวขึ้นโดยการกักกอรอนของพื้นที่ และโดยการทับถมดินตะกอนธารน้ำ มีเนื้อที่ประมาณ 350,000 ตารางกิโลเมตร นับเป็นพื้นที่ราบที่ใหญ่ที่สุดของจีน คิดเป็นเนื้อที่ได้ถึงเศษหนึ่งส่วนสามของพื้นที่ราบทั้งหมดของประเทศ

พื้นที่วงแหวนส่วนกลางซึ่งเป็นภูเขาเป็นแหล่งสำรวจป่าไม้ของจีนที่อุดมที่สุด ในขณะเดียวกันในตอนใต้ของพื้นที่ส่วนนี้มีชายฝั่งทะเล, อ่าวและเกาะต่าง ๆ ซึ่งอยู่ติดคออิมฮาว Chihli (Po Hai) อ่าวหวายใหม่ท่าเรือสำหรับบริการเดินเรือ การประมง และการกสิกรรมที่อุดมที่สุด

พื้นที่แมนจูเรียส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในระหว่างเส้นรุ้ง 40° และ 50° เหนือ พื้นที่ส่วนเหนือตั้งอยู่ตรงชายขอบตะวันออกของพื้นที่ทวีป Eurasia จึงมีอากาศร้อนชื้นที่สุดในฤดูร้อน และมีอากาศเย็นจัดที่ยาวนานในฤดูหนาว (Map III-103)

ฤดูหนาวในแมนจูเรียเย็นจัด และมีลมพัดจาก Siberia ลงมาทางใต้ และจากที่ราบสูงมองโกเลีย ทางตะวันออกอยู่ตลอดเวลา อุณหภูมิเฉลี่ยในมกราคมอยู่ในเกณฑ์จาก -6° C ทางตอนใต้ไปจนถึง -25° C ในตอนเหนือของแมนจูเรีย นับว่าเป็นอุณหภูมิค่า ซึ่งจะไม่มีพบในสถานที่อื่น ๆ ซึ่งอยู่ในระหว่างเส้นรุ้งเดียวกันเลย ไม่ว่าที่ไหนในโลก และโดยเหตุนี้แม้แต่ทางใต้ของแมนจูเรีย น้ำในแม่น้ำก็จะแข็งตัวอยู่เป็นระยะเวลาถึง 6 เดือน มีแต่ที่ท่าเรือ ที่ Dairen, Lu-shun (Port Arthur) และ Hu-lu-tae เท่านั้นที่น้ำไม่จับตัวเป็นน้ำแข็ง ในระหว่างเดือนในฤดูหนาว จะมีหิมะและน้ำแข็งปกคลุมพื้นดิน เป็นการรบกวนสุขภาพของภูมิภาคส่วนนี้ที่ว่า "หิมะน้อย ๆ จะจับพื้นดินให้แข็ง แต่หิมะมาก ๆ จะจับแม่น้ำให้แข็งตัว" ธารน้ำและรอยน้ำสามารถแอนไปมาบนผิวแม่น้ำซึ่งแข็งตัวแล้วได้โดยปลอดภัย ในขณะที่เกี่ยวกับบนพื้นที่ราบซึ่งหิมะปกคลุมก็จะไร้เลื่อน (sled) กันอยู่ทั่วไปในการขนส่ง (Map III-104)

ระยะเวลาที่น้ำจับแข็งตัวในแมนจูเรียนั้นยาวนาน มีระยะตั้งแต่ 143 วัน ในเมือง Dairen ทางภาคใต้ไปจนถึง 212 วันใน Shenyang (Mukden) และ 220 วัน ใน Ch'i-Ch'i-ha-or; ดังนั้นการเพาะปลูกพืชในฤดูหนาวจึงกระทำไม่ได้เลย (Map III-105)

อุณหภูมิในฤดูร้อนค่อนข้างสูงตลอดทั้งภูมิภาค อุณหภูมิเฉลี่ยในเดือนกรกฎาคมอยู่ในเกณฑ์จาก 27°C ในภาคใต้ไปจนถึง 21°C ในภาคเหนือ ฤดูร้อนของแมนจูเรียจะมีระยะเวลาประมาณสามเดือนในภาคใต้และน้อยกว่า 1 เดือนในตอนเหนือสุด จากผลอันนี้จึงทำให้ระยะเวลาในการเพาะปลูกพืชจึงจำกัดอยู่ 5 หรือ 6 เดือน ในปีหนึ่ง ๆ แม้ในภาคใต้และมีหนึ่ง ๆ จะปลูกพืชได้เพียงครั้งเดียว ระยะห่างของอุณหภูมิระหว่างฤดูร้อนและฤดูหนาวที่กว้างมากเช่นนี้ แสดงให้เห็นอิทธิพลของลักษณะภาคพื้นทวีปที่ส่งผลต่อสภาพภูมิอากาศของแมนจูเรีย ทั้ง ๆ ที่ภูมิภาคส่วนนี้จะตั้งอยู่ที่ชายขอบของทวีปเอเชียก็ตาม

ปริมาณฝนตกประจำปีในแมนจูเรียมีตั้งแต่ 950 มิลลิเมตรในตะวันออกเฉียงใต้ไปจนถึง 275 มิลลิเมตรในตะวันตกเฉียงเหนือ มีฝนตกชุกในพื้นที่ภูเขา และค่อนข้างแห้งแล้งในพื้นที่ราบ, แต่ส่วนใหญ่แล้วฝนจะตกในระหว่างฤดูที่ทำการเพาะปลูกครั้งหนึ่งของปริมาณฝนประจำปีจะตกในระหว่างเดือนกรกฎาคมและสิงหาคม

พืชพรรณธรรมชาติของแมนจูเรียส่วนใหญ่เป็นทุ่งหญ้าหรือเป็นทุ่งหญ้าชื้นแฉะกับป่าไม้เนื้อแข็งที่ได้รับการพัฒนาแล้วในแมนจูเรียปรากฏว่าเป็นเนื้อดินที่มีความอุดมสมบูรณ์มากแห่งหนึ่งของจีน เป็นชนิด chernozem พบอยู่มากมายในพื้นที่ราบ Sungari-Liao จึงทำให้แมนจูเรียเป็นภูมิภาคหนึ่งที่ทำกรเพาะปลูกได้คือพืชของจีน ทั้ง ๆ ที่ฤดูการเพาะปลูกในภูมิภาคนี้จะมีอยู่สั้นมากก็ตาม

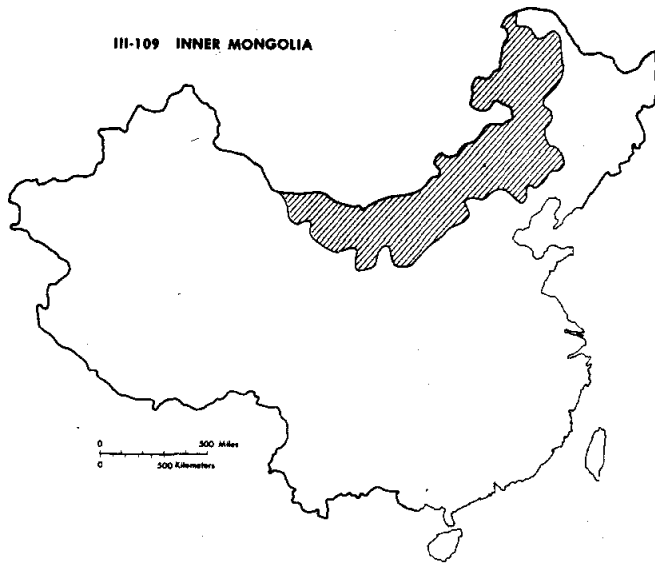
การพัฒนาในภูมิภาคนี้เป็นความพยายาม 2 ทางที่เน้นหนักทั้งในเรื่องการเพาะปลูกและการอุตสาหกรรมในขอบเขตอันกว้างขวาง เนื้อดินที่อุดมสมบูรณ์และพลเมืองที่มีอยู่ค่อนข้างน้อย ความกว้างไพศาลของพื้นที่ และสภาพภูมิอากาศซึ่งมีฝนตกในฤดูที่มีอากาศอุ่น ทำให้พื้นที่ส่วนใหญ่ทางตะวันออกเฉียงเหนือเหมาะที่สุดสำหรับการเพาะปลูกที่ไช่แรงเครื่องจักรกล (Maps III-106 and III-107) พืชหลักได้แก่ ข้าวเหลือง, Kaoliang, ข้าวสาลี, ข้าวฟ่าง, flax, hemp หัวบีท น้ำตาล, และผลไม้ต่าง ๆ ถ้าติดตามราคาของผลิตภัณฑ์ทั้งหมด ในพื้นที่และในมูลค่าที่ส่งออก ข้าวเหลืองเป็นพืชที่สำคัญที่สุดในภูมิภาคนี้ ไม่เป็นพืชสำคัญอีกอย่างหนึ่ง เพราะมีป่าไม้อุดมในภูมิภาคนี้ ประมาณความกว้างถึง 60 เปอร์เซ็นต์ของป่าไม้ทั้งหมดของจีน ป่าทะเลและป่าน้ำจืดนับเป็นพื้นฐานเศรษฐกิจที่สำคัญอย่างหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของแมนจูเรีย และยังมีบ่อเกลืออยู่มากมายตามแนวชายฝั่งทะเลอีกด้วย

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (The Northeast) นับว่าเป็นภูมิภาคของจีน ที่ได้รับการพัฒนาทางอุตสาหกรรมอย่างกว้างขวาง (Map III-108) มีปัจจัยหลายประการ ที่เกื้อหนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมในแมนจูเรีย, ประการแรก พื้นที่มีแหล่งทรัพยากรทางแร่ธาตุ อยู่เป็นอันมาก สินแร่เหล็ก ถ่านหิน หินลาน้ำมัน และแหล่งพลังงานไฟฟ้าจากกำลังน้ำของ แมนจูเรีย นับว่ามีค่าที่สุดในจีน ประการที่สอง พื้นที่มีรากฐานอันยาวนานค้ำไว้ในทางอุตสาหกรรม- หนัก เมืองถ่านหินที่ Fu-shun, การผลิตเหล็กกล้าที่ An-shan, และการไฟฟ้าพลังน้ำ ให้ความช่วยในการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมหนัก ประการที่สาม ราชการขนส่งในภูมิภาคนี้ได้รับการพัฒนาแล้วอย่างดี ดังตัวอย่างในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของแมนจูเรีย นับว่านำหน้าใน ประเทศ ในด้านความยาวและความหนาแน่นของทางรถไฟ

ศูนย์กลางอุตสาหกรรมหนักที่สำคัญในภาคใต้ของแมนจูเรีย ได้แก่ An-shan, Fu-shun, Shen-yang, Pen-ch'i, Hu-shun, and Dairen (Lu-ta); ทางภาคเหนือก็ได้แก่ Ch'ang-ch'un, Harbin, และ Ch'i-ch'i-h-erh An-shan นำหน้าเมืองอื่น ๆ ทั้งหมดของจีนในเรื่องการผลิตเหล็กกล้า, Pen-ch'i เป็นเมืองผลิต เหล็กกล้าที่สำคัญอีกแห่งหนึ่ง เมืองถ่านหินแบบเปิดที่เมือง Fu-shun มีเครื่องขุดที่ทันสมัย และผลิตผลที่ขุดได้จากเมืองนี้ถือว่าสูงสุดในประเทศ

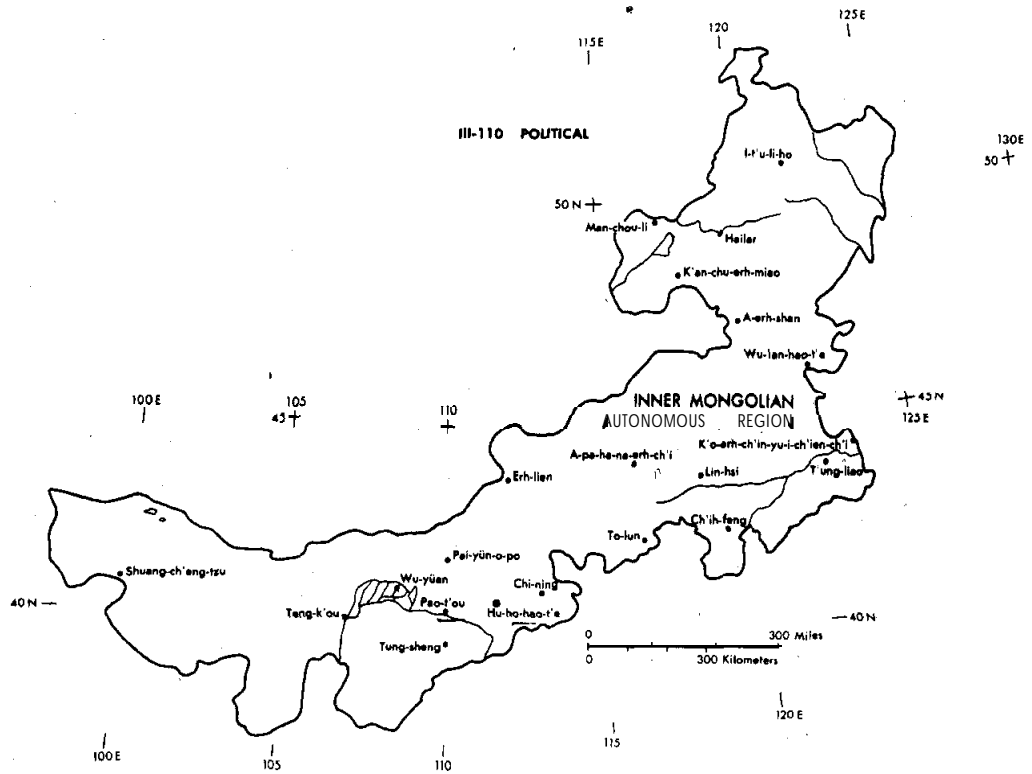
เมือง Shen-yang เป็นศูนย์กลางในการทำ ทองแดง อลูมิเนียม และสังกะสี ใยวิสุทธิ และในการผลิตสร้างเครื่องจักรกล เมือง Dairen มีชื่อเสียงในการค่อเรือ และเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมมุขเคมีของแมนจูเรีย Ch'ang-ch'un เป็นที่ตั้งโรงงานสร้าง รถยนต์ชั้นนำในจีน ในแมนจูเรียเหนือมีโรงงานทำเครื่องจักรสำหรับใช้ในงานไม้และงาน เพาะปลูก และมีโรงงานผลิตซีเมนต์ ซึ่งทั้งหมดนี้ตั้งอยู่ในเมือง Harbin. เมือง Ch'i-Ch'i-ha-erh เป็นศูนย์กลางในการดำเนินการผลิตอาหารที่ไร่อั่วเหลียงและเมล็ดพืชอื่น ๆ ได้มีการขยายงานผลิตเกลือ และไม่ใช้ในการก่อสร้าง ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งในความเจริญเติบโต อย่างมีประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจ อุตสาหกรรมอื่น ๆ ที่ดำเนินอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ การทำกระดาษ, การทำแป้ง, การกลั่นน้ำมัน และการฟอกน้ำคาส

การขนส่งนับว่ามีบทบาทอย่างสำคัญยิ่งในการพัฒนาอุตสาหกรรมของแมนจูเรีย ระบบการรถไฟ ซึ่งเคิมสร้างขึ้นเพื่อผลประโยชน์ของรัสเซียและของญี่ปุ่น เกือบจะพูดได้ว่ามิได้

millimeters) occurs in the **Greater Khingan Range**. Luxuriant pine forests make these mountains **one** of the important **timber-producing** regions of the north. The **western** part of the plateau, where rainfall is less than 200 millimeters in most locales, has a dry climate, with broadly scattered deserts. Throughout most of Inner Mongolia, rainfall is inadequate for farming, and irrigation is essential for permanent field agriculture. Annual rainfall varies greatly from year to **year**—a characteristic of continental interiors (Map III-113a).

Climate and **landforms** combine to restrict **agri-** culture to a few areas (Map III-113c). Irrigated farming is practiced on the fertile plains **near** the Yellow River bend. The leading crops here are spring wheat, **kaoliang**, millet, oats, corn, linseed, soybeans, and **sugar** beets. Wheat and oats have the highest yields on irrigated land. Millet and **kaoliang**, which **are** drought-resistant crops, **are** cultivated on **nonirri-** gated land. Eighty percent of the agricultural produce is exported to other parts of the country (Map III-113f).

มีขึ้นก่อนปี ค.ศ.1900 แต่ในปัจจุบันการรถไฟในแมนจูเรียมีทางรถไฟยาวมากกว่า 12,800 กิโลเมตร หรือประมาณหนึ่งในสามของทางรถไฟของจีนทั้งหมด มีทางรถไฟสายหลักอยู่สามสาย แล่นข้ามแมนจูเรียในเส้นทางตะวันออก-ตะวันตก และอีกสามสายแล่นในเส้นทางเหนือ-ใต้ นคร Harbin เมืองหลวงของมณฑล Heilungkiang เป็นศูนย์กลางของการรถไฟในแมนจูเรียเหนือ และเป็นศูนย์กลางการขนส่งทางน้ำ เมืองหลวงของมณฑล Liaoning, Shenyang ซึ่งมีพลเมืองมากกว่า 2 ล้านคน เป็นศูนย์กลางของระบบการรถไฟของแมนจูเรีย

มีระบบทางถนนซึ่งมีความยาวประมาณ 24,000 กิโลเมตร แม่น้ำ Sungari, Amur, Liao และ Ussuri ล้วนใช้เดินเรือได้ Dairen, Lu-shun, Hu-lu-tao และ Ying-k'ou ทางส่วนเป็นเมืองท่าริมมหาสมุทร พืชและอำนาจให้เข้าถึงการขนส่งริม-มหาสมุทรได้ มีสายการบินสามสายที่บินข้ามพื้นที่ตะวันออกเฉียงเหนือไปตามเส้นทางบินที่ต่อเชื่อมพื้นที่ของจีน และสหภาพโซเวียตเข้าด้วยกัน

ภูมิภาคมองโกเลียใน (Inner Mongolia)

มองโกเลียในตั้งอยู่ระหว่างที่ราบจีนเหนือ, ที่ราบแมนจูเรีย และที่ราบสูงมองโกเลีย (Maps III-109 and III-110) ลักษณะธรรมชาติที่เปลี่ยนจากภูมิภาคหนึ่งไปสู่อีกภูมิภาคหนึ่งนี้แสดงให้เห็นได้ในลักษณะการระบายน้ำของพื้นที่ทั้งในเขตชั้นในและชั้นนอก ในรูปลักษณะของพื้นที่, ในการผสมรวมกันระหว่างที่ราบและที่ราบสูง (Map III-111) ในสภาพพุ่มฟ้าอากาศ ทั้งอากาศแห้งและกึ่งชื้น ในเชื้อชาติของผู้คนที่อาศัยอยู่ ซึ่งมีทั้งพวกฮั่นและพวกมองโกเลีย และในสภาพเศรษฐกิจ, ทั้งในด้านการเพาะปลูกและการเลี้ยงสัตว์ (Map III-112)

มองโกเลียใน เป็นภูมิภาคปกครองตนเองแห่งแรกที่จีนคอมมิวนิสต์จัดตั้งขึ้น มีพื้นที่รวมทั้งสิ้น 1,170,000 ตารางกิโลเมตร, ดังนั้นจึงมีขนาดที่มีแคบมณฑล Sinkiang และมณฑลทิเบตเท่านั้นที่ใหญ่กว่าในบรรดาหน่วยการปกครองของจีนที่มีอยู่ตามอาณาเขตพื้นที่ที่คอมมิวนิสต์กำหนด, มองโกเลียใน ซึ่งเป็นภูมิภาคที่ปกครองตนเองมีลักษณะเป็นพื้นที่ยาวแคบ และมีแคบคั่นอย่างเฉียว พื้นที่ยาวไปจากป่าสนในแมนจูเรีย ภาคเหนือเป็นระยะทาง 2,700 กิโลเมตร ไปจรดพื้นที่ภาคเหนือของฉนวน Kansu

ประชากรทั้งหมดของภูมิภาคในปัจจุบันนี้เกือบถึง 11 ล้านคน มีชุมชนอยู่หนาแน่นที่สุดตามพื้นที่ตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นพื้นที่ทำการเพาะปลูกและทางเส้นทางรถไฟ ความหนาแน่นของประชากรอยู่ในระหว่าง 10 และ 100 คน ต่อตารางกิโลเมตร ในพื้นที่ที่เป็นป่าไม้และทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ความหนาแน่นของประชากรต่ำกว่า 10 คน ต่อตารางกิโลเมตร จีนอัน, ผู้ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่ทำการเพาะปลูก, มีจำนวนเกือบ 9 ล้านคน ดังนั้นจึงนับได้ว่าเป็นชนกลุ่มใหญ่ของประชากรมองโกเลียใน นอกจากนี้ก็มีชาวมองโกลจำนวนกว่า 1 ล้านคน ซึ่งแยกอยู่กระจายไปทั่วภูมิภาคและมีชนเผ่า Oronchons, Evenki และเกาหลี รวมกันมีจำนวนน้อยกว่ามากอยู่อีกด้วย (Map III-113b)

พื้นที่ส่วนใหญ่ของมองโกเลียใน เป็นที่ราบสูงที่มีระดับความสูงประมาณ 1,000 เมตรเหนือระดับน้ำทะเล ในตอนกลางของภูมิภาคมีทิวเขา Yin-shan Shan-mo หอคอยยาวจากภาคตะวันออกไปถึงตะวันตก และมีทิวเขา Ala Shan ซึ่งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของภูมิภาค ทิวเขานี้ทอดตัวจากทิศเหนือไปสู่อีกทิศ ภูเขาที่สูงที่สุดในมองโกเลียใน ไคก Greater Khingan ซึ่งทอดตัวจากทิศเหนือไปทิศใต้ และคดที่ราบสูงมองโกเลียในออกจากที่ราบแมนจูเรียทางตะวันออกเฉียงใต้ของทิวเขา Yin-shan Shan-mo, ตามแนวหัวคันตะวันตกเฉียงเหนือของโค้งแม่น้ำเหลือง เป็นที่ราบซึ่งมีหินทรายตกตะกอนมาสะสมอยู่หลายแห่ง อันเกิดขึ้นจากทรายแป้ง ที่แม่น้ำพามาทับถม ส่วนพื้นที่ที่อยู่ภายใน Great Bend ของแม่น้ำเหลือง เป็นที่ราบสูง Ordos ซึ่งแห้งแล้ง

มองโกเลียในมีลักษณะเฉพาะ โดยมีส่วนเป็นภาคพื้นทวีปอันกว้างใหญ่ มีอุณหภูมิประจำปีที่เปลี่ยนแปลงอยู่มาก ในระหว่างฤดูหนาว ภูมิภาคนี้จะมีลมพัดแรง, อากาศแห้งและเย็นจัด อุณหภูมิปานกลางในเดือนมกราคม เป็น -13°C อุณหภูมิในฤดูร้อนค่อนข้างคงที่ตลอดทั่วภูมิภาค อุณหภูมิเฉลี่ยในเดือนกรกฎาคมอยู่ในระหว่าง 20°C ถึง 22°C ปริมาณฝนตกจะลดลงไปทางภาคตะวันตก (ตามระยะทางที่เพิ่มขึ้นจากคานทะเล) ปริมาณฝนตกสูงสุดประจำปีของภูมิภาค (500 มิลลิเมตร) จะมีอยู่ในทิวเขา Greater Khingan ป่าไม้สนอันอุดมมากายที่มีอยู่ตามภูเขาเหล่านี้ทำให้ภูมิภาคมองโกเลียใน เป็นดินที่ผลิตไม้สำคัญทางภาคเหนือ ทางภาคตะวันตกของที่ราบสูง ซึ่งมีปริมาณฝนตกน้อยกว่า 200 มิลลิเมตร ในท้องถิ่นส่วนมากมีอากาศแห้ง พื้นที่เป็นทะเลทรายกว้างอยู่กระจัดกระจายไปตลอดทั่วภูมิภาคมองโกเลียใน ปริมาณ

เด่นชัดไม่เพียงพอกับการเพาะปลูก, การชลประทานสำหรับพื้นที่เพาะปลูกประจำเป็นสิ่งจำเป็น
อย่างยิ่ง ปริมาณฝนตกประจำปีเปลี่ยนแปลงอย่างมาก จากปีหนึ่งไปสู่อีกปีหนึ่ง นับว่าเป็นลักษณะ
เฉพาะอย่างหนึ่งของพื้นที่ที่อยู่ลึกเข้าไปในดินแดนคินหวีป (Map III-113a)

สภาพลมฟ้าอากาศและลักษณะพื้นที่ของมองโกเลียใน ทำให้จำกัดการเพาะปลูก
อยู่เพียงพื้นที่สองสามแห่ง (Map III-113c) การเพาะปลูกโดยอาศัยการชลประทานมี
กระห�ากันอยู่ในที่ราบอันอุดมสมบูรณ์ไกล ๆ กับที่ส่วนโค้งของแม่น้ำเหลืองซึ่งมีพืชรักชญาตารที่นำหน้า
ในพื้นที่เพาะปลูกนี้ ได้แก่ spring wheat, kaoliang, ข้าวฟ่าง, ข้าวโอ๊ต, ข้าวโพก
linseed ถั่วเหลือง และหัวบีทหน้าน้ำตา ข้าวสาลีกับข้าวโอ๊ตเป็นพืชรักชญาตารที่โตได้ดีผล
สูงสุกในพื้นที่ชลประทานนี้ ข้าวฟ่างและ kaoliang ซึ่งเป็นพืชที่ทนทานต่อความแห้งแล้ง
มีปลูกกันมากที่สุดที่มีไคมีมีการชลประทาน พืชผลจากการเพาะปลูกถึง 80 เปอร์เซ็นต์ใน
มองโกเลียใน ไคมีส่งออกไปยังส่วนอื่น ๆ ของจีน (Map III-113f)

พื้นที่ส่วนใหญ่ของมองโกเลียใน เป็นพื้นที่สำหรับเลี้ยงสัตว์ ซึ่งมีการพัฒนาการ
เลี้ยงสัตว์เป็นอย่างคืบคั้นในพื้นที่เหล่านั้น (Map III-113d) แกะ วัว ควาย ม้า และอูฐ
เป็นสัตว์เลี้ยงอยู่ในประเภทสัตว์เลี้ยงที่มีอยู่ในมองโกเลียใน และเป็นสัตว์เลี้ยงที่มีอยู่เป็น
จำนวนมากที่สุด ปริมาณพื้นที่เลี้ยงสัตว์ตามธรรมชาติซึ่งมีอยู่นับเป็นจำนวนแสน ๆ ตาราง-
กิโลเมตร และความชำนาญของผู้คนในการหาปศุสัตว์ฟ้าใหม่มองโกเลียใน เป็นแหล่งผู้ส่งผลิตผล
จากสัตว์เป็นสินค้ารายออกที่สำคัญที่สุดของจีน (Map III-113c)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการเลี้ยงสัตว์จะมีความสำคัญในเศรษฐกิจของพื้นที่นี้มาจน
เป็นประวัติศาสตร์ แต่การเพาะปลูกซึ่งได้รับการพัฒนาขึ้นก็คงจะเป็นส่วนประกอบสำคัญที่สุด
อันเกี่ยวในเศรษฐกิจของพื้นที่นี้ และการพัฒนาทางอุตสาหกรรมก็คงจะค่อย ๆ เปลี่ยนคุณภาพ
ของพื้นที่นี้ทั้งหมดออกไป ในจำนวนที่ดินที่ไร้ประโยชน์โคกทั้งหมด มีจำนวนถึง 65 เปอร์เซ็นต์
ที่อุทิศให้แก่การเลี้ยงสัตว์ 14 เปอร์เซ็นต์ให้แก่ป่าไม้, และ 9 เปอร์เซ็นต์ให้แก่การเพาะปลูกประจำ-
จำที่ (sedentary agriculture) พื้นที่ที่ทำการเพาะปลูกไคมีเพิ่มขึ้นอยู่เรื่อย ๆ และมีการ
ใช้เทคนิคใหม่ ๆ ในการเพิ่มระดับการผลิตขึ้นด้วย

การประมงและการป่าไม้เป็นองค์ประกอบอีก 2 อย่างของเศรษฐกิจของมองโกเลียใน ปลาน้ำจืดเป็นสินค้าสำคัญอย่างหนึ่งที่มองโกเลียในทำการค้ากับพื้นที่ของจีนแท้ ๆ แหล่งทรัพยากรป่าไม้ของมองโกเลียในนั้น ประมาณว่าจะมีถึง 986 ล้านลูกบาศก์เมตร หรือเศษหนึ่งส่วนห้าของป่าไม้ทั้งหมดของจีน

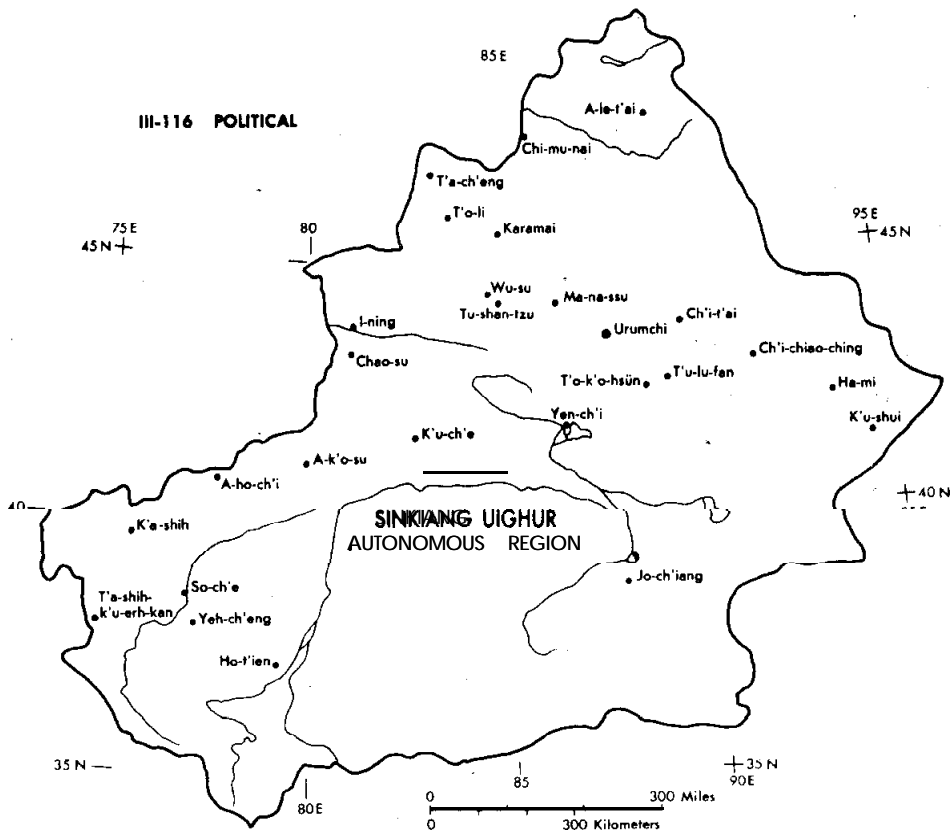
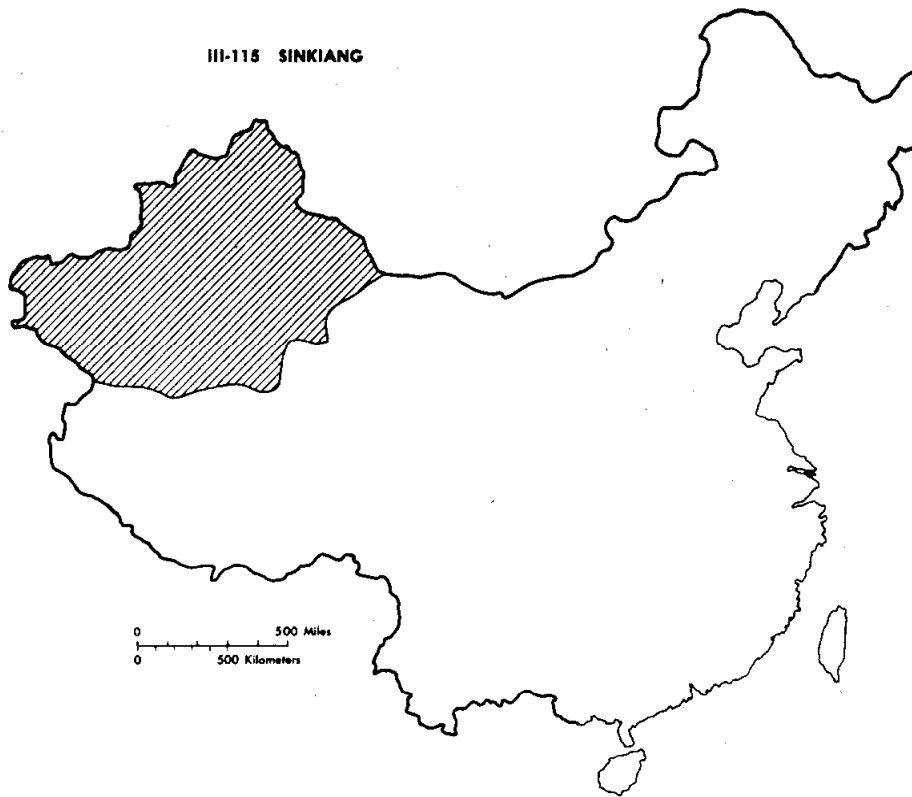
ป่าไม้ที่สำคัญที่สุดคือไม้ที่อยู่ในพิวเขา Greater Khingan, และมีประเภทไม้ conifers เป็นไม้ที่หารายได้ใหญ่คงที่

แม้ว่าจะมีการพัฒนาอุตสาหกรรมเพียงเล็กน้อยและเพิ่งเริ่มขึ้น แต่มองโกเลียในก็มีแหล่งทรัพยากรอย่างน่าสังเกต บรรดาแร่ธาตุที่มีก็คือแก sodium sulfate, หงษ์ดำ เหล็ก, ถ่านหิน สารที่เป็นค่าทางธรรมชาติ โมก้า และ asbestos; เตาที่โค้ประสมแล้วมีถ่านหินเท่านั้นที่โค้หาเหมือนชุกกันอย่างกว้างขวาง อุตสาหกรรมขนาดเล็กก็มีการทำ sodium sulfate, การทำหนังฟอก โรงงานผลิตอาหารจากเนื้อสัตว์และปลา และการบรรจุหีบห่อผลิตภัณฑ์ การทำเครื่องกระป๋อง, ปอ, ไม้, ยาสูบ, เหล็ก และโรงงานทำเหล็กกล้าสำเร็จรูป โครงการอนาคตจะมีโรงกลั่นสุรา โรงกลั่นน้ำมันจากต้น birch และอาจจะมียุทธศาสตร์การทำเชือก และเครื่องเคมีอีกด้วย (Map III-114)

ในพื้นที่อันเป็นทุ่งหญ้า จะมีการใช้ม้า กองคาราวานขนู และเกวียนเทียมวัว เป็นวิถีทางหลักในการขนส่ง แม้จะมีการสร้างทางถนน และทางรถไฟขึ้นไว้อย่างดีแล้วก็ตาม

เส้นทางรถไฟสายหลักล้วนรวมศูนย์ในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของมองโกเลียใน นอกจากทางรถไฟแล้วก็มีเส้นทางถนนสายเดี่ยวเชื่อมต่อมองโกเลียใน กับมองโกเลีย, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและบรรดาภูมิภาคทางเหนือของจีนแท้

ในภูมิภาคซึ่งกว้างใหญ่และมีประชากรอยู่อย่างเบาบางเช่นนี้ ย่อมไม่เป็นพื้นที่น่าประหลาดใจเลยที่จะมีเมืองอยู่เพียง 2-3 เมือง เมือง Hu-ho-hao-t'ie และ Pao-t'ou นับเป็นเมืองใหญ่ 2 เมืองของมองโกเลียใน Hu-ho-hao-t'ie ซึ่งเป็นเมืองหลวงของมองโกเลียใน นับว่าเป็นนครโบราณที่มีชื่อเสียงนครหนึ่งของจีน เป็นนครที่เคยเป็นศูนย์กลางการค้าส่งสินค้าประเภทขนสัตว์ หนังสัตว์, อาหารและเครื่องยาสมุนไพรที่ทุ่งหญ้า

โคจรรอบนำเข้ามา นครนี้แต่เดิมมีประชากรจำนวนน้อยซึ่งเปลี่ยนแปลงจำนวนไปตามฤดูกาล จำนวนประชากรในปัจจุบันนับว่าค่อนข้างจะคงที่แล้ว คือมีประมาณ 150,000 - 200,000 เมือง Pao-t'ou ซึ่งอุดมสมบูรณ์ด้วยสินแร่เหล็ก และแหล่งสะสมถ่านหินในบริเวณพื้นที่ ก็ได้กลายเป็นศูนย์กลางโลหะหนึ่งในจำนวน 3 ศูนย์ของจีน, ซึ่งอีก 2 ศูนย์ก็ได้แก่ An-shan และ Wu-han บรรดาศูนย์กลางอื่น ๆ ในตัวเมืองไคแก่ meng (หน่วยปกครองรวมจาก มณฑล) เมืองหลวง, สถานีรถไฟ และศูนย์กลางตลาดเกษตรกรรม รวมทั้งศูนย์การศึกษา ซึ่งมีวิหารในลัทธิของ Lamaist ตั้งอยู่จำนวนมาก

ภูมิภาคซินเกียง (Sinkiang)

ภูมิภาค Sinkiang Uighur ซึ่งมีการปกครองตนเอง ตั้งอยู่ในพื้นที่ภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีน, มีชายแดนติดต่อกับสาธารณรัฐประชาชนมองโกเลีย, กับสหภาพโซเวียต อัฟกานิสถาน, ปากีสถาน และอินเดียนับเป็นหน่วยการปกครองที่ใหญ่ที่สุดของจีน มีเนื้อที่ถึง 1 ใน 6 ส่วนของเนื้อที่ประเทศจีนทั้งหมด และมีเนื้อที่มากกว่าพื้นที่ของอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน และอิตาลีรวมกัน (Maps III-115 and III-116) ประชากรของ Sinkiang มีประมาณ 7.2 ล้าน หรือน้อยกว่า 5 คนต่อหนึ่งตารางกิโลเมตร ประชากรส่วนใหญ่ชุมนุมกันอยู่ตามแหล่งน้ำ (oases) ทางภาคใต้หรือหุบเขา (valley) ของ Sinkiang ภาคเหนือ

ภูมิภาคทั้งหมดของ Sinkiang มีชนต่างชาติพันธุ์อาศัยอยู่มากกว่า 12 เผ่า ชนเผ่า Uighurs ซึ่งส่วนใหญ่อาศัยอยู่ใน Sinkiang ภาคใต้นับเป็นเผ่าที่มีจำนวนมาก และอยู่กันอย่างกระจัดกระจายมาก นับจำนวนได้ถึง 2/3 ของประชากรทั้งหมดของ Sinkiang เผ่าจีน ฮั่น และเผ่า Kazakhs แต่ละเผ่ามีจำนวน 1/10 ของจำนวนประชากรทั้งหมด ชนเผ่าอื่น ๆ ได้แก่ Hui, Kirghiz, Mongol, รัสเซีย Uz, Zsbeke, Tadzhik, Sibo และ Manchu (Map III-117)

หิวเขา Tien Shan ไล่เส้นตัดผ่านพื้นที่ภาคกลางของมณฑล Sinkiang ซึ่งแต่ละข้างของพื้นที่ที่ถูกแบ่งออกเป็นที่ราบลุ่มกว้างใหญ่ - ที่ราบลุ่ม Tarim อยู่ทางใต้ ที่ราบลุ่ม Dzungarian อยู่ทางเหนือ

บรรดาหิวเขาที่กั้นชายเขตที่ราบลุ่ม Tarim มี Tien Shan อยู่ทางเหนือ และ Kunlun อยู่ทางใต้ Pamirs อยู่ทางตะวันตก และมีฉนวน Kansu เปิดพื้นที่ออกทางตะวันออก (Map III-118) ที่ราบลุ่มมีความยาวถึง 1,500 กิโลเมตร จากคานตะวันตกถึงคานตะวันออก และมีความกว้างถึง 500 กิโลเมตรจากคานเหนือถึงคานใต้ ครอบคลุมเนื้อที่ถึง 55 เปอร์เซ็นต์

ของพื้นที่เป็นดินแดนทั้งหมดของ Sinkiang ที่ราบลุ่มนี้มีความสูงทางคานตะวันตกมากกว่าทางคานตะวันออก มีระดับความสูงเฉลี่ย 1,100 เมตรเหนือระดับน้ำทะเล พื้นที่ส่วนค่าที่สุดของที่ราบลุ่มนี้คือ Lop Nor area มีความสูงจากระดับน้ำทะเล 760 เมตร มีแม่น้ำหลายสายไหลลงสู่ที่ราบลุ่มนี้โดยไหลมาจากภูเขาที่อยู่ทางภาคเหนือและภาคใต้ของพื้นที่ราบลุ่ม และทำให้เกิดแนวของ Oases และทะเลสาบน้ำเค็ม เป็นลักษณะที่แสดงให้เห็นรูปแบบการระบายน้ำภายในของแอ่งที่ราบ Tarim (Map III-119) ที่ราบลุ่มซึ่งถูกล้อมรอบด้วยหิวเขา มีลักษณะเป็นวงแหวนหลาย ๆ วง ซ้อนกันโดยมีจุดศูนย์กลางรวมที่ติดต่อกันกับเขตกันภูเขาชั้นนอกเป็นพื้นที่ความแนวชายเขาและพื้นที่ที่กินตกตะกอนซึ่งแผ่กระจายออกไป มีความกว้างตั้งแต่ 2 - 3 กิโลเมตรไปจนถึง 40 กิโลเมตร ภายในแนววงกั้นชั้นนอกนี้มีแหล่งน้ำ Oases เป็นแนวต่อกันเป็นสายซึ่งทำให้สามารถสร้างการชลประทานได้ พื้นที่ในศูนย์กลางของที่ราบลุ่มเรียกว่า Takla Makan, เป็นทะเลทรายที่ว่างเปล่ามีเนินทรายและทะเลสาบที่แห้งแล้ว (playa takes) เป็นจำนวนมาก

แหล่งน้ำ Oases สำคัญ ๆ ในที่ราบลุ่ม Tarim ได้แก่ Ho-t'ien, So-ch'e, K'a-shih, and A-k'o-su แม่น้ำสายที่สำคัญของที่ราบลุ่มคือ แม่น้ำ Tarim ใ้รับน้ำจากหิมะและน้ำแข็งที่ละลายมาจากหิวเขา Kunlun, Pamirs และ Tien Shan นับเป็นแม่น้ำที่ยาวที่สุดในการระบายน้ำจากภายในภูมิภาคของจีน

ที่ราบลุ่ม Dzungarian ตั้งอยู่ทางเหนือระหว่างหิวเขา Tien Shan กับภูเขา Altai มีรูปร่างเป็นรูปสามเหลี่ยม ตอนใต้พื้นที่กว้างและตอนเหนือแคบ, พื้นราบของพื้นที่อยู่เหนือระดับน้ำทะเล 500 เมตร พื้นที่มีระดับสูงทางคานใต้และคานตะวันออกยิ่งกว่าทางคานเหนือและคานตะวันตกซึ่งเป็นผลให้บรรดาแม่น้ำไหลจากตะวันออกไปสู่ตะวันตก ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือ เป็นภูเขาใหญ่ซึ่งมีหุบเขาลึกอยู่เป็นหย่อม ๆ บรรดาหุบเขานี้เป็นช่องทางผ่านโดยธรรมชาติระหว่างจีนกับสหภาพโซเวียต และเป็นช่องทางให้อากาศชื้นจากภาคตะวันตกได้เข้าไปสู่ทวีปเอเชียโดยแผ่ข้ามผ่านภาคเหนือของ Sinkiang แม่น้ำสายที่ยาวที่สุดในที่ราบลุ่มนี้คือ O-erh-ch'i-ssu Ho (Kara Irtish) ซึ่งไหลเข้าไปในดินแดนสหภาพโซเวียตและต่อเชื่อมเข้ากับแม่น้ำ Ob เป็นแม่น้ำสายเดียวใน Sinkiang ที่มีทางออกสู่ทะเลและเป็นแม่น้ำสายเดียวของจีนที่ไหลลงสู่มหาสมุทร Arctic

ที่ราบลุ่ม Dzungarian มีทิศทางที่แตก่างตามลักษณะของภูเขาสูง, ทะเลทราย หุบเขาแอ่ง ทะเลสาบน้ำเค็ม และบึง ทะเลทรายมีอยู่ในตอนกลางและทางตะวันออกของพื้นที่ราบ และมีขนาดเล็กกว่าทะเลทราย Takla Makan ในที่ราบลุ่ม Tarim. ที่ราบลุ่ม Dzungarian ก็เช่นเดียวกับที่ราบลุ่ม Tarim คือมีเขตที่มีแหล่งน้ำ (Oases) แหล่งน้ำใหญ่ที่อยู่ตามฐานคานเหนือของหิวเซา Tien Shan ได้แก่ Ch'i-t'ai, Urumchi, และ Wu-su

ระบบหิวเซา Tien Shan ประกอบด้วยกลุ่มหิวเซาทิศตะวันออก-ตะวันตก ซึ่งขนานกันอยู่และบรรเทาหิวเซาซึ่งมีช่องกว้างขานอยู่ ตรงที่ตั้งเมืองหลวงของมณฑล Urumchi (Map III-120) ทางตะวันตกของ Urumchi หิวเซา Tien Shan มีความสูงยิ่งกว่าทางตะวันออก ทางคานนี้ความสูงของหิวเซาเฉลี่ย แล้วถึง 3,000 เมตร เหนือระดับน้ำทะเล และมียอดเขาที่ปกคลุมด้วยหิมะและธารน้ำแข็งอยู่จำนวนมาก ในจำนวนหุบเขาที่แคบซึ่งมีอยู่จำนวนมากนี้ หุบเขาที่รู้จักกันดีที่สุดคือ I-li Valley ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางเมือง I-ning และทางตะวันออกของสภาพโซเวียต หุบเขาแห่งนี้มีความเจริญรุ่งเรืองด้วยสภาพลมฟ้าอากาศที่ค่อนข้างชื้น ซึ่งส่งผลเกื้อกูลต่อการเพาะปลูก และการเลี้ยงสัตว์ ทางตะวันออกของเมืองหลวง, หิวเซา Tien Shan มีความสูงเฉลี่ย 2,000 เมตร เหนือระดับน้ำทะเล ตรงตอนใต้ของหิวเซา ส่วนนี้เป็นที่ตั้งของพื้นที่ราบลุ่ม Turfan และ Ha-mi อันเกิดขึ้นจากการเลื่อนระดับและทรุด (fault depression) ของพื้นที่ภูมิประเทศอย่างชัดแจ้ง พื้นที่ตอนบนของแอ่งที่ราบ Turfan นี้เป็นจุดพื้นดินที่ต่ำที่สุดในประเทศจีน คือต่ำกว่าระดับน้ำทะเลถึง 154 เมตร (Map III-121)

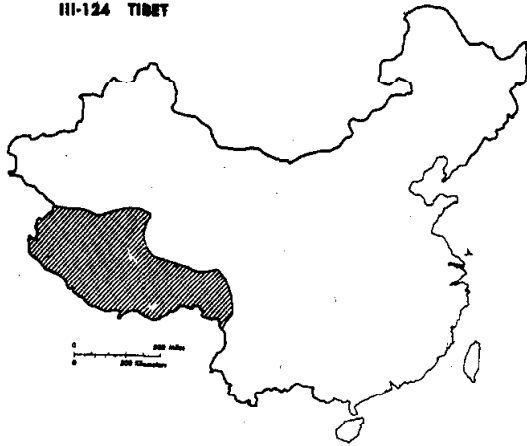
Sinkiang ซึ่งตั้งอยู่ภายในทวีปเอเชีย และถูกล้อมรอบด้วยหิวเซาสูง เป็นดินแดนที่อยู่ห่างไกลจากอิทธิพลของมหาสมุทร ดังนั้นจึงมีอากาศพื้นที่แห้งแล้งทั่วทั้งมณฑล มีฤดูหนาวหนาวจัด หิมายาวนาน และมีฤดูร้อนเพียงระยะเวลาสั้น ๆ ภาคใต้ของ Sinkiang มีวันที่ปราศจากน้ำค้างจับตัวแข็งถึง 210 วัน ภาคเหนือ 150 วัน มีอุณหภูมิสูงสุดถึง 38°C แอ่งที่ราบ Turfan เป็นที่ราบที่ร้อนที่สุดในประเทศจีน ในระหว่างฤดูร้อนแอ่งที่ราบ Tarim มีปริมาณฝนตกเฉลี่ย, แต่ก็เปลี่ยนแปลงมาก ประจําปีน้อยกว่า 100 มิลลิเมตร, ที่ราบลุ่ม Dzungarian 250 มิลลิเมตร แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิ, หิมะบนเขาก็เริ่มละลาย และน้ำที่ละลายจากหิมะเมื่อลงมาถึงพื้นที่ราบแล้ว ชาวเขาก็ผันไปทำการชลประทานต่อไป

นอกจากพื้นที่ที่เป็นภูเขาสูงและหุบเขาค้าง ๆ แล้ว Sinkiang มีผิวพื้นที่
 ความธรรมชาติอยู่ 4 ชนิด ที่ราบสูงบนภูเขา พื้นที่เป็นกรวด พื้นที่แหล่งน้ำ (Oases) และ
 ทะเลทราย ซึ่งมีพืชพรรณชนิดที่แตกต่างกันขึ้นไปตามแต่ละชนิดของพื้นที่ด้วย พื้นที่ราบสูงมีน้ำ
 บริบูรณ์ และมีพุ่มไม้ขึ้นอยู่มาก ทั่วทั้งพื้นที่มา-จากหิมะที่ละลายไหลลงมาจากภูเขา
 ไปสู่พื้นที่ที่เป็นกรวดทรายตามเชิงเขา ก็จะสูญหายไปโคคินทันที พืชพรรณในพื้นที่จึงมีเพียง
 พุ่มไม้ประปรายเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น ในพื้นที่แหล่งน้ำโอเอซิส ทรงค่าบดที่มีระดับความสูง
 กว่าเขตพื้นที่ที่เป็นกรวดทราย ก็จะกลายเป็นเนื้อดินคกคละกอนที่อุดมสมบูรณ์ และมีพืชพรรณตาม
 ธรรมชาติ เช่น หนุ้า, tamarisk และต้นไม้พุ่มเกิดขึ้นอยู่ ส่วนเนื้อดินที่เป็นคางตามพื้นที่
 ทะเลทราย ก็จะไม่มีการขึ้นอยู่ หรือมีอยู่ก็อย่างเบาบางเกินไป

โดยที่สภาพอากาศส่วนใหญ่ของ Sinkiang แห่งนี้ ค่อนข้างแห้งแล้ง ดังนั้นพื้นที่ทำการเพาะปลูก
 มากกว่า 90 เปอร์เซ็นต์ จึงต้องมีการชลประทานให้ตลอดปี การเพาะปลูกในพื้นที่ที่มีโอเอซิส
 เป็นลักษณะพิเศษของภูมิภาคนี้ ประมาณว่ามีพื้นที่ที่ใช้การไม่ได้มากกว่า 153,000 ตารางกิโลเมตร
 ที่อาจจะทำให้ใช้ในการเพาะปลูกได้ ถ้าได้มีการใช้น้ำซึ่งได้จากภูเขาที่ล้อมรอบพื้นที่ จากธารน้ำแข็ง
 จากแม่น้ำ และจากลำธารโคคินให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพขึ้น มีอาหารและพืชพันธุ์อาหารหลายอย่าง
 ต่างกัน ๆ กันปลูกใน Sinkiang เช่น ข้าวสาลี, ข้าวโพก, ข้าว และฝ้าย แสงอาทิตย์ที่ส่อง
 ลงมาในที่ราบลุ่มแห่งนี้ค่อนข้างเหลือเฟือ ทำให้พื้นที่เหล่านี้ปลูกฝ้ายได้อย่างดีเยี่ยม โดยลักษณะสภาพ
 ลมฟ้าอากาศ Sinkiang จึงเป็นภูมิภาคหนึ่งของจีนที่มีการปลูกต้นผลไม้กันเป็นสำคัญ แถงโมหวน
 Hami องุ่น Turfan ที่ไม่มีเมล็ด, และแอปเปิลของ I-li ล้วนเป็นที่รู้จักกันดีตลอดทั่ว
 ประเทศจีน (Map III-122)

Sinkiang มีแหล่งสะสมของน้ำมัน ถ่านหิน สินแร่ เหล็ก ทองคำ กำมะถัน และ
 เกลือ อย่างเหลือเฟือ น้ำมันปรากฏว่ามีอยู่ใน Karamai ในที่ราบลุ่ม Dzungarian และ
 ตามเชิงเขา (piedmont) ทางเหนือและทางใต้ของทิวเขา Tien Shan แหล่งสำรองถ่าน-
 หินที่มีอยู่ที่ Sinkiang นับว่าเป็นส่วนสำรองสำคัญแห่งหนึ่งของจีน มีโรงงานเหล็กและเหล็กกล้า
 และโรงทำซิเมนต์อย่างละโรงสร้างขึ้นใน Urumchi มีโรงงานสร้างเครื่องมือทำการเพาะปลูก
 ใน K'a-shih นอกจากนี้มีโรงหีบฝ้าย และโรงผลิตกำลังงานไฟฟ้าจากพลังน้ำตั้งขึ้นใน Urumchi
 มีโรงงานหอคานควยเครื่องจักรกลจัดตั้งขึ้นใน Ho-t'ien (Map III-123)

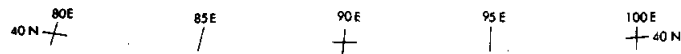
III-124 TIBET

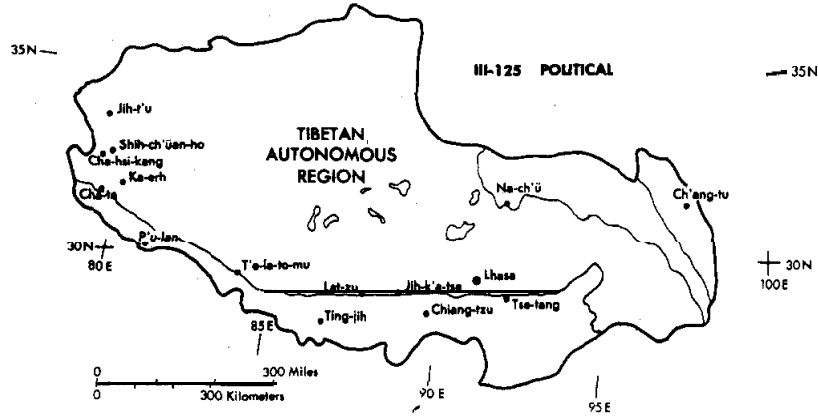
slopes and lakeside steppes provide excellent pastures (Map III-128).

Animal husbandry is an important occupation in Tibet, the yak being the chief draft animal. Adapted to a cold climate, it serves as a means of transport, and its long hair, milk, flesh, and hide make it a very useful animal in the region. Sheep and goats are also important.

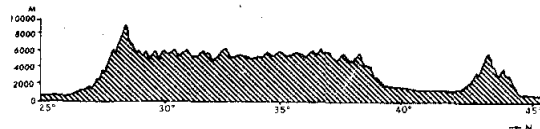
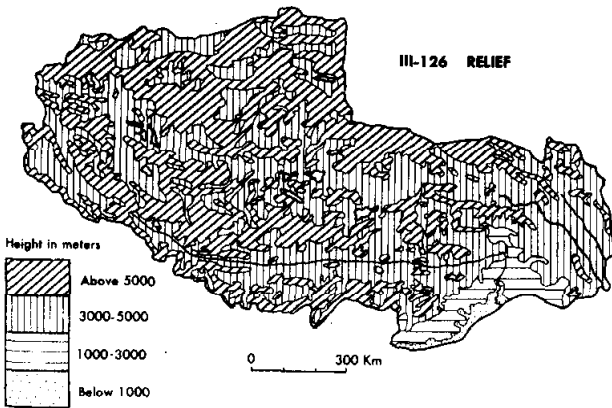
The high altitude, deep canyons, and cold climate of Tibet have impeded the development of a transportation network. The Chinese government has expended much energy in an attempt to provide better links between Tibet and China Proper. Roads which have been completed so far are the Szechwan-Tibet Highway (from Ya-an in Szechwan to Lhasa), the Tsinghai-Tibet Highway (from Hsi-ning in Tsinghai to Lhasa) and the Sinkiang-Tibet Highway (from

III-125 POLITICAL

III-126 RELIEF

III-127 RELIEF PROFILE

สำหรับทางขนส่ง Sinkiang โคออสัยเส้นทางถนนเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมีความยาวของถนนรวมกันถึง 20,000 กิโลเมตร มีเส้นทางสำคัญ 4 สาย: ตะวันออกไป Kansu, ตะวันออก - ตะวันออกเฉียงเหนือ ไป Mongolia, ทางตะวันออกเฉียงใต้ไป Tsinghai และทางใต้ไปทิเบต บรรดาเส้นทางหลักเหล่านี้ล้วนแยกออกจากเมืองหลวงที่ Urumchi ทั้งสิ้น และมีสายการบินประจำทางตะวันออกไป Lan-chou และ Peking, ทางใต้ไป K'a-shih, ทางตะวันตกไปสหภาพโซเวียต Sinkiang เชื่อมต่อกับ Tibet โดยทางไร่เวย์สาย Sinkiang-Tibet, ซึ่งเริ่มกันจาก Jo-Ch'iang (Charkhlik) ในภาคใต้ของ Sinkiang ทางรถไฟสาย Lan-chou-Sinkiang ซึ่งแล่นข้ามภาคตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศจีน บัดนี้ได้ขยายต่อไปถึง Urumchi และมีโครงการจะต่อเชื่อมเข้ากับการรถไฟของสหภาพโซเวียต ในที่สุดด้วย แต่การก่อสร้างเพื่อบรรลุเป้าหมายนี้ บัดนี้ได้ถูกระงับไว้ดังที่รวมกันตีในฉบับนี้แล้ว

ทิเบต (Tibet)

ภูมิภาคทิเบตซึ่งปกครองตนเองเป็นส่วนหนึ่งของประเทศจีน, มีอาณาเขตครอบคลุมเอาพื้นที่ราบสูงที่สุดและใหญ่ที่สุดของโลก (เรียกกันว่าเป็นหลังคาของโลก) มีความสูงเฉลี่ยมากกว่า 4,000 เมตร (Maps III-124 and III-125) ภูมิภาคส่วนนี้ถูกล้อมรอบไว้ด้วยเทือกเขา Heng-tuan ทางภาคตะวันออก, เทือกเขานิมาลัยอันยิ่งใหญ่ในทางใต้, ขุนเขา Pamirs ทางตะวันตก, และเทือกเขา Kunlun, T'ang-ku-la Shan-mo ทางทิศเหนือ ในภาคใต้ของพื้นที่ราบสูงนี้มีหิวเขา Nien-ch'ing-t'ang-ku-la Shan หอคอยอันเป็นที่ตรงส่วนหนึ่งในสามของพื้นที่ที่ราบสูงจากตะวันออกไปตะวันตก เทือกเขานิมาลัยมียอดแหลมถึง 40 ยอด ที่มีความสูงมากกว่า 7,000 เมตร ยอดที่สูงที่สุดในจำนวนนี้คือ Mt. Chemolungma (Everest), เป็นยอดเขาที่สูงที่สุดในโลก (8,880 เมตร) ตั้งอยู่ระหว่างประเทศจีนกับประเทศเนปาล โดยส่วนรวมแล้ว บรรดาภูเขาสูงในทิเบตซึ่งมีหิมะปกคลุมยอด มีธารน้ำแข็งอันสะอาดและเป็นประกาย มีป่าไม้เขียวชะอุ่มในหุบเขาภาคใต้ และท้องทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่ไพศาล มีทะเลสาบน้ำเค็มอยู่กระจายเป็นหย่อม ๆ เหล่านี้ทำให้พื้นที่แถบนี้มีหิวทัศน์อันงดงามตา (Maps III-126 and III-127)

ภูมิภาคนี้ เขามีพื้นแผ่นดินเป็นเนื้อที่ 1,200,000 ตารางกิโลเมตร มีประชากร ประมาณ 1.3 ล้านคน หรือเกือบจะมากกว่า 1 คน ต่อ 1 ตารางกิโลเมตร นับเป็นภูมิภาค ที่มีพลเมืองอาศัยอยู่อย่างเบาบางที่สุดในประเทศจีน ในพื้นที่ราบสูงอันเป้อ่าเป้อิว บุคคลมีชีวิต อยู่อย่างไม่มีมั่นคง จำต้องพึ่งพาอาศัยการเลี้ยงสัตว์ และการเพาะปลูกซึ่งเห็นไปอย่างพอ พำได้เป็นเครื่องประทังชีวิต

ภูเขา Nien-ch'ing-t'ang-ku-la Shan ซึ่งทอดตัวข้ามพื้นที่ทางใต้ ของภูมิภาคนี้เขต พำให้เป็นเส้นแบ่งเขตใหญ่ระหว่างที่ราบสูงของทิเบตภาคเหนือ กับพื้นที่ หุบเขาของทิเบตภาคใต้ พื้นที่ภูเขาสูงและในหุบเขาลึกทางทิเบตตะวันออก รวมกันเรียกว่า ภูมิภาค Houng-tuan

บรรดาหุบเขาในทิเบตภาคใต้มีพื้นที่ยาว แล และค่อนข้างจะมีความสูงต่ำกว่า หุบเขาในทิเบตภาคตะวันออก และทางพื้นที่หุบเขาคอนโคมีแม่น้ำ Brahmaputra (พรหมบุตร) ไหลผ่านหุบเขาแห่งหนึ่ง ณ ที่นั่นมีอากาศค่อนข้างอบอุ่น ปริมาณฝนตกประจำปีมากกว่า 500 มิลลิเมตร ตามริมฝั่งแม่น้ำพรหมบุตรและสาขา พื้นที่หุบเขาจะกว้าง เนื้อดินอุดมสมบูรณ์และ สามารถทำการชลประทานได้ง่าย พื้นที่ส่วนนี้เป็นพื้นที่ทำการเพาะปลูกที่สำคัญของทิเบต

ทิเบตเป็นดินแดนที่มีหุบเขาซึ่งมีหิมะปกคลุมอยู่มากกว่าในภูมิภาคใด ๆ ของ ประเทศจีน อุณหภูมิระหว่างหุบเขาก็มืดที่เชิงเขาในทิเบตภาคใต้มีความแตกต่างกันอย่างมาก ราวกับความแตกต่างระหว่างภูมิภาคที่ชั่วโลกกับภูมิภาคที่อยู่ในเขต Subtropics ที่เดียว

ทิเบตภาคเหนือประกอบด้วยพื้นที่ราบสูงกว้าง มีความสูงโดยเฉลี่ยประมาณ 4,000 เมตร และพื้นที่เอียงลงไปทางเหนือบ้างเล็กน้อย เป็นภูมิภาคที่มีทะเลสาบอยู่จำนวนมากมาย ทะเลสาบที่ใหญ่ที่สุดในจำนวนนี้คือแก่ Na-mu Hu (Tengri Nor) หรือ "ทะเลสาบแห่งสวรรค์" มีความสูงจากระดับน้ำทะเลถึง 4,627 เมตร จากการที่พื้นที่มีภูเขาสูงล้อมรอบ ทำให้ความชื้น แด่เข้ามาได้เพียงเล็กน้อย อากาศในพื้นที่จึงหนาวจัดและแห้งแล้ง มีอากาศบาง (rarefied) และลมพัดแรง พืชพรรณที่มีส่วนใหญ่เป็นหญ้า, และเป็นทุ่งหญ้าตามแนวอากาศเขา และทะเลสาบ ซึ่งได้รับแสงอาทิตย์อย่างเต็มที่ ทำให้เป็นทุ่งหญ้าที่จัดอยู่ในชั้นดี (Map III-128)

การเลี้ยงสัตว์เป็นอาชีพที่สำคัญในทิเบต จามรีเป็นสัตว์โรงงานที่สำคัญในภูมิภาคนี้ มันสามารถปรับตัวเองเข้ากับอากาศหนาวได้ และรับโรงงานขนส่ง, ขนอินทนิลของจามรี, น้ำมัน เนื้อ และหนังของมัน ล้วนทำให้มันเป็นสัตว์ที่มีประโยชน์ยิ่งในภูมิภาคส่วนนี้ และกับแพะก็เป็น สัตว์ที่สำคัญในภูมิภาคนี้เช่นกัน

ระดับความสูง ภูเขาอันที่ลึก (deep canyons) และอากาศที่หนาวจัดของ ทิเบต ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาของการขนส่ง รัฐบาลจีนได้ใช้พลังงานไปมากในความ พยายามที่จะทำการเชื่อมต่อกันแดนทิเบตกับพื้นที่ที่เป็นดินแดนแท้ ๆ ของจีน บรรดาถนนซึ่งได้สร้าง เสร็จไปแล้วคือ เส้นทาง Szechwan-Tibet Highway (จากเมือง Ya-an ใน Szechwan ถึงเมือง Lhasa) เส้นทาง Tsinghai-Tibet Highway (จากเมือง Hsi-ning ใน Tsinghai ถึง Lhasa) และเส้นทาง Sinkiang-Tibet Highway (จากเมือง Jo-ch'iang ใน Sinkiang ถึง P'u-lan ในทิเบตตะวันตก) สายการบินระหว่าง กรุงปักกิ่งกับนคร Lhasa ได้จัดขึ้นเป็นประจำ

ทิเบตมีพลังศักย์อย่างเหลือเฟือในการพัฒนาพลังงานไฟฟ้าจากพลังน้ำ และการ พัฒนาอุตสาหกรรมอื่น ๆ สถานีไฟฟ้ากำลังน้ำ โรงกำเนิดไฟฟ้าจากพลังความร้อน โรงงาน ขอมรยนต์ โรงงานถลุงเหล็ก โรงงานทำเครื่องมือ เครื่องการเพาะปลูก และโรงรถ พอกหนัง ได้จัดสร้างขึ้นในระยะ 20 ปีที่ผ่านมา

ศูนย์กลางการปกครอง การศาสนา วัฒนธรรมและการเศรษฐกิจของภูมิภาคนี้ รวมอยู่ที่ Lhasa, เมือง Lhasa เป็นจุดกึ่งกลางการคมนาคมของภูมิภาคทิเบต มีเส้นทาง ถนนแยกออกจาก Lhasa ไปในทุกทิศทุกทาง Lhasa เป็นนครที่มีประวัติศาสตร์อันชียาว มีหอคอย, ทองพระโรงของพระราชวัง, วัด และป้อมค่าย ที่อาจจะมองเห็นได้จากระยะทางไกลถึง 20 กิโลเมตร พระราชวัง Potala อันน่าทึ่งนั้นได้สร้างขึ้นใน Lhasa เมื่อ 1300 ปีมาแล้ว ในรัชสมัยราชวงศ์ถัง

Jih-k'a-tse เมืองใหญ่แห่งที่สองของทิเบต ตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำพรหมบุตร ทางตะวันตกเฉียงใต้ของ Lhasa, ซึ่งเป็นพื้นที่ผลิตเมล็ดพืชธัญญาหารใหญ่ของทิเบต เมล็ด พืชสำคัญที่ปลูกได้แก่ข้าวชนิด highland barley การผลิตกรรมได้รับการพัฒนาอย่างดี ในภูมิภาคนี้ วัตถุประสงค์กรรมที่ขึ้นชื่อเป็นพิเศษได้แก่ พรหม เบต และภาชนะซึ่งแกะจากไม้

นครต่าง ๆ (Cities)

แผนที่ตั้งแต่ Maps III-129 จนถึง III-156 เป็นภาพแสดงรายละเอียดของศูนย์กลางในนครต่าง ๆ ของจีน แม้ว่าแผนที่เหล่านี้จะมีได้ไ้รายการถึงขนาดที่ผู้อ่านจะรู้จักนครต่าง ๆ ได้ แต่ก็ไม่มีความหมาย (Cartographic representation) อันใดที่จะให้ความรู้สึกเป็นจริงได้ เมื่อผู้อ่านได้เข้าไปสู่นครนั้น ๆ ได้เท่าแผนที่เหล่านี้ แผนที่เหล่านี้ได้ช่วยเพิ่มขนาดของภาพพจน์ให้แก่ผู้อื่นอย่างแท้จริง การจัดวางตำแหน่งของกำแพงเมือง ความสัมพันธ์ระหว่างเส้นทางขนส่งใหญ่กับทางขนส่งขนาดเล็ก และลักษณะรูปร่างของมณฑลหรือที่ตั้งของวัดวาอาราม และอาคารพิเศษซึ่งมีความสำคัญเป็นพิเศษ นับเป็นองค์ประกอบของพื้นที่ที่มีอยู่แผนที่อัตราส่วนย่อใหญ่เหล่านี้ แผนที่เหล่านี้ได้จัดรูปร่างของนครต่าง ๆ ไปตามลำดับกับภูมิภาคที่โลกกล่าวมาในหน้าต้น ๆ ของบทนี้

ประวัติศาสตร์

จีนมักเป็นที่กล่าวขวัญว่าเป็นอารยธรรมของโลกที่เก่าแก่ที่สุด ซึ่งมีเหตุผลบางประการสนับสนุนคำกล่าวอ้างนี้ เพราะจีนเป็นอารยธรรมเดียวที่ได้ดำรงรักษาความต่อเนื่องในวัฒนธรรมของตนมาตั้งแต่ the second millennium B.C. ไล่ไปจนถึงปัจจุบันนี้ บรรดาศูนย์กลางแห่งวัฒนธรรมโบราณอื่น ๆ เช่น Assyria, Egypt และ Greece ก็ได้ดำรงความต่อเนื่องในวัฒนธรรมของตนไว้ให้เข้มแข็งได้เท่ากับจีน ในระยะเวลา 3600 ปีที่ผ่านมา อาณาเขตของจีนได้เปลี่ยนแปลงไปหลายครั้ง (Map IV-1)

ประวัติศาสตร์ในยุคแรกเริ่ม (Very Early History)

มีตำนานและนิยายโบราณเกี่ยวกับประวัติศาสตร์จีนในยุคต้น ๆ อยู่มาก แต่ราชวงศ์ Shang (c. 1766-1122 B.C.) เท่านั้นที่นับว่าเป็นราชวงศ์แรกที่ได้มีหลักฐานโบราณที่สำคัญปรากฏอยู่ ในปี 1928 พื้นที่ราบจีนเหนือซึ่งปัจจุบันนี้ใกล้กับเมือง An-yang, ได้ขุดพบซากปรักหักพังของเมือง Ao, ซึ่งเป็นเมืองหลวงในรัชสมัยราชวงศ์ Shang เมือง Ao นี้ได้สร้างชั้นบนที่ค้ำซึ่งมีการวางโครงการไว้ บ้านที่อยู่อาศัยสร้างด้วยดิน tamped นอกจากนี้ยังได้ขุดพบเครื่องมือเครื่องใช้ที่ทำด้วยหินและกระดูก และพบเครื่องประดับ ภาชนะทองเหลืองที่มีการประดับประดาอย่างดี ข้อเท็จจริงทางศิลปะแสดงให้เห็นว่าในระหว่างราชวงศ์ Shang มีสังคมเกษตรกรรมซึ่งได้รับการจัดขึ้นอย่างดี โดยมีพระมหากษัตริย์และระบบชนชั้นต่าง ๆ อย่างละเอียด ประชาชนขุดพูนดินเพื่อการเพาะปลูกโดยใช้ขอบและมีการใช้เทคนิคของการชลประทาน พิษวิทยาทหารหลักได้แก่ ขว้าง ขว้าง และขว้าง การขุดพบโรงงานแสดงว่ามีการใช้โลหะทองเหลืองทำหอก, ลูกธนู, เข็ม, มีด และภาชนะสำหรับการบูชา มีการวาดภาพ คนตรี และการเขียน (เป็นลักษณะรูปร่าง) เกิดขึ้นแล้ว

ในปี 1122 B.C. ประชาชนในสมัยราชวงศ์ Shang ตกอยู่ใต้การปกครองของชาว Zhou ผู้อาศัยอยู่ในภูมิภาคซึ่งปัจจุบันนี้รวมเอาณฑล Shensi และ Kansu เข้าด้วยกัน ชาว Zhou มีเมืองหลวงตั้งอยู่ที่ Hao ทางตะวันตกเฉียงใต้ของเมือง Sian ในปัจจุบัน (ก่อนเรียกว่า Ch'ang-an ควบเหมือนกัน) จักรพรรดิ Zhou ได้แบ่งอาณาจักรของตนออกเป็นรัฐในอารักขาที่มีฐานะกึ่งอิสระ ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นนครรัฐอิสระ ในปี 722 B.C. ราชวงศ์

Chou ถูกบีบบังคับให้ย้ายเมืองหลวงของตนไปทางตะวันออกไปตั้งที่คังประมาณเมือง Lo-yang ในขณะนี้ ราชวงศ์ Chou จึงแบ่งออกเป็น 2 ยุค ความที่ตั้งของเมืองหลวง ยุคแรกเป็น Chou ตะวันตก มีเมืองหลวงอยู่ที่ไกลที่คังเมือง Sian ในปัจจุบัน ยุคที่สอง (ภายหลัง 722 B.C.) เป็น Chou ตะวันออก มีเมืองหลวงอยู่ที่ไกลเมือง Lo-yang

รัฐชาติจีนนี้ได้เริ่มเชื่อมองในระหว่างยุคที่สองของราชวงศ์ Chou โดยบรรดา นครรัฐที่เล็กกว่าได้มีอำนาจเพิ่มขึ้น และเนื่องด้วยแต่ละรัฐเล็ก ๆ เหล่านี้ต่างก็พยายามจะ ครอบครองรัฐอื่น ๆ จึงมีการทำสงครามระหว่างกันเรื่อยมา Chou ตะวันออกได้ถูกแบ่ง เป็นยุค Ch'un-ch'iu (722-481 B.C.) และยุคของบรรดา รัฐผู้ท้าทาย (480-211 B.C.)

ยุค Ch'un-Ch'iu (722-481 B.C.)

ยุคนี้ได้คานามาจากหนังสือชื่อ Ch'un-ch'iu (กล่าวว่าเป็นเขียนขึ้นเป็นส่วนใหญ่ โดยขงจื้อ) ซึ่งบันทึกประวัติศาสตร์ในบรรดา นครรัฐต่าง ๆ ของจีน ในระหว่าง 722 กับ 481 B.C. (Map IV-2) เป็นยุคที่มีการสงครามอยู่เป็นประจำ เนื่องจากบรรดา นครรัฐพยายามต่อสู้ กันรบเพื่อรวมเอาดินแดนและอำนาจในระหว่างนครรัฐด้วยกันมาเป็นของตน แม้ว่าจะมีการ แลกกร้าวกันอยู่ แต่ประชากรก็กลับเพิ่มขึ้น ศิลปะวิทยาการรุ่งเรือง การพาณิชย์ขยายและพลค้า ก็เริ่มรวยขึ้น ความสำเร็งที่มีชื่อเสียงในยุคนี้ก็ได้แก่การประดิษฐ์วิธีผลิตเหล็กขึ้นได้ แต่ก่อน เครื่องไรและอาวุธทำด้วยทองแดงผสม (bronze) ซึ่งการไรโลหะธาตุนี้เป็นสิทธิพิเศษของ ชนชั้นนัฏยาชนเท่านั้น ส่วนเครื่องมือและอาวุธที่ชนชั้นชาวไร่ชาวนาจะได้ ส่วนมากก็ทำด้วยไม้ เมื่อมีเครื่องมือเครื่องไรทำด้วยเหล็กให้สามัญชนไรได้ การผลิตทางเกษตรกรรมจึงได้รับการ เร่งผลิตมากขึ้น และมีพื้นที่ดินแห่งใหม่ ๆ เข้าไปทั่วเพราะปลูก

ยุคของบรรดา รัฐผู้ท้าทาย (The Contending States 480-221 B.C.)

การแบ่งระหว่างยุค Ch'un-ch'iu และยุคต่อมาเป็นการแบ่งโดยนับเอาปี 481 B.C. เป็นปีสุดท้ายของการบันทึกประวัติศาสตร์ขงจื้อยุคต้น (Map IV-31) ตามความ เป็นจริงแล้ว ยุคของบรรดา รัฐผู้ท้าทายส่วนใหญ่เป็นการต่อเนื่องและความเข้มข้นในการแข่งขันกัน ระหว่างรัฐซึ่งแสดงลักษณะของยุค Ch'un-ch'iu ภายหลังจากต่อสู้ประหัตประหารกันอย่าง ยาวนานและเข้มข้น เจ็ดรัฐ Ch'i, Ch'u, Yen, Han, Chao, Wei และ Ch'in ก็ค่อย ๆ มีอำนาจขึ้น

การใช้ประโยชน์จากเหล็กได้แพร่หลายออกไปอย่างกว้างขวาง เกือบแทบทุกรัฐ
ทางมีศูนย์กลางเหล็ก ช่วงที่เหล็กที่มีชื่อเสียงที่สุด ปรากฏว่ามีอยู่ที่ Han-tan ในรัฐของ Chao
และที่ Wan ในรัฐ Ch'u ช่วงเหล็กได้สร้างเครื่องมือเครื่องใช้ในการเกษตร เครื่องมือช่าง
และอาวุธขึ้นหลายอย่างหลายชนิด ขวานโต จอบ เคียว พลั่ว ขวาน สิว เลื่อย มีด
คาน และขวานโบราณ ล้วนเป็นเครื่องมือโลหะที่คิดสร้างขึ้นได้โดยจีนในสมัยนั้นทั้งสิ้น

เครื่องมือเครื่องใช้ที่ทำด้วยเหล็ก ล้วนเป็นสิ่งจำเป็นยิ่งในการสร้างงานสาธารณูปโภค
หลายอย่าง ดังตัวอย่าง รัฐ Ch'in ได้สร้างเขื่อน Tukiang อันมีชื่อเสียงขึ้น (ปัจจุบันอยู่ใน
Szechwan) โครงการอื่น ๆ ก็ได้แก่คลองของ Cheng ซึ่งรัฐ Ch'in สร้างขึ้นเช่นกัน
คลองต่าง ๆ ที่สร้างขึ้นโดย รัฐ Ch'i, Wei และ Ch'u เช่นคลอง Hankou และ Hungkou
และบางส่วนของสิ่งก่อสร้างที่ต่อมาได้เป็น Great Wall การก่อสร้างคลองได้เริ่มต้นโดย
อาณาจักร Wei ในที่ราบลุ่มแม่น้ำเหลือง

พืชธัญญาหารที่เหลือเพื่อมีปริมาณมาก มิได้นำไปเป็นสินค้าแลกเปลี่ยนกันเท่านั้น แต่
ยังช่วยให้มีความเจริญเติบโตของประชากรในดินตัวเมือง เป็นพ่อค้าและช่างฝีมือนครต่าง ๆ
ซึ่งเกิดขึ้นในระหว่างยุคนี้ ได้แก่ Lin-tzu ในรัฐ Ch'i, Han-tan ในรัฐ Chao, Lo-yang
ในรัฐซึ่งมีจักรพรรดิ Chou, Heien-yang ในรัฐ Ch'in และ Ying ในรัฐ Ch'u
นอกจากนี้ก็ได้มีการจัดระบบเศรษฐกิจเงินตราขึ้น มีการใช้เหรียญโลหะเป็นสื่อในการค้าขายอย่าง
กว้างขวาง มีสิ่งแสดงลักษณะชีวิตของชาวจีนอันเป็นที่คุ้นเคยในขณะนี้เกิดขึ้น มีการใช้ตะเกียบ
ในปลายยุคนี้

รัฐจำนวนมากซึ่งอุบัติขึ้นในระหว่างปีต้น ๆ ของยุค Chou ตะวันออกได้ค่อย ๆ
ลดจำนวนลง จนถึงระยะเวลาเริ่มต้นของยุคมรรคาธิบดีผู้ทำลายคงเหลือเพียงเจ็ดรัฐใหญ่เท่านั้น
ที่คงอยู่ แม้ว่ารัฐเหล่านี้จะรบพุ่งซึ่งกันและกันอยู่ แต่ศักรวมของหกรัฐ ได้แก่รัฐ Ch'in (Tsin)
ซึ่งรัฐทั้งหมดต่างถือว่าอยู่นอกแกนกลางของนครรัฐ Chou นักยุทธศาสตร์ 2 นาย คือ Su Chin
และ Chang Yi ออกเสียงให้มีการรวมรัฐโดยโต้แย้งว่าการมีรัฐต่าง ๆ กันทำให้การค้าไม่
ราบรื่น เนื่องจากแต่ละรัฐต่างมีข้อบังคับการเก็บภาษี มีมาตรฐานการชั่งน้ำหนักและการวัดขนาด
ของตนเอง ครั้งแรก Su Chin เสนอให้รวมเป็นสหพันธรัฐ ซึ่งประกอบด้วยรัฐที่มีกำลังเข้มแข็ง
หกรัฐคือ Ch'i, Ch'u, Yen, Chao, Han และ Wei เพื่อร่วมกันล้มล้างรัฐ Ch'in ซึ่ง

เป็นรัฐที่แข็งแรงที่สุดในขณะนั้น ต่อจากนั้นก็จะได้รวมเป็นประเทศจีนอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่ปรากฏว่ารัฐทั้งหลายไม่สามารถรวมเป็นพันธมิตรที่มั่นคงได้ และรัฐ Ch'in ก็ยังคงทรงอำนาจของตนไว้ได้เช่นเดิม

รัฐ Ch'in นั้นถูกล้อมรอบทั้งสี่ด้านด้วยสิ่งกีดกันทางธรรมชาติสำคัญ ในทางเหนือเป็นทะเลทราย Ordos และโดยทางทะเลทรายนี้เองที่ชนเผ่าที่มีไรจีนโคโซโซเข้าโจมตีรัฐ Ch'in อยู่เนือง ๆ โดยที่ถูกรุกรานนี้เอง รัฐ Ch'in จึงได้มีประสบการณ์ทางทหารและมียุทธวิธีใหม่ ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคนิคการทำสงครามบนหลังม้า หลังจากที่รัฐ Ch'in ได้ขยายการควบคุมออกไปเหนือที่ราบลุ่ม Szechwan ซึ่งอุดมสมบูรณ์และมีการเพาะปลูกอย่างดี รัฐ Ch'in ก็ค่อย ๆ ขยายพื้นฐานทางเศรษฐกิจแห่งอำนาจของตนเอง

โดยพิจารณาถึงความเข้มแข็งของรัฐ Ch'in ที่มีมากขึ้น Chang Yi จึงขอร้องไห้แก่รัฐในหกรัฐนั้น เขาเป็นพันธมิตรกับรัฐ Ch'in และร่วมมือกับรัฐ Ch'in แทนที่จะทำการต่อสู้ ความพยายามของ Chang Yi ได้รับความสำเร็จเพียงบางส่วน แทนที่จะเข้าร่วมกับรัฐ Ch'in โดยสมัครใจ รัฐทั้งหลายถูกล้อมรอบปรายปรามลงในระหว่างปี 230 - 221 B.C. และอาณาจักรก็โค่นรวมกันเป็นครั้งแรกโดยการใช้อำนาจบังคับ

ราชวงศ์ Ch'in (221-206 B.C.) ราชอาณาจักรแรก

จักรพรรดิ Ch'in องค์แรกของอาณาจักรที่โค่นรวมเขาเป็นอาณาจักรเดียวแล้วนั้น ได้ดำรงตำแหน่ง Shih-huang-ti ซึ่งแปลว่า "จักรพรรดิองค์ที่หนึ่ง" (The First Emperor) ในระหว่างเวลาที่ดำเนินการปรายปรามหกรัฐอยู่นั้น Shih-huang-ti ไม่เคยได้ประสบกับการต้านทานอย่างเข้มแข็งหรือได้รับความเสียหายร้ายแรงเลย ดังนั้นเมื่อ Shih-huang-ti ปกครองประเทศจีนก็ได้ครอบครองแหล่งทรัพยากรและอำนาจทางทหารไว้ได้มากพอที่จะขยายอาณาเขตออกไปอีก (Map IV-4)

ราชวงศ์ Ch'in ได้ริเริ่มนโยบายป้องกันตัวต่อความที่อยุติกับชายแดนคานเหนือ และนโยบายเขารุกรานต่อชายแดนคานใต้ บรรดากำแพงซึ่งสร้างไว้โดยรัฐทั้งหลายแต่เดิมก็ได้ต่อเชื่อมกันเพื่อให้เป็นเขตรวางกันอันเดียวที่มีความยาวและเป็นที่รู้จักกันในชื่อ The Great Wall นับเป็นครั้งแรกที่ชนชาติจีนซึ่งเป็นชาติป่าเถื่อนกรรรมพยายามแยกตนออกจากชนเผ่าทางภาคเหนือที่ขอมเข้ามาเร่รอนไปไม่อยู่เป็นที่ อาณาจักรจีนในครั้งกระนั้นมิได้พยายามจะขยายอาณาเขตขึ้นไป

ในพื้นที่ทุ่งหญ้าทางทิศเหนือ เพราะกำแพงใหญ่ (The Great Wall) ใค้อมรอบบรรดา
พื้นที่ที่เหมาะสมกับการเพาะปลูกอย่างขนานใหญ่ไว้แล้ว และไคกลายเป็นลักษณะประเพณีใน-
การเพาะปลูกของจีนแค่นั้นมา

อย่างไรก็ตาม พวก Ch'ia มีไคพอใจในอาณาเขตที่ขยายออกไปทางไคเพียงแค
ขอบเขตภาคไคของอาณาจักร Ch'u ซึ่งปัจจุบันไคแกมณฑล Honan เท่านั้น ในการทำสงคราม
มาเป็นลำดับระหว่างปี 221 - 214 B.C. กองทัพของ Shih-huang-ti ไคยাত্রองไป
ทางไค เอยแม่น้ำ Yangtze ลงไปจนถึงแคว้นของพวกที่มีไรข้าวสาลี ซึ่งไคแก่ Fukien,
Kwangtung และ Kwangsi และไคยึคกินแดนไกลไปถึงประเทศญวน

กองทัพของจักรพรรดิไคประสบความสำเร็จในภาคไคเพียงเล็กน้อย เพราะมีไค
เผชิญกับอาศรอนและโรคโชจับสันเท่านั้น แคยังประสบกับการต่อสู้อย่างดุเดือดจากชนเผ่าพื้นเมือง
อีกด้วย Shih-huang-ti ไม่สามารถปราบปรามแคว้นนี้องไครายกาย การตั้งหลักแหล่งการ
เพาะปลูกของไคทหาร ทำไคเพียงการจัดตั้งที่มั่นต่าง ๆ ไว้ไคในแคว้นซึ่งอยู่ตอนเหนือของพื้นที่
ซึ่งในปัจจุบันเป็นมณฑล Hunan และ Kwangsi

การรวมอาณาเขตและอำนาจการปกครองของจักรวรรดิ Ch'ia ทำให้เกิดการ
กำหนดมาตรฐานหน่วยชั่งตวงวัด, ภาษา, เงินตรา และขนาดของล้อรถสัน องค์กรจักรพรรดิเอง
ถึงกับกำหนดไคมีความคิดและอุดมการณ์ของคนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอีกด้วย นับแคปลายราชวงศ์
Chou มา การเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างใหญ่ทำให้เกิดสำนักปรัชญาแนวความคิดที่แตกต่างกัน
ขึ้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นโฉมหน้าของระดับชั้นต่าง ๆ ภายในสังคมจีน ไคที่เกรงว่าการไคการรวม
และการแก่งแย่งการันที่ไปอย่างแพร่หลายจะคุกคามคอกการปกครองของตน Shih-huang-ti
จึงตามมีไคมีสำนักเรียนทางปรัชญาความคิด บรรดาหนังสือที่เกี่ยวกับวิชาต่าง ๆ นอกจากทาง
เทคนิค, แพทย์, เหวะสภาพ และเกษตรกรรม แลวถูกสั่งไคนำไปทำอายุให้หมด

พร้อมไปกับมาตรการบังคับเหล่านี้ Shih-huang-ti ยังไคพยายามจะไคการ
บังคับนั้นไคบรรลุเป้าหมายที่มีประโยชน์บางอย่างอีกด้วย นอกจากการจ้คทำให้เป็นมาตรฐาน
เดียวกันแลวยังไคบังคับไคมีการปรับปรุงระบบการขนส่ง ไคมีการสร้างชายทางถนนขึ้นทั่วทั้ง
อาณาจักร ถนนเหล่านี้ ซึ่งแยกกระจ่ายออกจากเมืองหลวง Hsien-yang ที่ตั้งอยู่ในพื้นที่
อุม Wei-ho ไปทุกทิศทุกทาง ไคจ้คสร้างขึ้นด้วยมุ่งหวังจะไคเป็นทางลำเดียวอาหารให้แก

เมืองหลวงซึ่งมีพลเมืองอยู่หนาแน่น และเพื่ออำนวยความสะดวกแก่การที่องค์จักรพรรดิจะทำการศึกษาตรวจตราอาณาเขตของคนตวย

Ch'in ได้จัดแบ่งประเทศออกเป็น 36 หน่วยการปกครอง เจ้าเมืองทั้งฝ่ายทหารและฝ่ายพลเรือนของแต่ละแห่งขึ้นตรงต่อองค์จักรพรรดิ ต่อมาภายหลังที่ไค้ประสบชัยชนะบางส่วนในการทำสงครามทางพื้นที่ตอนใต้ของจีน จนขยายอาณาเขตไปทางใต้ไค้ถึง Hsi Chiang ก็ไค้มีการจัดตั้งหน่วยการปกครองเพิ่มขึ้นอีก 4 แห่งในแคว้นนั้น

อาณาจักร Ch'in อาศัยการพัฒนาทางอุตสาหกรรมและทางการค้า ซึ่งเป็นนโยบายที่พวกพ่อค้าพอใจ แต่ประชาชนที่เป็นชาวนาผู้ยากจนไม่เห็นด้วย จึงได้เกิดการปฏิวัติจากชาวนาอย่างกว้างขวางขึ้นหลายครั้ง อันเป็นผลมาจากการถูกรีดเก็บภาษีอย่างหนัก การเกณฑ์เป็นทหารไปประจำการอยู่ตามชายแดน และการบังคับใช้แรงงานเพื่อสร้างกำแพงใหญ่เมืองจีน และพระราชวังของราชวงศ์ Ch'in ซึ่งเป็นผลให้ราชวงศ์นี้ล่มลงในปี 206 B.C.

อย่างไรก็ตาม อาณาจักร Ch'in ก็ไค้ยังผลอย่างมากต่อวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของจีน แนวความคิดในการรวมอำนาจไว้ที่แหล่งกลาง นับเป็นตัวอย่างของการติดอยู่ในวิธีการปกครองมาจนตราบเห่าทุกวันนี้ ยิ่งกว่านั้น นโยบายและระบบการบางอย่างของ Shih-huang-ti ก็ยังไค้รักษาไว้โดยราชวงศ์ Han ต่อมา ถึงขนาดที่สองราชวงศ์นี้มีกักล่าวอ้างรวมกันว่าเป็นยุค Ch'in-Han

ราชวงศ์ฮั่น ในรัชสมัยตนและรัชสมัยปลาย

Earlier and Later Han Dynasties (206 B.C. - 220 A.D.)

ราชวงศ์ฮั่น นับเป็นยุคแห่งจักรวรรดิจีน เป็นยุคซึ่งอยู่ในระยะเวลาเดียวกันกับจักรวรรดิโรมัน (Map IV-5) ราชวงศ์ที่สำคัญที่สุดคือราชวงศ์หนึ่งในประวัติศาสตร์จีนไค้แก่ราชวงศ์ฮั่น ซึ่งสืบเนื่องอยู่เป็นเวลายาวกว่า 400 ปี

ในระหว่างยุคต้นแห่งราชวงศ์ฮั่น (206 B.C. - 9 A.D.) อาณาจักรซึ่งไค้รวมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแล้วไค้รับการจัดตั้งคือไค้ไปอีก และไค้ขยายอาณาเขตเพิ่มขึ้นด้วย ทั้งสองประการนี้ไค้รวมตัวเข้าเป็นอาณาจักรที่ทรงอำนาจ และในระยะเวลายังยุคนี้ ไค้มีการจัดทำมาตรการที่ปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของชาวนา และมีข้อจำกัดมัญฑิตขึ้นไร้ต่ออำนาจของพ่อค้า นโยบายแบบนี้เป็นที่รู้จักกันในประวัติศาสตร์ของจีนว่า "รั้งการค้าไว้และเร่งการเพาะปลูก"

"Curbing commerce and stressing agriculture"

ในการขยายอำนาจและอาณาเขตของราชวงศ์ฮั่นยุคต้น จักรพรรดิฮั่นไท่ท้าวการ
รยพุ่งและมีรัชชคชนเผ่าทงเจอร์ที่มีถิ่นฐานคึกชายเขตของโจกฉางอาณาจักรของฮั่น ชนเหล่านี้
โค่นพวก Yueh-chih ใน Liang, Tung Hu ซึ่งอยู่ในแมนจูเรียในปัจจุบัน และพวก
Hsiung-nu ในมองโกลเลีย ในจำนวนนี้ปรากฏว่าพวก Hsiung-nu บุกอาศัยอยู่ในพื้นที่
ทุ่งหญ้าที่เย็นจัด และเป็นพื้นที่กึ่งทะเลทรายของที่ราบสูงมองโกลเลีย ซึ่งจะหาการคุกคามต่อพวกฮั่น
ได้มากที่สุด

อาณาจักรฮั่นในยุคต้น ซึ่งอยู่ในรัชสมัยของจักรพรรดิ Wu-ti (140-87 B.C.)
ได้ขยายอำนาจการปกครองเหนือดินแดนทางใต้ ตะวันออกเฉียงเหนือ และตะวันตกเฉียงเหนือ
จากพื้นที่ใจกลางอาณาจักรของพวกฮั่นในปี 11 B.C. จักรพรรดิ Han องค์หนึ่งได้ส่งกองทัพ
ลงไปทางใต้เป็นห้าสายเพื่อพิชิตอาณาจักร Yueh ที่มีศูนย์กลางอยู่ในที่ราบสามเหลี่ยมปากแม่น้ำ
Hsi Chiang, ใกล้กับ Nan-hai (ในปัจจุบันเป็นนคร Canton) Yueh พ่ายแพ้ และ
ถูกแบ่งออกเป็น 9 คำบล ซึ่งรวมพื้นที่ปัจจุบันอันได้แก่ Kwangtung Kwangsi, เกาไห่ท้อ
และส่วนหนึ่งของญวน และเช่นเดียวกันกับการรณรงค์ ในภาคใต้ในยุคต้นของจักรพรรดิ Shih-
huang-ti การพิชิตทางทหารในคราวนี้ก็มีโค่นเอาพื้นที่เหล่านั้นเป็นเมืองขึ้น แคราราชวงศ์ฮั่น
ได้ปกครองอาณาเขตทางใต้ โดยผ่านหัวหน้าชนเผ่าท้องถิ่น และโดยผลลัพธ์จากการพิชิตภาคใต้ได้
ก็ได้มีการนำอาหารชนิดใหม่ ๆ เช่น สม, หมาก และอื่น ๆ เข้าไปเผยแพร่ทางภาคเหนือ

พวกฮั่นได้พิชิตจีนภาคตะวันตกเฉียงใต้ขึ้นด้วยความหวังจะสร้างความสัมพันธ์ทาง
การค้ากับอินเดียน แคว้น ซึ่งปัจจุบันได้แก่ Yunnan, Kweichow และ Szechwan ตะวันตก
ตกเป็นเมืองขึ้นของราชวงศ์ฮั่น และถูกแบ่งออกเป็น 6 หน่วยการปกครอง ดังนั้นยกเว้นจาก
พื้นที่ส่วนต่าง ๆ ของชายฝั่งทะเลตะวันออกเฉียงใต้แล้ว พื้นที่ทั้งหมดของจีนภาคใต้ก็ตกอยู่ภายใต้
การปกครองของราชวงศ์ฮั่น

การขยายอาณาเขตของฮั่นในทางชายแดนคานเหนือได้รับความสำเร็จมากกว่าการ
ล่าเมืองขึ้นในภาคใต้ ดังตัวอย่างเช่นกองทัพของจักรพรรดิ Wu-ti ได้จัดตั้งค่ายทหารขึ้น
หลายแห่งในเกาหลีเหนือ ในปี 108 B.C. และจัดตั้งเมืองขึ้นซึ่งมีเมืองหลวงอยู่ที่ Lo-lang
ใกล้กับเมือง Pyongyang ในปัจจุบันอาณาเขตที่ขยายนี้ได้ครอบคลุมภูมิภาคซึ่งขยายไกลออกไป

ทางใต้ ใกล้เคียงพื้นที่ซึ่งในปัจจุบันเป็น Seoul อาณาเขตนี้มีความมั่งคั่ง และมีประชากรอยู่มากกว่าในพื้นที่เมืองจีนใน Liaotung และ Shantung และมีประชากรจีนอยู่ประมาณ 315,000 คน

การขยายอาณาเขตที่สำคัญที่สุด โค้กระทำให้ทางตะวันตกเฉียงเหนือ, โดยขยายออกเป็นรูปวงกลมครึ่งซีก จากพื้นที่ฉนวน Kansu ผ่านแหล่งน้ำที่มีอยู่เชิงเขา Ch'i-lien Shan-so ไปจนถึงที่ราบลุ่ม Tarim การขยายพื้นที่เป็นเมืองจีนนี้คิดตามมาด้วยความมีชัยของกองทัพ Han ทอพวก Hsiung-nu ในการสงครามซึ่งต่อสู้กันระหว่างปี 121 และ 119 B.C. และการพ่ายแพ้ของบรรดาอาณาจักรที่อยู่ในที่ราบลุ่ม Tarim และเอเชียภายใน เพื่อปิดเอาอาณาเขตนี้ไว้ จึงได้มีการจัดตั้งเมืองจีนชายแดนให้ทำการเพาะปลูก และส่งทหารไปประจำตามค่ายทหารตะวันตกเฉียงเหนือ เพื่อให้เป็นผู้เข้าตั้งหลักแหล่งทำการเพาะปลูกในพื้นที่นี้ เป็นการประจำ กำแพงใหญ่เมืองจีน (Great Wall) โค้ขยายต่อไปทางตะวันตกอีกเพื่อปกป้องคุ้มครองบรรดาผู้ตั้งหลักแหล่งนี้ เช่นเดียวกับปกป้องคุ้มครองกองคาราวานของพวกพศาคา และทูตของรัฐบาล ผู้ซึ่งเดินทางไปยังแหล่งน้ำในพื้นที่ฉนวน Kansu ดังนั้นรูปลักษณะของวัฒนธรรมใหม่อันหนึ่งจึงเกิดขึ้นในพื้นที่ของจีน, การป้อมค่าย, แหล่งน้ำที่ใช้ทำการชลประทาน แวคล้อม โดยทะเลทรายที่แห้งแล้ง เมืองจีนการเกษตรกรรมเหล่านี้ยังทำให้การต่อสู้กันระหว่างชาวจีนอยู่ประจำที่กับชนเผ่าพเนจรที่เลี้ยงสัตว์หนักยิ่งขึ้น

การค้ากับการขยายดินแดนของจีนในราชวงศ์ฉันนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิด และโดยนอแห่งการขยายอาณาเขตทางตะวันตก ราชวงศ์ฉันยุคต้นได้จัดสร้างความสัมพันธ์ทางการค้ากับอาณาจักรโรมัน และใหม่จีนก็ได้ปรากฏมีขึ้นในอาณาจักรโรมันในเวลาต่อมา ยิ่งกว่านั้นบรรดาผลิตภัณฑ์และมีมือของเอเชียภายในก็ค่อย ๆ มีการนำเข้าไปสู่จีน ทูตทูตของ Wu-ti ที่ชื่อ Chang Ch'ien ได้นำวิชาการทำไร่ถั่ว alfalfa และมาพันธุ์ใหม่มาจากดินแดนทางตะวันตกของ Pamirs ชนเผ่าพเนจรที่อยู่ใกล้เคียงได้ทำการแลกเปลี่ยนหนังสัตว์ ม้า และวัวควาย กับผ้าไหม อาหาร เกลือ สิ่งทอ กระเจ๊กเงา เหล็ก และโลหะ bronze ของจีน

วัฒนธรรมจีนได้เจริญงอกงามในพื้นที่ราบลุ่มที่อยู่ในระดับสูงก่อน แล้วได้แผ่ขยายออกไปยังพื้นที่ราบต่ำทางภาคตะวันออก ซึ่งทั้งนี้เกิดขึ้นภายหลังที่ชาวจีนได้รับความเลื่อมใสจากชนเผ่าพื้นเมืองว่าเป็นผู้ควบคุมธรรมชาติได้ ในระหว่างรัชสมัยจักรพรรดิ Wu-ti ได้มีการ

บุคคลของสายหนึ่งเขียนไปตามฝั่งแม่น้ำ Wei Ho ทางใต้ลาคองก็มีไร่นาเพียงช่วยให้การขน
เมล็ดพืชธัญญาหารจากที่ราบ ไคโดยสะดวกเท่านั้นแต่ยังช่วยเพิ่มให้มีพื้นที่นาที่ได้รับการชลประทาน
อีกจำนวนมากในพื้นที่ราบลุ่มแม่น้ำ Wei Ho เป็นที่นาซึ่งเกิดว่าแม่น้ำเมื่อถึงสมัยราชวงศ์ฉิน ที่
ราบลุ่มแม่น้ำ Wei Ho ก็ยังเป็นพื้นที่ที่ทำการเพาะปลูกไคง่ายกว่าพื้นที่ราบลุ่มแม่น้ำเหลือง ดังนั้น
ในระหว่างยุคริชสมัยสั้นตอนต้น ที่ราบลุ่มแม่น้ำ Wei Ho จึงยังคงเป็นศูนย์กลางการเศรษฐกิจ
ของจีนอยู่ การรวมกลุ่มของประชากรที่หนาแน่นที่สุดในสมัยนั้น อยู่ในบริเวณพื้นที่เมืองหลวง
Ching-chao (Ch'ing-an)

เชื่อกันว่าการชำระโทษประชากรตามกำหนดเวลาได้เริ่มกระทำกันในคชยุคริชสมัย
ราชวงศ์ฉินตอนต้น ไปจนถึงตอนสุดท้ายแห่งราชวงศ์ซึ่งผลการชำระโทษที่เชื่อกันได้เป็นครั้งแรก
ไคกระทำ และรายงานว่ามีประชากรรวมประมาณ 48 ล้านคน ไคมีช่วงเวลาว่างฉิบหายใน
ระหว่างราชวงศ์ฉินคือระหว่างปี ค.ศ.9 ถึง 23 ซึ่งเป็นเวลาที่ราชบัลลังก์ถูกยึดครองโดย
Wang Mang ผู้ซึ่งอำนาจ หลังจากช่วงเวลาแล้วก็เกิดราชวงศ์ฉินยุคหลัง ซึ่งเรียกกันว่าอัน
ตะวันออกค้วยเพราะเมืองหลวงของยุคนี้ไคย้ายไปอยู่ที่ Ho-nan (Lo-yang) ในพื้นที่ราบ
จีนเหนือ

ในระหว่างยุคหลังของราชวงศ์ฉิน ศูนย์การเศรษฐกิจและการชุมนุมพลเมือง
ของจีนไคเคลื่อนย้ายจากภาคตะวันออกของที่ราบลุ่ม Wei Ho ไปอยู่ในพื้นที่ราบจีนเหนือ ซึ่งเป็น
พื้นที่ที่คนตกตะกอนที่พัฒนามา ส่วนใหญ่ของประชากรจีน ประมาณ 43 ล้านคน อาศัยอยู่ในพื้นที่
ทางระบายน้ำของแม่น้ำเหลือง พื้นที่อื่น ๆ ที่มีประชากรอยู่หนาแน่นก็ไคแก่ Szechwan
(ในครั้งกระนั้นเรียกว่า I or I-chou) มีกลุ่มประชากรดั้งเดิมฐานที่ราบ Shu (Ch'eng-tu)
และความแนวชายฝั่งแม่น้ำคาง ๆ ที่มีอยู่ในที่ราบลุ่มนั้น

แม้ว่าฉิบหายบางองค์ในราชวงศ์ฉินยุคหลังนี้จะเป็นผู้ที่เข้มแข็ง แคอาณาจักรก็คอบ ๆ
อ่อนแอลงค้วยการรบพุ่งต่อสู้กันภายในและการแย่งชิงดินแดน และผลที่สุดก็ถูกกลืนล้างอำนาจลงในปี
200 A.D.

อาณาจักรทั้งสาม The Three Kingdoms (220-265)

ยุคแห่งความสับสนวุ่นวายได้เริ่มขึ้นในวาระของดารเปลี่ยนศตวรรษที่ 3 ยุคแห่งความวุ่นวายนี้ดำเนินอยู่เป็นเวลาถึง 3 ศตวรรษครึ่ง ในระหว่างเวลาแห่งยุคนี้ อาณาเขตส่วนใหญ่ที่ได้มาในรัชสมัยราชวงศ์ฉินได้สูญหายไป

ในระยะเวลาระหว่างตอนต้นของยุคที่จะกล่าวถึงนี้ จีนได้ถูกแบ่งออกเป็น 3 อาณาจักร (Map IV-6) อยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง อาณาจักร Wei, ซึ่งมีเมืองหลวงอยู่ที่ Ho-nan (Lo-yang), นับว่าเป็นอาณาจักรใหญ่ที่สุด แบ่งการปกครองออกเป็น 13 ค่าย อาณาจักร Wei มีอาณาเขตทางเหนือล้อมรอบด้วยกำแพงใหญ่เมืองจีน ทางตะวันออกล้อมรอบด้วยฮาว Chihli (ปัจจุบัน Pe Hai) และทะเลเหลือง, ทางใต้โดยภูเขา Tsinling Shan และ Huai Ho, ทางตะวันตกโดย Tun huang ซึ่งอยู่ปลายค้ำตะวันตกของพื้นที่ฉนวน Kansu อาณาจักร Wu เป็นอาณาจักรใหญ่อันดับสอง มีอำนาจครอบคลุมพื้นที่ตะวันออกเฉียงใต้ของจีนทางเหนือไปถึงแม่น้ำ Yangtze และทางตะวันตกไม่ถึง Yangtze gorges อาณาจักร Wu แบ่งออกเป็น 3 ค่าย Ching, yang และ Kuang อาณาจักร Wu นี้ครอบคลุมพื้นที่ตอนกลาง ๆ ในสมัยปัจจุบันได้แก่ Chekiang, Fokien, Kiangsi, Hunan, Kwangtung และ Kwangsi และบางส่วนของ Kiangsu, Anhwei และ Hupoh รวมทั้งภาคเหนือของยูนนาน เมืองหลวงของอาณาจักร Wu เดิมตั้งอยู่ที่ Chien-yeh (ซึ่งเป็นที่ตั้งของ Hanking ในปัจจุบัน) แต่ต่อมาได้ย้ายไปอยู่ที่เมือง Hankow ในปัจจุบันนี้ อาณาจักร Shu ตั้งอยู่ในจีนภาคตะวันตกเฉียงใต้ แบ่งออกเป็น 2 ค่าย Liang และ Yi มีเมืองหลวงของอาณาจักรอยู่ที่ Ch'eng-tu

ในยุคของอาณาจักรทั้งสามนี้มีการอพยพของคนเข้าไปในจีนภาคใต้ ทั้งนี้เนื่องจากความเปลี่ยนแปลงในวัฒนธรรม และคือปวิษยาการ และโดยความแพร่หลายเพิ่มขึ้นของศาสนาพุทธ ประชากรในพื้นที่ราบลุ่มแม่น้ำ Yangtze และจีนภาคใต้มีจำนวนเพิ่มขึ้นถึง 5 เท่า ส่วนใหญ่เนื่องจากมีผู้อพยพมาจากน้ำท่วมและดินแอ้งโบนีในพื้นที่ราบลุ่มแม่น้ำเหลือง และโดยผลลัพท์จากการอพยพเหล่านี้ พื้นที่ที่เคยไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ก็เกิดเป็นแหล่งชุมชนขึ้น พื้นที่ชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งเต็มไปด้วยควายเขา และพื้นที่ราบลุ่ม Tung-tiadg Hu กับ P'o-yang Hu ของมณฑล Hupoh ก็มีผู้อพยพมาจากจีนภาคเหนือ เขาก่อรอบครองตั้งหลักแหล่ง

เมื่อจำนวนประชากรเพิ่มขึ้น พื้นแผ่นดินก็ได้รับการปรับปรุงต่อไป ดังเช่น แม่น้ำ Yangtze โดยมีทางท่อร่วมเข้าน้ำ Huai Ho โดยลำคลอง 2 คลอง เทคนิคการชลประทานที่เคยมีอยู่ในจีนภาคกลางได้ถูกนำมาใช้ในจีนภาคใต้ ซึ่งไม่ค่อยจะได้รับการพัฒนา มีการสร้างพาดน้ำและตักกักเก็บน้ำขึ้นเป็นจำนวนมาก เมื่อป่าไม้ถูกโค่นลงไป บรรดาชนเผ่าพื้นเมืองก็ถูกรับไล่ให้ถอยขึ้นไปอยู่ในพื้นที่แถบภูเขา ในพื้นที่ลุ่มหุบเขาอันอุดมสมบูรณ์นี้ ก็มีพวกจีนอื่นเข้าไปตั้งหลักแหล่งเพิ่มจำนวนมากขึ้น

ในจำนวนเหตุการณ์สำคัญ ๆ ที่เป็นผลตามมาจาการอพยพเข้าอยู่ในจีนตอนใต้ ได้แก่ การทดลองและการเพาะปลูกต้นใบชา ซึ่งได้เริ่มปลูกเป็นครั้งแรกขึ้นในพื้นที่แถบภูเขา ซึ่งปัจจุบันคือมณฑล Chekiang และ Kiangsi ในระยะเวลาเดียวกัน อุตสาหกรรมการทำเครื่องกระเบื้องเคลือบก็เริ่มขึ้นในมณฑล Kiangsi การคิดสร้างรถเข็นของซึ่งไร้ล้อ และโรงสีไร้กาลังน้ำก็เป็นความก้าวหน้าทางเทคนิคอีก 2 ประการ ที่ได้พัฒนาขึ้นในยุคนั้น รถเข็นของซึ่งไร้ล้อนั้นคาดกันว่าได้ประดิษฐ์สร้างขึ้นโดย Chu-ko Liang ซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรียุคของอาณาจักร Shu และยังไม่ปรากฏขึ้นในพื้นที่ภาคยุโรปเลยจนอีก 10 ศตวรรษผ่านไป โรงสีที่ไร้กาลังน้ำก็ประดิษฐ์ขึ้นเพื่อบดเมล็ดพืชเป็นแป้ง และเพื่อการชลประทาน ซึ่งไม่แต่เพียงช่วยให้ชาวไร่ชาวนา เขาแรงงอเท่านั้น แต่ยังทำให้ไร่พื้นที่หาคารเพาะปลูกได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นอีกด้วย

การต่อสู้ประชิดประหัตกันภายในอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาเกือบ 40 ปี ทำให้อาณาจักรทั้งสามเสื่อมสลายไปในที่สุด และเกิดมีอาณาจักรใหม่ขึ้น Tsin ในครั้งที่สองของศตวรรษที่สาม

ราชวงศ์จิ้น (Tsin) ภาคตะวันตกและภาคตะวันออก

The Western and Eastern Tsin Dynasties (265-420)

อาณาจักรของ Shu ถูกยึดครองโดยอาณาจักร Wei ในปี 263 ในเวลา 2 ปีต่อมาตระกูล Szu-ma ได้ข่มขู่ให้จักรพรรดิ Wei สละราชสมบัติ และตระกูลนี้เข้าตั้งราชวงศ์ Tsin ราชวงศ์ Tsin ในยุคแรกหรือเรียกความภาคตะวันตก (265-316) ได้เลือกเอา Ho-nan (Lo-yang) เป็นเมืองหลวง และในยุคต่อมา หรือภาคตะวันออก ราชวงศ์ Tsin ได้เลือกเอาเมือง Chien-k'ang (Nanking ในปัจจุบัน) (Map IV-7 and IV-7a) เป็นเมืองหลวง

อาณาจักร พน ถูกจักรพรรดิของ Tsin ภาคตะวันตกยึดครองได้ในปี 280 ดังนั้นอาณาจักรทั้งสามเดิมจึงถูกรวมเป็นอาณาจักรเดียว ภายใต้การปกครองของราชวงศ์ Tsin ตะวันตก จีนถูกแบ่งออกเป็นเขตของการปกครอง 19 มณฑล, 172 หัวเมือง และ 1,232 counties (hsiens) มณฑลทางตะวันออกเฉียงใต้ เช่น Yang, Ching และ Kuang เป็นมณฑลใหญ่กว่ามณฑลทางภาคอื่น ๆ การคมนาคมได้รับการจัดทำให้ระหว่างจีนภาคเหนือกับจีนภาคใต้, การค้าได้คอบทวีมากขึ้นในระหว่าง 2 ภูมิภาคนี้

ยุคตั้งราชวงศ์ Tsin ตะวันตกปรากฏว่ามีบุตรชายถึง 25 คน ซึ่งเขาได้แบ่งพื้นที่ในอาณาจักรออกเป็นแคว้นใหม่ปกครอง บรรดาแคว้นเหล่านี้ก็ค่อย ๆ กลายเป็นอาณาจักรปกครองตนเอง มีเจ้าหน้าที่ปกครอง และมีกองทัพของตนเอง เมื่อมีศึกตายลง ก็เกิดสงครามกลางเมืองระหว่างแคว้นต่าง ๆ และในขณะเดียวกัน ประเทศจีนก็ถูกรุกรานเข้าพลเนจรหลายเผ่าเข้ารุกรานไปทั่ว

ในปี 304 เจ้าชายแห่ง Tsin องค์หนึ่งทำศึกโดยไปแสวงหาความช่วยเหลือจากชนเผ่าหนึ่ง คือพวก Huns ซึ่งเป็นชนเผ่าที่อยู่ในพื้นที่เอเชียภายใน ในขณะที่คู่แข่งอื่นคนหนึ่งก็ไปแสวงหาความช่วยเหลือจากชนเผ่าอื่นคือพวก Hsien-pis ซึ่งเป็นชนเผ่าที่อยู่ในเอเชียภายในเช่นเดียวกัน พวก Huns ยกกำลังข้ามแม่น้ำเหลือง และเข้ายึดครอง Hsiao และทำอภัยราชวงศ์ Tsin ตะวันตกออกไป การสงครามระหว่างหัวหน้าของชนเผ่าต่าง ๆ ดำเนินต่อไป, และในระหว่างยุคความวุ่นวายโกลาหลนี้ บรรดาเจ้าของที่ดินเช่นที่ลงไปทางใต้ และจัดตั้งราชวงศ์ Tsin ตะวันออกขึ้น, ตั้งเมืองหลวงอยู่ที่ Chien-k'ang (Nanking)

จีนภาคเหนือไม่มีเสถียรภาพในการปกครองเลยในระหว่างยุคของราชวงศ์ Tsin ตะวันตก มีชนชาติต่าง ๆ ถึง 16 ชาติพุ่งขึ้นสู่อำนาจและถล่มลงคอ ๆ กันอย่างรวดเร็ว ส่วนใหญ่ของชาติต่าง ๆ ดังกล่าวจัดตั้งขึ้นโดยชนเผ่าพลเนจร (nomadic tribes) ผู้ซึ่งอิสระและแบ่งชิงพื้นที่และอำนาจซึ่งกันและกัน ในยุคนี้ประวัติศาสตร์จีนกล่าวถึงว่าเป็นยุคของชนเผ่าที่เป็นพันธมิตรกับ 5 เผ่าและชนเผ่า Hsien-pis ได้จัดตั้งรัฐแห่งราชวงศ์ Wei ขึ้นใหม่ ประชาชนในอาณาจักรของราชวงศ์ Tsin ตะวันออกต่างปรารถนาที่จะเข้าร่วมอยู่กับชนเชื้อสายเดียวกันในจีนภาคเหนือ แต่ขณะเดียวกันพวกชนเผ่าที่เป็นพันธมิตรกันอยู่ในภาคเหนือ

หวังที่จะเอาคนที่อยู่ทางใต้เป็นชนเมืองขึ้นของตน สงครามระหว่าง 2 ภูมิภาคนี้จึงเกิดขึ้น การรบที่คักฉินโศกระคากรรณอันหนึ่งในประวัติศาสตร์จีนเกิดขึ้นในปี 383 เมื่อชนเผ่า Huns, Hsien-pis และ Ch'iangs ผู้ซึ่งรวมเป็นพันธมิตรกันเข้ารุกรานชาวไต แล้วถูกคำสั่งทหารซึ่งมีจำนวนน้อยกว่าของราชวงศ์ Tsin ตะวันออกฆ่าตายพ่ายแพ้ไม่ในการรบตามแนวฝั่งแม่น้ำ Fei Ho ในมณฑล Anhwei ชัยชนะครั้งนี้ทำให้การรุกรานจากชนเผ่าพเนจรที่กระทำต่อจีนภาคใต้หยุดชะงักไป และสามารถช่วยยื้อราชอาณาในอาณาจักรราชวงศ์ ตะวันออกไว้จากการเพาะปลูกในพื้นที่ซึ่งปัจจุบันคือมณฑล Henan และ Shantung ที่ กองทัพของ Tsin ตะวันออกยึดกลับมาได้ค้าย

ชาวนาทางภาคเหนือจำนวนมาก ที่อพยพลงไปยังจีนภาคใต้ ในระหว่างรัชสมัย ราชวงศ์ Tsin ตะวันออกยังได้ช่วยแนะนำวิธีการและเครื่องมือเพาะปลูกใหม่ ๆ ให้แก่ชาวนา ในจีนภาคใต้อีกด้วย ในระหว่างเวลาของยุคนี้ พื้นที่ว่างเปล่าในจีนภาคใต้ได้รับการฟื้นฟูขึ้นเพื่อ การเพาะปลูก บรรดาคาพื้นที่ที่เป็นป่าและเป็นพุ่มไม้ได้รับการถางเตียน มีการทำเขื่อนกั้นน้ำตาม ชายฝั่งทะเลตามตะวันออกเฉียงใต้ แม่น้ำและทะเลสาบได้รับการขุดลอกที่คืนเงิน ยิ่งกว่านั้น การเลี้ยงไหม และอุตสาหกรรมเครื่องกระเบื้องเคลือบก็โตเร็วเพื่อสูงขึ้นในภูมิภาคนี้อีกด้วย

ราชวงศ์ฝ่ายเหนือ (439-581) และราชวงศ์ฝ่ายใต้ (420-589)

Northern (439-581) and Southern (420-589) Dynasties

ราชวงศ์ Tsin ตะวันออกไม่สามารถจะเข้ายึดเอาอาณาจักรภาคเหนือกลับมาคืนได้ แต่ยังคงปกครองจีนภาคใต้ไว้ได้ ราชวงศ์ Tsin ได้มีการสืบทอดมาโดยราชวงศ์ทางใต้อีก 4 ราชวงศ์ คือ Sung, Ch'i, Liang, และ Chen (420-589) ซึ่งตั้งเมืองหลวงอยู่ที่ Chien-k'ang ในระหว่างเวลานั้น ทางภาคเหนือ ราชวงศ์ Wei ซึ่งมีชนเผ่า Hsien-pis ผู้รวมรัฐอื่น ๆ ที่มีชนเผ่าพเนจรยึดครองอยู่ด้วยกัน เข้าเป็นอาณาจักรเดียวกัน ก็มีการสืบราชวงศ์ ต่อกันมาอย่างรวดเร็วค้าย ซึ่งรวมเรียกว่าเป็นราชวงศ์ฝ่ายเหนือ (439-581) (Map IV-8) ในยุคของราชวงศ์ฝ่ายเหนือนั้นนคร 4 แห่งเป็นเมืองหลวง และ Lo-yang นับเป็นเมืองหลวง ที่สำคัญที่สุด

ในยุคนี้ นับเป็นยุคหนึ่ง ซึ่งมีผู้คนอพยพกันอย่างขนานใหญ่ เนื่องจากผลแห่งการมี สงครามอยู่เป็นนิจ ราชวงศ์ฝ่ายเหนือได้พยายามใช้อำนาจปกครองภูมิภาค ซึ่งแผ่ขยายจากที่

รวมลุ่มแม่น้ำเหลืองขึ้นไปทางเหนือจนถึงกำแพงใหญ่ (the Great Wall) ส่วนราชวงศ์
ฝ่ายใต้ก็ครอบครองพื้นที่ซึ่งแผ่ขยายจากลุ่มแม่น้ำ Yangtze ลงไปทางใต้จนถึงแม่น้ำแดง
ในประเทศยวน ชายเขตแคบระหว่าง 2 อาณาจักร ซึ่งเป็นชนวนเหตุให้มีการต่อสู้รบพุ่งกัน
อยู่เป็นนิจนั้น แล่นผ่านพื้นที่ซึ่งในปัจจุบันเป็นมณฑล Kiangsu, Anhwei และ Hupeh และ
ในบางครั้งก็เลื่อนเปลี่ยนไปทางใต้ไกลถึงแม่น้ำ Yangtze

ชนเผ่าพเนจรบางเผ่าทางชายแดนคานเหนือ และคานตะวันตกของจีนโคกย ๗
ผสมรวมตัวเข้ากันพวกอื่นในยุคนี้ ทั้งที่มีหลักฐานจากเปลี่ยนชื่อสถานที่และชื่อแซ่ของคน มีการ
รวมภาษาเขาไว้ด้วยกัน และมีการแต่งงานกันในระหว่างชนในเผ่ากันพวกจีนชั้น ในระยะเวลา
เดียวกันนั้น ทางจีนภาคใต้ วัฒนธรรมดั้งเดิมของพวกอันก็เจริญงอกงามขึ้นคิดคอกันมา การเขียน
ตัวอักษรแบบคัมภีร์จริง คนตรี และการวาดภาพ ใ้รับการส่งเสริมให้รุ่งเรืองภายใต้การอุปถัมภ์
ของจักรพรรดิ ปรัชญาทางพุทธศาสนา ทางขงจื้อ และลัทธิเต๋า ใ้ควัฒนาการต่อไป

การพัฒนาทางเศรษฐกิจของจีนทางใต้ซึ่งไกลกว่ามาข้างต้นนี้ยังคงล่าช้ากว่าของพวกจีน
ในอาณาจักรลุ่มแม่น้ำเหลือง พื้นที่ทำการเพาะปลูกได้ในจีนตอนใต้ใ้ทำการเพาะปลูกก่อนในสมัย
อาณาจักรทั้งสามก็จริงอยู่ แต่วิธีการเพาะปลูกยังเป็นไปตามแบบโบราณ ผลผลิตจึงต่ำ และพื้นที่
หลายแห่งมีใ้ทำการเพาะปลูก การที่มีผู้คนอพยพจากจีนภาคเหนือเข้ามามากในระหว่างสมัยราชวงศ์
Tsin ตะวันออกยังใ้มีการพัฒนาพื้นที่ในภูมิภาคชายฝั่งทะเลและพื้นที่ป่าไม้ในจีนตอนใ้กัน
อย่างขนาดใหญ่

ในระหว่างยุคที่มีทั้งราชวงศ์ฝ่ายเหนือและราชวงศ์ฝ่ายใต้ ทางใ้ก็เริ่มแรงขึ้น
คัมพวงเหนือในเรื่องความสำคัญทางวัฒนธรรม, เศรษฐกิจ และการเมือง โครงการพำขอ-
ประพาส และควบคุมน้ำท่วมใ้ค้ำเนินการ พื้นที่เควว่างเปล่าก็เข้าทำการเพาะปลูก และใ้
พื้นที่บางแห่งก็สามารปลูกข้าวใ้ถึง 2 ครั้งในปีหนึ่ง ๆ การเพาะปลูกใ้รับการพัฒนาอย่างค้ำยิ่ง
โดยเฉพาะใ้พื้นที่มณฑล Chiang และ Yang (เพียบใ้โดยประมาณกับพื้นที่ในมณฑล
Kiangsi, Chekiang และ Fukien ในปัจจุบันนี้) พื้นที่ลุ่มอันเป็นหนองบึงของ Haiang
(ปัจจุบันคือ Ch'ang-sha ในมณฑล Hunan) พื้นที่ลุ่มแม่น้ำ Yangtze ตอนล่าง
และภูมิภาค T'ai Hu ศูนย์การค้ารายใหญ่ของอาณาจักรจีนตอนเหนือใ้แก่ Lo-yang,
และของจีนตอนใ้ใ้แก่ Chien-k'ang การอพยพของบุคคลลงไปทางใ้ค้ำอย่างขนานใหญ่
ใ้ระหว่างรัชสมัยของราชวงศ์ Tsin ตะวันออก ทำให้เกิดการจ้ค้ำโรงแรม และสถานที่

พักแรมขึ้นในยุคนั้น และแม้แคว้นในทางพุทธศาสนาที่ใช้เป็นที่พักพิงอาศัย แม้จะมีการอพยพลง
ไปอยู่ และมีการพัฒนาทางเศรษฐกิจ แต่จำนวนประชากรในอาณาจักรทางใต้อาจน้อยกว่าใน
อาณาจักรทางเหนือ และราชวงศ์ฝ่ายเหนือนั้นยังมีความเข้มแข็งในทางการเมืองมากกว่าทางใต้

ในตอนคนยุคของราชวงศ์ฝ่ายเหนือ และราชวงศ์ฝ่ายใต้ พุทธศาสนาได้ดึงดูดให้
มีผู้นับถือ และส่งเสริมอิทธิพลทางการปกครองเป็นอันมาก การมีรูปในทางศาสนาในยุคนั้น เมื่อ
พบทวนคูรูปร่างอันเป็นประเพณีนิยมตามแบบของราชวงศ์ Ch'in และอันแล้ว ได้แสดงให้เห็น
อิทธิพลทางวัฒนธรรมของชาวต่างชาติได้เข้ามาแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพัฒนาการทาง
ศิลปะของศาสนาพุทธ โดยเฉพาะมีจำนวนมากที่ซุกเข้าไปในหินที่เป็นเงื่อนงำ แล้วในแง่
ดำมีรูปพระพุทธรูปเจ้าแกะสลักแสดงให้เห็นคุณลักษณะทางภูมิธรรม และความสงบอันเป็นแบบอย่าง
ของศาสนาในสมัยนั้น

ราชวงศ์สุย Sui Dynasty (581-618)

จีนภาคเหนือและจีนภาคใต้ ซึ่งอยู่เป็น 2 อาณาจักรแยกกันมานานกว่า 160 ปี
ได้เข้าร่วมเป็นอาณาจักรเดียวกันในราชวงศ์สุย ในปี 581 เมื่อจักรพรรดิสุย ได้เข้ายึดครอง
Chien-k'ang เมืองหลวงของภาคใต้ (Map IV-9) ราชวงศ์สุยและต่อมาคือราชวงศ์ถัง
มักพิจารณาว่ารวมกันว่าเป็นยุคการขยายอาณาจักรในประวัติศาสตร์ ในประการนี้มีลักษณะคล้ายคลึง
กับราชวงศ์ Ch'in และ Han ตามลำดับ ยุคแห่งสุย และถัง เป็นยุคการเปลี่ยนแปลง
วัฒนธรรม พวกพ่อค้า, ผู้เดินทางสัญจรไปมา, นักบวช และบรรดาทูตทูตแทนทางประเทศต่างนำ
สิ่งประดิษฐ์และการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเข้ามาสู่ชาวจีน มีลักษณะเหมือน ๆ ควบคู่กันไป
ระหว่างราชวงศ์ Ch'in และราชวงศ์สุย ราชวงศ์สุยได้วางรากฐานเพื่อการบรรลุถึง
วัฒนธรรม และการเมืองให้แก่ราชวงศ์ถัง ในลักษณะเหมือนกับที่ราชวงศ์ Ch'in ได้วางไว้
ให้ราชวงศ์ Han ผู้นำของราชวงศ์ Ch'in และของราชวงศ์สุย คือ Ch'in Shih-huang-ti
กับ Sui-yang-ti ความสำคัญ ทางเป็นผู้นับมีความสามารถ แต่เป็นผู้พองคน และพึงพอใจในการ
เสพหาความสำราญต่าง ๆ มีความเป็นอยู่อย่างหรูหราฟุ่มเฟือย และยึดมั่นในการขยายอำนาจ
โดยกำลังทหาร ยิ่งกว่านั้น ผู้นำทั้งสองนี้ยังดำเนินโครงการก่อสร้างอันมีเพิ่มอีกด้วย Ch'in Shih-
huang-ti เขาคำเนินการก่อสร้างสวนต่าง ๆ ของกำแพงใหญ่ (the Great Wall) และ
Sui-tang-ti ก่อสร้างคลองใหญ่ (Grand Canal)

ราชวงศ์สุยโค่นราชวงศ์ซ่งเหนือ โดยจัดตั้งเมืองหลวงขึ้นใหม่ และทำการก่อสร้างคลองอย่างหนักที่มีระยะบรลาคคลองเป็นชายใหญ่โต ในรัชสมัยของสุย ปรากฏว่าได้สร้างคลองขึ้นคิดรวมกันแล้วยาวกว่า 800 ไมล์ บรรดาคลองที่จัดสร้างขึ้นได้เป็นเส้นทางให้ส่งเมล็ดพืชธัญญาหารแจกจ่ายไปได้ทั่วประเทศ และเพื่อเพิ่มความคล่องตัวในการเดินทัพ ปรากฏว่าไค้ไร้เดินทัพไปถึงเอเชียภาคกลาง และเกาหลี การบังคับพลเมืองเป็นทหาร และการใช้แรงงานโดยบังคับเป็นสาขาเทคโนโลยีประชาชนไม่พอใจ และบรรดาชาวฮั่นในจีนภาคเหนือเริ่มก่อการกบฏขึ้น ยังขอให้ราชวงศ์สุยถูกโค่นล้มไป

ราชวงศ์ถัง (The T'ang Dynasty 618-906)

ราชวงศ์ถัง ซึ่งปกครองจีนอยู่นานถึงสามศตวรรษ ได้รับความยกย่องจากชาวจีนว่าเป็นยุคที่ประเสริฐที่สุดในประวัติศาสตร์ของประเทศ (Map IV-10) ผลกระทบที่ราชวงศ์นี้มีต่อวัฒนธรรมของจีนเห็นได้จากข้อเท็จจริงที่ว่า แม้ในปัจจุบันนี้ก็ยังมีชาวจีนโพ้นทะเลจำนวนมากยังเรียกตนเองว่า "คนของถัง" (men of T'ang) โดยการดำเนินนโยบายขยายอาณาเขตอย่างเข้มแข็ง ราชวงศ์ถังได้สร้างจักรวรรดิเอเชียที่ใหญ่ที่สุดแห่งยุคหนึ่ง ราชวงศ์ถังขึ้นถึงจุดสุดยอดในระหว่างเวลาครึ่งแรกของศตวรรษที่แปด ซึ่งอภิปไตยของจีนแผ่ไปไกลทางตะวันตกถึง Pamirs, ทางเหนือถึงมองโกเลีย แมนจูเรีย และเกาหลี ทางใต้ถึงประเทศสุวรรณภูมิ ขยายออกอย่างกว้างใหญ่ไพศาลนี้ทำให้ชาวจีนได้มีชาวต่างชาติเข้ามาอยู่โดยอำนาจปกครองของราชวงศ์ถังไปทั่ว ยิ่งกว่านั้นยังมีชนชาวอาหรับ, ยิว, กรีก, เปอร์เซีย, คาร์ตา และซีเรีย ได้เข้ามาติดต่อค้าขาย และเดินทางเข้ามาในประเทศไทย

ได้มีการค้าและการติดต่อระหว่างจีนกับต่างประเทศหลายประเทศเกิดขึ้นในระหว่างยุคราชวงศ์ถัง มีกองคาราวานออกเดินทางระหว่างเอเชียภายใน และประเทศจีน มีผู้คนอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐาน โดยเฉพาะพวกมุสลิมจากแคว้น Lung-yu (Kansu) ตั้งถิ่นฐานอยู่ภายในพื้นที่ที่เป็นตัวประเทศจีนแท้ ๆ (Map IV-11) ใน Kuang (ปัจจุบันเป็น Canton) พ่อค้าชาวอาหรับได้สร้างสุเหร่าแห่งแรกขึ้นในประเทศไทย ยิ่งกว่านั้น การค้าทางทะเลได้เกิดขึ้นระหว่าง Yang (ใกล้กับกรุง Nanking ในปัจจุบัน), Kuang และบรรดาเมืองท่าในอ่าวเปอร์เซีย จีนไค้ส่งไหม, เครื่องเคลือบดินเผาและกระดาษไปยังประเทศตะวันตก ส่วนประเทศตะวันตกก็ส่งน้ำหอม ยา ไข่มุก งาช้าง และนอแรดให้แก่จีน

จีนคำรงความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับอินเดียในระหว่างเวลาของราชวงศ์ฉิง ในบรรดาการรับเอาวัฒนธรรมเข้ามาจากการติดต่อกับอินเดียในครั้งนั้น โค่นการพำนักจากอ้อย การไปมาระหว่างสองประเทศมีอยู่บ่อยครั้ง ดังตัวอย่าง Hsuan Tsang ซึ่ง เป็นพระผู้มีชื่อเสียงของราชวงศ์ฉิงได้เดินทางไปสักการะสถานที่เกิดของศาสดามุณี (ผู้จัดตั้งพุทธศาสนา) ในประเทศเนปาล และสถานที่ที่ประดิษฐานทางศาสนาอีกหลายแห่งในอินเดีย และเมื่อได้ใช้เวลาอยู่ในอินเดียมากกว่า 10 ปี พระองค์ก็ได้เดินทางกลับประเทศจีนพร้อมด้วย คัมภีร์พุทธศาสนาจำนวนมาก นอกจากนั้นก็มีภิกษุในศาสนาพุทธเดินทางจากอินเดียไปยังประเทศจีน ซึ่งไม่แน่ว่าพระคัมภีร์พุทธศาสนาไปเผยแพร่เท่านั้น แต่ยังนำความรู้ทางการแพทย์และยาต่าง ๆ เข้าไปเผยแพร่อีกด้วย

จีนได้มีการติดต่อกับเกาหลีและญี่ปุ่นอยู่เสมอ นักศึกษาเกาหลีเข้าไปในจีนเพื่อศึกษา ประวัติศาสตร์, การศาสนา, ฤกษ์ศาสตร์ (Calendric science) และวิชาแพทย์ และในระหว่างรัชสมัยราชวงศ์ฉิง ได้มีการนำคนเกาหลีเข้าไปเผยแพร่ในประเทศจีน ในระหว่าง ศตวรรษที่แปด ญี่ปุ่นได้ส่งทูตและนักศึกษาไปยังประเทศจีน ชาวญี่ปุ่นได้ศึกษาปรัชญา ประวัติศาสตร์ ระบบการปกครอง วรรณคดี ศิลป และหัตถกรรมของจีน ในระหว่างยุคนี้ได้มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างจีนกับทิเบตเกิดขึ้น

ภูมิภาคทางชายฝั่งทะเลตะวันออกเฉียงใต้ ได้รวมเข้ามาอยู่จักรวรรดิของจีนในระหว่างราชวงศ์ฉิง ความเจริญเติบโตของพลเมือง และความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจในภูมิภาคนี้ เป็นผลเนื่องมาจากอุตสาหกรรมทางทะเล และการค้าทางทะเลที่เกิดขึ้นใหม่ ตัวอย่างเช่น พ่อค้าชาวอาหรับ เป็นผู้เริ่มจัดตั้งโรงงานขึ้นในบริเวณดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำ Canton และต่อมา ก็ใน Fukien และ Kiangsu; พ่อค้าชาวเปอร์เซีย และชาวญี่ปุ่นได้เป็นผู้ดำเนินการค้าต่อในชายฝั่งทะเลตะวันออกเฉียงใต้ Yang ซึ่งตั้งอยู่ทางเหนือของที่ราบดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำ Yangtze เป็นเมืองท่าสำคัญของภูมิภาคส่วนนี้

ราชวงศ์ฉิงยังมีชื่อเสียงในเรื่องการจัดตั้งเมือง นครใหญ่ ๆ ในยุคนั้นมักตั้งอยู่ ณ จุดซึ่งเส้นทางขนส่งตัดกัน ดังตัวอย่าง Ching-chao (Ch'ang-an), เมืองหลวงของจักรวรรดิจีน ก็เป็นจุดที่มีการขนส่งหลักมาบรรจบกันในจักรวรรดิ และจากที่นี้ก็มีถนนสายต่าง ๆ แยกกระจายออกไปจากเมือง ซึ่งในปัจจุบันเป็น Kansu, Szechwan, Hupeh, Shantung and Hopeh

นคร Ho-nan (Lo-yang) เมืองหลวงจีนภาคตะวันออก ตั้งอยู่ตรงจุดกึ่งกลางของคลองใหญ่ Grand Canal ทำหน้าที่เป็นเมืองท่าสำหรับสินค้าจากทางเหนือ และทางใต้ของจีนเข้ามาสู่เมืองหลวง Ch'eng-tu เป็นศูนย์กลางการค้าของจีนภาคตะวันตกเฉียงใต้ และ Kuang เป็นเมืองท่าชายทะเลที่ใหญ่ที่สุดของจักรวรรดิจีนสมัยนั้น

รัฐบาลราชวงศ์ถังได้ทำการปกครองควบคุมอาณาจักรอันกว้างใหญ่ไพศาลอย่างเข้มแข็ง โดยการจัดตั้งกองทหารจำนวนมากไว้ในภูมิภาคซึ่งเป็นชายแดน กำลังทหารเหล่านี้มีอุปราชเป็นผู้บังคับบัญชา ผู้ใช้อำนาจควบคุมกิจการทางเศรษฐกิจการปกครอง, และการทหารในแคว้นภูมิภาคนั้น ๆ มีอุปราชจำนวน 16 คน, ทุกคนในจำนวนนี้ปกครองชนเผ่าพเนจรอยู่ในภูมิภาคที่เป็นชายแดนคานหัน และทำหน้าที่เปรียบเทียบบัญชี governor-general ของเมืองขึ้นประเทศอังกฤษ ชื่อของแคว้นภูมิภาคที่มีอุปราชปกครองมักจะมีคำว่า an ซึ่งแปลว่าทำให้สงบ คังทิวอย่าง An-tung หมายถึงว่าทำให้สงบทางตะวันออก และ An-nam หมายถึงว่า "ทำให้สงบทางภาคใต้" ชื่อหัว ๆ ไปของภูมิภาคดังกล่าว คือ Tu-hu-fu หรือ แคว้นหม่อมค้าย และ Chieh-tu-szu โคนกษัตริย์เจ้าหน้าที่ผู้เป็นหัวหน้าปกครองแคว้นเหล่านี้ และมีความรับผิดชอบในการจัดตั้งและควบคุมการตั้งถิ่นฐานที่อยู่อาศัยที่อยู่รอบนอกเหล่านี้

ราชวงศ์ถัง ได้แบ่งประเทศจีนออกเป็น 10 มณฑล โดยยึดถือเอารูปลักษณะทางพื้นที่และจุดที่ตั้งตามเส้นรุ้ง เส้นแวง นับเป็นครั้งแรกที่อาณาเขตของพื้นที่มณฑล กำหนดขึ้นตามรูปลักษณะทางธรรมชาติของภูมิภาค

นอกจาก Kuan-wei (พื้นที่ที่อยู่ในของเข่า) และ Lung-yu (บ้านชวาของ Lung) ยังมีมณฑลอีก 3 มณฑล ซึ่งมีชื่อตามความเกี่ยวพันโดยใกล้ชิดกับแม่น้ำเหลือง โคนก Ho-tung (ตะวันออกของแม่น้ำเหลือง) ซึ่งมีพื้นที่สอดคล้องกับมณฑล Shansi ในปัจจุบัน Ho-pei ตั้งอยู่ทางเหนือของแม่น้ำเหลือง และ Ho-nan ซึ่งโคนกพื้นที่ที่เป็นมณฑลชื่อเดียวกันในสมัยปัจจุบันนี้ และ Shantung ตั้งอยู่ทางทิศใต้ของแม่น้ำเหลือง ทางจีนตอนใต้มีอยู่ 5 มณฑล Huai-nan (ใต้ของแม่น้ำ Huai) ครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมดในระหว่างแม่น้ำ Yangtze กับแม่น้ำ Huai ซึ่งในปัจจุบันเป็นพื้นที่แบ่งออกเป็นมณฑล Honan Anhwei และ Honan Kiangsu. Chien-nan (ใต้ขอบไทรกซาร์) ครอบคลุมพื้นที่ของ Szechwan ตะวันตกและพื้นที่บางส่วนของ Yunnan และ Kweichow และมีชายแดนติดกับธิเบตทางตะวันตก

Shan-nan (ไคของภูเขา) ตั้งอยู่ในพื้นที่ไคหิวเขา Tsinling Shan และรวมพื้นที่ Szechwan ทางตะวันออก, Hupeh และ Hunan ภาคเหนือ. Chiang-nan (ไคของแม่น้ำ) ตั้งอยู่ที่ไคของแม่น้ำ Yangtze และครอบคลุมพื้นที่ซึ่งปัจจุบันแบ่งออกเป็นมณฑล Chekiang, Kiangsi และ Fuchien และรวมเอาพื้นที่บางส่วนของมณฑล Hunan, Kiangsu และ Anhwei. Ling-nan (ไคของหิวเขา) ตั้งอยู่ที่ไคของหิวเขา Nanling และรวมเอาพื้นที่ซึ่งปัจจุบันเป็นมณฑล Kwangtung แคว้น Kwangsi Chuang ซึ่งปกครองตนเอง และ เวียดนามเหนือ

ราชวงศ์ห้า The Five Dynasties (907-960)

จากการกบฏภายในซึ่งมี Chieh-tu-szu เป็นผู้นำ และการถูกรุกรานโดยชนชาติที่อยู่ใกล้เคียง ยังผลให้ราชวงศ์ถังต้องล่มไป เกิดยุคแห่งความวุ่นวายทางการเมืองในเวลาต่อมา ซึ่งในระหว่างเวลานี้ได้เกิดราชวงศ์ต่าง ๆ ขึ้นอีก 5 ราชวงศ์ และล่มไป อาณาจักรที่เหลืออยู่ของราชวงศ์ถังได้เริ่มถูกแบ่งออกเป็นรัฐอิสระเล็ก ๆ หลายรัฐ (Map IV-12) ในยุคนี้นักประวัติศาสตร์จีนพิจารณาว่าเป็นยุคที่ปั่นป่วนที่สุดคในประวัติศาสตร์จีน แต่ที่ในยุคนี้ได้สังเกตเห็นขอบเขตของความแตกแยกกระส่ำระสาย

ในลักษณะตรงกันข้าม ในส่วนอื่น ๆ นอกจากที่กล่าวนี้ มีสงครามเกิดขึ้นทางใต้ ในระยะเวลาเพียง 2-3 ครั้ง, การเพาะปลูก และการเลี้ยงไหมได้เจริญก้าวหน้าไปอย่างมากในอาณาจักรของ Wu-yueh ซึ่งอยู่ในพื้นที่ราบลุ่มของแม่น้ำ Yangtze ตอนล่างพื้นที่ที่มีการเพาะปลูกและคั้นไหมเป็นลักษณะที่เห็นมีปลูกอยู่ทุกหนทุกแห่งในแคว้นนี้ บรรดาพื้นที่ว่างเปล่าที่ใหญ่ ๆ ใคนำมาใช้ประโยชน์ มีระบบชลประทานจัดตั้งขึ้นใกล้เมือง T'ai Hu, และสร้างเขื่อนหินขึ้นตามแนว Ch'ien-t'ang Chiang, Hang (ซึ่งต่อมาเป็น Lin-an และบัดนี้ เป็น Hangchow) เมืองหลวงของอาณาจักร Wu-yueh, ได้กลายเป็นนครที่รุ่งเรืองและกว้างใหญ่ มีผู้คนนานาชาติเข้าไปอาศัยอยู่มาก การทอไหมและการทำไหมชาเป็นกิจกรรมที่ได้รับความนิยมให้เจริญขึ้นมากในมณฑล Hunan การค้าขายทางทะเลก็เจริญรุ่งเรืองขึ้นตามเมืองท่าใหญ่ของชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้

รายละเอียดแห่งประวัติศาสตร์ในคราววงศ์ตั้งหาที่มีความสำคัญเพียงเล็กน้อยที่จะนำมาบรรยายในที่นี้ แต่ก็มีเหตุการณ์อย่างหนึ่ง ซึ่งสมควรจะกล่าวถึง เนื่องจากมีอิทธิพลอย่างมากต่อวิถีทางในอนาคตของประวัติศาสตร์จีน เจ้าผู้ครองคนแรกในราชวงศ์ Ts'in ตอนปลาย (936-946) เป็นนักยุทธศาสตร์ชาวเคอร์กี ผู้ซึ่งขึ้นสู่อำนาจได้ด้วยความช่วยเหลือของ Ch'i-tans (Kitans) ขนเผ่าเนเจอร์ และเพื่อเป็นการตอบแทน Ch'i-tan ที่ให้การช่วยเหลือ จึงได้ยกพื้นที่ตะวันออกเฉียงเหนือของที่ราบจีนตอนเหนือ รวมทั้งพื้นที่ระหว่างกรุงปักกิ่ง และกำแพงใหญ่ในถนนเฉาฟเนเจอร์ของ Ch'i-tan ดังนั้นชนเผ่าเนเจอร์จึงได้ครองครองพื้นที่ยุทธศาสตร์ ซึ่งอาจจะให้เป็นเส้นทางเข้ารุกรานประเทศจีนได้ ซึ่งเป็นผลทำให้พวก Ch'i-tans (Kitans) ได้ครองครองจีนภาคเหนือในยุคต้น ๆ ของราชวงศ์ซ่งต่อมา

ราชวงศ์ซ่ง The Sung Dynasties (960-1279)

ราชวงศ์ซ่ง ซึ่งมีระยะเวลาปกครองยาวนานกว่า 2 ศตวรรษ มีความแตกต่างจากราชวงศ์ก่อน ๆ คือ Ch'in, Han, Sui และ Tang อยู่หลายประการ ดังตัวอย่าง ราชวงศ์ซ่ง มีได้เคยปกครองพื้นที่ซึ่งเป็นที่ประเทศจีนเองแท้ ๆ หรือว่าได้เคยใช้อำนาจปกครอง การเมืองต่อพื้นที่ชายแดนของจักรวรรดิจีนเลย การรวมเข้าเป็นอาณาจักรซ่ง กระทำได้โดยวิถีทางการเมืองยิ่งกว่าการต่อสู้สงคราม พวกเจ้าในราชวงศ์นี้เกรงว่าความไม่พอใจในระหว่างข้าราชการจะทำความอ่อนแอให้แก่ราชวงศ์ ดังนั้นผู้ปกครองนครต่าง ๆ จึงได้รับการเลือกโดยความเห็นชอบของข้าราชการ และหัวหน้าปกครองด้วยความเห็นชอบของข้าราชการในเวลาเดียวกันด้วยลักษณะนี้ ราชวงศ์ซ่งจึงมีคอบประสมกับการกบฏภายในเช่นที่ราชวงศ์ Han และราชวงศ์ฉินได้เคยมาจนล้มไป แต่อย่างไรก็ตาม โดยที่มิได้มีกำลังทัพที่เข้มแข็ง ราชวงศ์ซ่งจึงได้รับอันตรายจากการรุกรานของชนเผ่าเนเจอร์ที่อยู่ไกลเคียงซึ่งครอบครองพื้นที่ทุ่งหญ้าทางคานเหนืออยู่เนื่อง ๆ

กลุ่มชนเนเจอร์ กลุ่มหนึ่งในจำนวนหลาย ๆ กลุ่ม ได้แก่พวก Chiangs ผู้ซึ่งใช้ภาษาผสมกันระหว่างทิเบตและพม่า ได้เข้ารุกรานดินแดนภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีน และจัดตั้งอาณาจักร Hsibia ขึ้นในภาคเหนือของพื้นที่มณฑล Shensi และ Kansu ในระยะเวลาระหว่างศตวรรษที่ 12 มีชนเนเจอร์เผ่าหนึ่งซึ่งมาจากแมนจูเรีย ซึ่งชาวจีนเรียกพวกนี้ว่า Juchen ได้จัดตั้งราชวงศ์ Chin ขึ้นในภาคเหนือได้หลังจากที่มีรัชกาลชนเผ่า Ch'i-tans

Ch'i-tans ผู้โคจรั้งอาณาจักร Liao ยังทรงพลังขึ้นในพื้นที่ราบของจีนภาคเหนือถึงแสดงให้เห็นใน Map VI-13 โดยที่บรรดาเจ้าผู้ครองนครในราชวงศ์ซ่งถูกบังคับให้เสียเครื่องบรรณาการต่ออาณาจักร Liao และอาณาจักร Hsi-hsia เพื่อดำรงสันติภาพให้คงอยู่มาก่อน จักรวรรดิซ่งจึงเปลี่ยนใจไปสวามิภักดิ์ต่อพวก Juchen แต่ก็ปรากฏว่าพวก Juchen นี้ร้ายกาจยิ่งกว่าพวก Ch'i-tans เสียอีก พวก Juchen ได้เข้ารุกรานจักรวรรดิของซ่ง ยึดครองเมืองหลวง K'aifeng ในปี ค.ศ. 1126 ยังผลให้ราชวงศ์ซ่งต้องย้ายเมืองหลวงไปอยู่ทางใต้ที่เมือง Lin -an หรือในปัจจุบันคือเมือง Hangchow ทั้งนี้กับประวัติศาสตร์จีนจึงแยกระหว่างราชวงศ์ซ่งทางภาคเหนือ (960-1126) ซึ่งมีเมืองหลวงอยู่ที่ K'aifeng และราชวงศ์ซ่งทางภาคใต้ (1127-1279) ซึ่งมีเมืองหลวงอยู่ที่ Lin -an ซึ่งในปัจจุบันคือเมือง Hangchow

การแบ่งแยกจีนออกกระหว่างชนเผ่าพเนจรกับชาวจีนครั้งนี้ ยาวนานถึง 152 ปี ต่อจากนั้นทั้งจักรวรรดิ Chin และจักรวรรดิซ่งก็ถูกทำลายลงโดยชาวมองโกลในศตวรรษที่ 13 เยงกิสข่านได้มีความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะพิชิตจักรวรรดิซ่งลง แต่ก็ไม่สำเร็จ จนกระทั่งปี ค.ศ. 1279 หลานชายของเขาคือ Kublai Khan จึงสามารถพิชิตราชวงศ์ซ่งลงได้ และจักรวมดินแดนจีนเข้าไว้ในจักรวรรดิ Mongol-Yuan อันกว้างใหญ่ไพศาล และนับเป็นครั้งแรกที่ดินแดนทั่วประเทศจีนแท้ ๆ ถูกปกครองโดยชนเผ่าที่มีเชื้อชาติอื่น นับว่าราชวงศ์ซ่งได้ตกเป็นเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายของชนเผ่าพเนจรเช่นกัน แมวราชวงศ์ซ่งจะได้อำนาจให้เกิดความเจริญเติบโตในทางวรรณคดี และการพัฒนาทางทฤษฎีเศรษฐกิจ และทางการเมืองก็ตามแต่ ก็มีความเจริญและรักสันติเกินไปสำหรับโลกในศตวรรษที่ 11

ราชวงศ์ซ่งมีชื่อเสียงในการพัฒนาอุตสาหกรรม และการพาณิชย์ มีความเจริญเติบโตของนครต่าง ๆ และมีการขยายพื้นที่ทำการเพาะปลูกอย่างคึกคักเนื่องเรื่อยมา ในระหว่างยุคของราชวงศ์ซ่ง บรรดาเขื่อนกันน้ำตามแนวแม่น้ำเหลืองได้รับการซ่อมแซม และไค่น้ำการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำขึ้นหลายแห่ง ในพื้นที่ราบลุ่มแม่น้ำ Yangtze ในยุคนี้มีการทำเหมืองแร่ และการทำโลหะเป็นกิจกรรมสำคัญ เช่นเดียวกับกับการเลี้ยงไหม ศูนย์กลางของอุตสาหกรรมไหมอยู่ที่ K'aifeng, Ho-nan และอีกหลายแห่งในมณฑล Szechwan โรงปั่นเส้นไหมและโรงทอผ้าไหมที่ K'aifeng และ Ho-nan ต่างก็ได้ผลิตสิ่งทอที่ทำด้วยผ้าฝ้ายควบกัน นอกจากนี้

การทำเครื่องเซรามิค ใ้กลายเป็นอาชีพที่ก่อให้เกิดความชำนาญอย่างสูง ก็เกิดขึ้นในยุคนี้ เครื่องกระเบื้องเคลือบที่ผลิตได้ส่งไปจำหน่ายทั้งในตลาดในประเทศ และตลาดต่างประเทศ

กิจกรรมที่สำคัญอื่น ๆ ซึ่งได้แก่การประมง, การเพาะปลูกกัญชา และการผลิตใบชา, การกลั่นเกลือ และหัตถกรรมอีกหลายอย่าง ในศตวรรษที่ 11 มีการใช้เงินตราที่เป็นธนบัตร และเหรียญเหล็ก และเหรียญทองแดงกันอย่างแพร่หลายในการพาณิชย์ ประติษฐกรรมต่าง ๆ ซึ่งได้พัฒนาขึ้นในยุคที่ราชวงศ์ตั้งปกครองอยู่ก็ถูกนำมาปฏิบัติจนโรงงานได้ในช่วงเวลาของยุคราชวงศ์ซ่งนี้เอง ดังตัวอย่างคินปิ่น ได้มีใช้ในช่วงราชวงศ์ซ่ง ในลักษณะเป็นเชื้อเพลิงขับเคลื่อนจรวด การพาณิชย์ทางทะเลก็รุ่งเรืองมากในยุคแห่งราชวงศ์ซ่ง โดยมีเมือง Kuang และเมือง Lin-an เป็นเมืองท่าใหญ่ 2 แห่ง

ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ราชวงศ์ซ่งได้เกิดมีเรื่องท้องทะเลาะเบาะแว้งกับอาณาจักร Hsi-hsia, Liao และ Chin ในเรื่องเขตแดนอยู่เนือง ๆ เมื่อมีการเซ็นสัญญากับอาณาจักรโคอาณาจักรหนึ่งเหล่านี้ ก็จำเป็นต้องมีการจัดทำสถานีแลกเปลี่ยนสินค้ากันขึ้นที่ชายแดน ซึ่งสถานีเหล่านี้ จีนภาคใต้จำเป็นต้องส่ง ข้าว ไหม ใบชา เครื่องเทศ เครื่องเงิน งาช้าง ไปแลกเปลี่ยนกับ แกะ ม้า ฐู วัว ควาย หยก และซีผึ้ง ของชนเผ่าทาจิกทางภาคเหนือ ราชวงศ์ซ่งยังได้ดำเนินการค้ากับพ่อค้าชาวอาหรับผู้เข้ามาเยี่ยมทางเมืองท่าชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ การค้ากับพวกนี้มิได้เพียงแต่ช่วยเพิ่มความมั่งคั่งให้กับบรรดาณฑลทางภาคใต้ของจีนเท่านั้น แต่ยังได้ช่วยเพิ่มพูนความรู้เรื่องเอเชียภาคตะวันตกให้แก่ชาวจีนอีกด้วย การรุกรานโดยชนเผ่าทาจิกหลายครั้ง ได้ทำลายเส้นทางคาราวานครั้งโบราณที่เข้าไปสู่เอเชียภายในเสียดิน และทำลายเศรษฐกิจของจีนภาคตะวันตกเฉียงใต้อย่างร้ายแรง

จุดศูนย์กลางของวัฒนธรรมจีนในรัชสมัยราชวงศ์ซ่งได้เปลี่ยนองไปทางใต้ โดยเฉพาะองไปทางลุ่มแม่น้ำ Yangtze ตอนล่าง แม้ว่าจะมีการอพยพของผู้น้อยอย่างมากลงไปทางใต้เป็นครั้งแรกในช่วงยุคของอาณาจักรทั้งสาม แทรราชวงศ์ซุ่ย และราชวงศ์ฉิงยังคงตั้งเมืองหลวงอยู่ในภาคเหนือ วัฒนธรรมจีน ก็เหมือนกับของชาติอื่น ๆ คือพยายามที่จะติดตามไปกับเมืองหลวงของจักรวรรดิ ดังนั้นเมื่อพวกชนเผ่าทาจิกจีนภาคเหนือได้ และบังคับให้ราชวงศ์ซ่งไปตั้งเมืองหลวงที่ Lin-an ทางภาคใต้ของจีน, วรรณคดีและศิลปกรรมของจีนจึงเคลื่อนย้ายลงไปทางใต้อีก และพื้นที่ราบลุ่มแม่น้ำ Hsi Chiang ได้กลายเป็นศูนย์กลางวัฒนธรรมที่สำคัญขึ้น

ยิ่งกว่านั้นไม่เพียงแต่พื้นที่การเศรษฐกิจสำคัญ ๆ ของจีนจะเปลี่ยนลงไปอยู่ทางใต้เท่านั้น, แต่ประชาชนจีนส่วนใหญ่ก็เคลื่อนย้ายอพยพตามลงไปทางใต้อีก ความสามารถในการพึ่งตนเองได้ในแต่ละแคว้นได้เปลี่ยนเป็นการจำต้องพึ่งพาอาศัยกันในช่วงแคว้นต่อแคว้น จีนภาคเหนือและภาคตะวันตกเฉียงเหนือจำต้องอาศัยชาวในพื้นที่ราบลุ่มสามเหลี่ยมแม่น้ำ Yangtze และพื้นที่ที่อุดมสมบูรณ์แต่แหล่งเล็กกว่าของมณฑล Szechwan, Huanan และ Kiangsi มากขึ้น โดยแลกเปลี่ยนกับเกลือ ใบชา ปลา และโลหะต่างๆกับพื้นที่ภาคเหนือ และตะวันตกเฉียงเหนือ ซึ่งมีความอุดมสมบูรณ์น้อยกว่า การผลิตอาหารได้เพิ่มขึ้นไม่เพียงแต่โดยการไถพุ่มมากขึ้นเท่านั้น แต่ยังคงมีการขยายพื้นที่ทำการเพาะปลูก และมีการนำเอาชาวพื้นฐิที่ต่อต้านความแห้งแล้งมาปลูกใน Fu-chien และพื้นที่สามเหลี่ยมปากแม่น้ำ Yangtze อีกด้วย

จีนได้ประสบการณ์ในรัชสมัยราชวงศ์ซ่งของยุคแห่งการเป็นเมืองอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะในจีนภาคใต้ บรรดาเมืองชั้นนครในแคว้นนี้มีขนาด และความเปลี่ยนแปลง ตรงกันข้ามกับเมืองทางจีนภาคเหนือ คือเติบโตขึ้นทั้งขนาดและความสำคัญทางเศรษฐกิจ โดยผลจากการทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางการค้า ยิ่งกว่าเป็นศูนย์กลางการปกครองของรัฐบาล ผลอันเกิดจากการเติบโตอย่างรวดเร็วนี้ ได้เกิดการก่อสร้างกำแพงนครที่มีรูปร่างมีคั่นแยกกันไป และมีได้เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าตามแบบเดิม เมื่อถึงปี ค.ศ. 1100 ปรากฏว่ามีนครใหญ่อย่างน้อยถึงห้านครที่มีประชากรมากกว่า 1 ล้านคน และมีเพียงนครเดียวในจำนวนนี้ที่อยู่ในจีนภาคเหนือ คือนคร K'ai-feng; อีก 3 นคร คือ Lin-an, Ping-chiang (ปัจจุบันคือ Soochow), และ Fu-thou (ปัจจุบันคือ Foochow) ล้วนตั้งอยู่ตามชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ และ Jao (ใกล้กับ Nan-ch'ang ในปัจจุบัน) ตั้งอยู่ใกล้กับเส้นทางคาราวะหว่าง Yangtze และ Vuang-chou การเพิ่มจำนวนประชากรอย่างน่าสังเกตในระหว่างรัชสมัยราชวงศ์ซ่ง, โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ราบลุ่มที่มีเนื้อดินตกตะกอนของจีนทางตะวันออกเฉียงใต้ มีเหตุที่เป็นเช่นนี้ได้ก็ด้วยผลผลิตทางเกษตรอันเพิ่มขึ้น และมีการขยายพื้นที่ทำการเพาะปลูก

ราชวงศ์ซ่งดำเนินนโยบายประนีประนอมกับชนเผ่าพเนจรที่อยู่ใกล้เคียง และในกิจการภายในบ้านเมืองก็เน้นความสำคัญทางความต้องการของพลเรือนมากกว่าทางทหาร การพัฒนาทางการพาณิชย์ ความสำเร็จทางเทคนิค นโยบายต่าง ๆ ทางการเงิน และการขยายการเพาะปลูก ของราชวงศ์ซ่งนี้ เปรียบได้กับความสำเร็จของชนชาติยุโรปในยุค Renaissance, ซึ่งได้เริ่มต้นขึ้นเป็นเวลากว่าหนึ่งศตวรรษ ภายหลังจากยุคสิ้นของราชวงศ์ซ่ง

ราชวงศ์ Yuan (Mongol) 12804368

ในปี fl.ti.1279 ขนเผ่า Mongol โคพิชิตอาณาจักรของ Hsi-hsia, Chin และซุงภาคใต้ รวมทั้ง T'u-fan (Tibet) และจักรวรรดิอาณาจักรเหล่านี้เข้าอยู่ในจักรวรรดิของมองโกล (Maps IV-14 and IV-15) จักรวรรดินี้เป็นจักรวรรดิใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในประวัติศาสตร์โลก มีอาณาเขตแผ่ขยายจากรัสเซียภาคยุโรป เปรเซีย และเมโสโปเตเมีย ทางภาคตะวันตก ไปจนถึงทะเลจีนตะวันออกในทางภาคตะวันออก จากมองโกลเลียทางเหนือ ไปถึงชวหนทางใต้ ผู้ก่อตั้งราชวงศ์ Yuan คือ Kublai Khan ได้แบ่งดินแดนของตนออกเป็น 4 อาณาจักร แต่ละอาณาจักรปกครองโดยบุตรชายของเขาที่เกิดจากภรรยาหลวง ซึ่งมีอยู่ 4 คน อาณาจักร Ilkhan ตั้งอยู่ในเปอร์เซีย, อาณาจักร Djagatai อยู่ในเอเชียภาคกลาง อาณาจักร Kip Chak (Golden Horde) อยู่ในรัสเซียภาคใต้, ส่วนอาณาจักรของ Great Khan อยู่ในจีน ในระหว่างรัชสมัยของ Kublai Khan ราชวงศ์ Yuan ได้ปกครองพื้นที่ที่กว้างใหญ่ยิ่งกว่าพื้นที่ของอาณาจักรโรมัน, อาณาจักรฮัน และอาณาจักรดั่งเคยกปกครองมา โดยเหตุที่การคมนาคมยังไม่ดีพอ การปกครองครอบคลุมพื้นที่ในอาณาจักรของ Kublai Khan ส่วนใหญ่จึงหาไปได้เพียงสิ่งที่สุกที่สุดที่จะทำได้

ชนเผ่ามองโกลปกครองจีนอยู่เกือบหนึ่งศตวรรษ แม้จะเป็นชนชาติที่เป็นทหารที่คัดเลือกแต่ก็ขาดความรู้ในระบบการจัดหน่วยงานปกครอง ซึ่งชนชาวจีนผู้เป็นนักเกษตรกรรมรอบรู้งานนี้ เป็นอย่างดี และผลต่อมา Khan ก็จำต้องจัดตั้งรัฐบาลในจีนขึ้น โดยยึดถือระบบการบริหารของจีนเป็นหลัก ดังนั้นวัฒนธรรมจีนโดยส่วนรวมจึงมิได้ถูกเปลี่ยนแปลงมากนัก ในระหว่างยุคที่ถูกพวกมองโกลปกครองอยู่

การเพาะปลูก การค้า และการอุตสาหกรรมของจีน ได้เจริญรุ่งเรืองขึ้นในระหว่างรัชสมัยราชวงศ์ Yuan มีการนำข้าวฟ่างมาปลูกและได้กลายเป็นพืชธัญญาหารที่สำคัญอย่างหนึ่ง และมีการนำฝ้ายเขามาปลูกกันอย่างแพร่หลายเป็นครั้งแรก มีการทอผ้าฝ้ายชนิดคุณภาพดีเกิดขึ้นในพื้นที่ราบลุ่มแม่น้ำ Yangtze ตอนล่าง และแม่น้ำ Huai Ho การทำเครื่องเคลือบดินเผา ซึ่งเป็นอาชีพที่ต้องใช้ความชำนาญ และการสร้างสรรค์อย่างสูงในจีน สะท้อนให้เห็นว่าได้รับอิทธิพลมาจากชาวเปอร์เซีย นอกจากนี้มีการนำลูกคิดเขามาใช้อย่างแพร่หลาย การค้าระหว่างกรุง Baghdad กับ Ta-tu (ปัจจุบันปักกิ่ง) ได้ดำเนินการติดต่อกัน โดยใช้เส้นทางกองคาราวาน

และระหว่างอ่าวเปอร์เซียกับบรรดาเมืองท่าในจีนตอนใต้ โดยใช้เส้นทางทะเล เมือง Ta-tu ทำหน้าที่เป็นทั้งเมืองหลวงของราชวงศ์ Yuan และเป็นศูนย์กลางการค้าของจีนภาคเหนือ และภาคตะวันตก ในขณะที่เกี่ยวกับเมือง Hang-chou ก็เป็นศูนย์กลางการค้ากับต่างประเทศ การเชื่อมโยงติดต่อกันระหว่างแคว้นทางภาคกลางและภาคเหนือ ได้รับการส่งเสริมขึ้นโดยการปรับปรุง Grand Canal ในรัชสมัยราชวงศ์ Yuan (Map IV-16) การเดินทางไปมา ในอาณาจักรมองโกลนับว่าค่อนข้างปลอดภัย และมีผู้คนจำนวนมากจากเอเชียภาคกลาง และยุโรปตะวันตก พวกเขาก็นำทางเข้าไปสู่ประเทศจีน บรรดานักบวชในศาสนาอิสลาม, โทมินิกัน และฟรานซิสกัน สนธิศาสนิกนิกาย Nestorian และอาร์มีเนียน ต่างนำลัทธิศาสนาใหม่ ๆ เข้าสู่ประเทศจีน และมีผลต่อสังคมจีนอย่างมาก ในบรรดาผู้เดินทางเข้าไปสู่ประเทศจีนนี้ ผู้มีชื่อเสียงที่สุดคือ Marco Polo, ผู้ซึ่งได้เข้ารับราชการอยู่กับ Kublai Khan เป็นเวลาถึง 4 ปี และเป็นผู้ที่ได้เร่งเร้าให้เกิดความสนใจในประเทศจีนขึ้นในหมู่ชาวยุโรป

ราชวงศ์หมิง The Ming Dynasty (1368-1644)

การฉ้อราษฎร์บังหลวงที่คloy ๆ เกิดขึ้น และความเสื่อมโทรมของราชวงศ์ Yuan ยังผลให้อาณาจักรแตกสลาย, มีการเข้ายึดขวางเส้นทางการค้าโดยกลุ่มโจร, และการอพยพของพ่อค้า และหมอสอนศาสนาชาวยุโรป ออกจากประเทศจีนในเวลาต่อมา ในปี ค.ศ. 1368 ราชวงศ์ Yuan ก็ถูกโค่นลงโดยผู้นำประชาชนจากภาคใต้ ผู้ซึ่งได้สถาปนาราชวงศ์จีนราชวงศ์สุดท้ายขึ้น (Map IV-17)

ในระหว่างรัชสมัยของราชวงศ์หมิง, การปกครองตามแบบประเพณี และวัฒนธรรมของจีนได้รับการฟื้นฟูกลับมาหลังจากที่ถูกชนต่างชาติครอบครองอยู่เป็นเวลาหลายปี ราชวงศ์หมิงได้ทำการฟื้นฟูประเทศจีน โดยเฉพาะ, ได้ส่งเสริมให้กลับไปดำเนินการเกษตร พัฒนาการเลี้ยงไหม, และมีการประกอบพิธีประจำปี และพิธีทางศาสนาตามฤดูกาลอีกด้วย ราชวงศ์หมิงมีชื่อเสียงในงานทางวรรณกรรม (เท่า ๆ กับราชวงศ์ดังในเรื่องการกวี และราชวงศ์ Yuan ในเรื่องการละคร) และในการรวบรวมปทานุกรมอันยิ่งใหญ่ (great encyclopedia) ที่ชื่อ Yung-lo Ta-tien ซึ่งนับเป็นความสำเร็จทางวิชาการที่สำคัญที่สุดของราชวงศ์หมิง กล่าวกันว่า ในสาขางานทางศิลปวรรณคดีและวิทยาศาสตร์ ราชวงศ์หมิงเป็นผู้ทำให้สมบูรณ์มากกว่าเริ่มขึ้นมา

บรรดาชื่อของราชวงศ์จีนที่ผ่านมามีได้มาจากชื่อของมณฑลอันเป็นถิ่นฐานดั้งเดิมของผู้สถาปนาราชวงศ์ขึ้น หรือได้มาจากชื่อของแคว้นที่ผู้นั้นปกครองอยู่ก่อนที่จะสถาปนาตนขึ้นเป็นจักรพรรดิ ดังตัวอย่าง, Liu Pang ผู้ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าชายแห่ง Han ในระหว่างการปฏิบัติของราชวงศ์ Ch'in, ได้เลือกชื่อ Han เป็นชื่อของราชวงศ์ที่ตนสถาปนาขึ้นภายหลังการสลายตัวของราชวงศ์ Ch'in และจักรพรรดิองค์แรกในราชวงศ์ถัง ได้เคยเป็น Duke แห่งถังมากอน ซึ่งเมืองถังนี้เคยเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่มณฑล Shansi ในปัจจุบัน ในสมัยราชวงศ์ซ่งปกครองประเทศจีน ชื่อของราชวงศ์ซ่ง (Sung) ก็ได้รับมาจากความสัมพันธ์อันเกี่ยวพันกับรัฐซ่งสมัยโบราณ ซึ่งปัจจุบันเป็นภาคตะวันออกของมณฑลโชนาน บรรดาชื่อราชวงศ์เล็ก ๆ ต่างก็เจริญรอยตามวิธีการอย่างเดียวกัน แต่ผู้สถาปนาราชวงศ์หนึ่ง, Chu Yuan-chang, เป็นคนสามัญธรรมดา คือเคยเป็นพระซอห่าน และชื่อนามมาก่อนที่จะได้กลายเป็นจักรพรรดิ จึงพอใจที่จะทำลายประเพณีเสีย เขาคิดนามราชวงศ์ว่าหมิงอย่างง่าย ๆ ซึ่งแปลว่าสว่างแวววาว แจ่มจ้า และเป็นประกายสุกใส

ในแรกเริ่ม เมื่อมาร์โคโปลโลกลับจากประเทศจีนในปี ค.ศ.1295 อารยธรรมของจีนที่มาร์โคโปลโลนำไปบรรยายให้ชาวยุโรปฟังค่อนข้างจะสูงส่งเกินไปในทุกประการมากกว่าของบ้านเกิดเมืองนอนของตน อย่างไรก็ตามในยุคของราชวงศ์หมิง, ยุโรปกำลังประสบกับยุคแห่งความรุ่งเรืองตื่นตัวยิ่งในประวัติศาสตร์ คือยุค Renaissance ในยุคนี้มีปรากฏการณ์สำคัญอันได้แก่การค้นพบ และสำรวจพื้นที่ดินใหม่ และการเจริญเติบโตของประเทศชาติต่าง ๆ ขึ้นอีก เมื่อราชวงศ์หมิงเสื่อมสลายในปี ค.ศ.1644 ยุโรปได้เจริญรุดหน้าในวิทยาศาสตร์, การเดินเรือ และความรู้ทางภูมิศาสตร์ของโลกอย่างมาก และในลักษณะตรงกันข้าม, โดยที่มีปฏิริยาต่อการปกครองของพวกมองโกล, จีนได้หันกลับไปสู่อดีต และมีความพยายามอย่างจริงจังที่จะกวาดล้างประเพณีชาวต่างชาติให้หมดไปจากสังคมจีน และฟื้นฟูประเพณีของตนเองขึ้นมา

ราชวงศ์หมิงมิได้ประสบความสำเร็จในการแสวงหาอำนาจ หรือการขยายอาณาเขตของราชวงศ์อื่น และราชวงศ์ถัง, ดังตัวอย่างราชวงศ์หมิงมิได้ปกครองพื้นที่ซึ่งเป็นมณฑล Sinkiang ในปัจจุบัน เหมือนกับเช่นที่จักรพรรดิอื่น และถึงเคยปกครอง, ยิ่งกว่านั้นบรรดาป้อมค่ายอันเหยียดยาวไพศาลตามชายแดนคานเหนือ ก็อยู่ในลักษณะที่จีนเป็นฝ่ายรับและป้องกันตัว รวมทั้งในระหว่างระยะเวลาส่วนใหญ่ที่ถูกญี่ปุ่นโจมตีหัวเมืองชายทะเลแล้วซ้ำอีกทวย แต่ถึงกระนั้นราชวงศ์หมิง ทั้ง ๆ ที่แยกตัวในทางวัฒนธรรมให้โดดเดี่ยวจากผู้อื่น ก็ยังได้ทำการเดินทางทางทะเลเป็นจำนวนมากครั้งในคอนคันศตวรรษที่สิบห้า และได้เขียนบทที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ทางทะเล

ของประเทศจีนขึ้นไว้ โดยที่มีความรู้ในการใช้เข็มทิศ และในการต่อเรือ จึงทำให้รัชสมัยหนึ่งสามารถเดินทาง ทางทะเลกันไต่เป็นจำนวนมากในคอนต้นศตวรรษที่สิบห้า ดังตัวอย่างในปี ค.ศ. 1405 ราชสำนักหมิงได้ส่ง Cheng Ho ไปสำรวจมหาสมุทรทางตะวันตก ซึ่ง 4 เป็นชื่อ นานนำของหมู่เกาะมลายู และมหาสมุทรอินเดีย ถูกขนานนามในขณะนั้น นับแต่ปี ค.ศ. 1405-1433 Cheng Ho ก็ถูกเรือไค่ทำการเดินเรือไปยังต่างประเทศหลายแห่งก่อนที่ Vasco da Gama จะไค่ทำการขอมแหลมกู๊ดโฮปหรือ Columbus ไค่ค้นพบโลกใหม่เสียอีก จีนไค่เดินทางไปเยี่ยม ญวน, แหลมมลายู, อินเดีย, เปอร์เซีย, อาระเบีย และถึงฝั่งตะวันออกของทวีปแอฟริกา ในระหว่างเวลานี้ โคม่า เครื่องกระเบื้องเคลือบ ภาชนะทองแดง และเครื่องใช้ที่ทำด้วยเหล็ก ของจีนไค่มีขายอยู่ตลอดหัวเอเซียอาคเนย์แล้ว ยิ่งกว่านั้น ขนชาวจีนโพทะเลไค่มีบทบาทสำคัญ ในการพัฒนาทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมในแคว้นนั้น ๆ อีกด้วย นับว่าอิทธิพลของจีนไค่แผ่ไปไกล จากตลของการค้าทางทะเล และการอพยพเข้าไปสู่ประเทศอื่นของชาวจีนอย่างไม่เคยมีมาก่อน

แม้ว่านักเดินเรือของจีนจะไค่ทำการเดินทางเพื่อไปหาตลประโยชน์เหล่านี้ในระหว่าง ยุคต้นของราชวงศ์หมิง แต่กำลังในฐานะอำนาจทางทะเลของจีนไค่ได้รับการพัฒนาขึ้นให้เต็มที่ มีการ เน้นหนักกันในเรื่องกิจการของรัฐบาล และในเรื่องหน่วยการปกครอง เพื่อส่งเสริมให้การควบคุม ปกครองจากส่วนกลางไค่แผ่ไปทั่วประเทศ จึงมีการลดอำนาจการปกครองในท้องถิ่น มีการให้ อำนาจใหม่แก่องค์จักรพรรดิ และจักรระบมการปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ซึ่งมีรัฐบาลกลาง ควบคุมอำนาจแต่เพียงผู้เดียว ธรรมดาจัดและขมเขตรของมณฑลต่าง ๆ ของจีนในปัจจุบัน ล้วนไค่จัดมา ตั้งแต่ในยุคนี้ ในระหว่างรัชสมัยราชวงศ์หมิง จีนแบ่งออกเป็น 15 มณฑล แทนที่จะเป็น 18 มณฑล ดังที่ไค่จัดขึ้นต่อมาในยุคที่พวกแมนจูปกครอง ในระหว่างรัชสมัยราชวงศ์หมิง มณฑล Shen-hsi ในขณะนั้นครอบคลุมพื้นที่ที่เป็นส่วนหนึ่งของ Kansu ในปัจจุบัน, Nan-ching ครอบคลุมด้วย พื้นที่ของ Kiangsu กับ Anhwei ในปัจจุบัน, มณฑล Hu-kuang ครอบคลุมพื้นที่ของ Hunan และ Hupoh ในปัจจุบัน

ยุคราชวงศ์หมิง ก็มีลักษณะคล้ายกับของราชวงศ์ซ่ง ก็เป็นยุคแห่งการเกิดของเมือง ทาง ๆ Ying-t'ien-fu (ปัจจุบัน Nanking) เป็นเมืองหลวงแรกของราชวงศ์หมิง ตั้งอยู่ใน บริเวณพื้นที่ ซึ่งเป็นที่มั่นสำหรับตลค่านพวกมองโกล และเป็นศูนย์กลางที่มีประชากรชาวจีน และความมั่งคั่งของประเทศรวมอยู่ การป้องกันนคร มีการสร้างกำแพงใหญ่คเคียวไปมาล้อมรอบหัว

นครไ้ และเพื่อให้อำนาจป้องกันชายแดนค้ำเพื่อโคคี่ขึ้น ราชวงศ์หมิงได้ย้ายเมืองหลวงไปอยู่ที่ Shun-t'ien-fu (Peking) ในปี ค.ศ. 1421 แม้ว่าเมือง Ying-t'ien-fu จะมีความสำคัญทางด้านการปกครองไป แต่ยังมีคามมั่งคั่งในทางเศรษฐกิจ เช่นหัวเมืองทางตะวันออกเฉียงใต้ของจีนส่วนมาก กรุงปักกิ่งกลายเป็นนครที่โออาสวยงาม และเป็นงานชิ้นสำคัญของการวางแผนในทางเทศมณฑล มีถนน และทางเดินเท้ากว้างใหญ่ มีพระราชวังใหญ่โต มีโบสถ์วิหาร ที่ไร่มือก่อสร้างสวยงามและการวางแผนอย่างมีศิลป์

ในระหว่างรัชสมัยหมิง มีโครงการสาธารณูปโภคจำนวนมากที่ได้นำเนินการจกัทำขึ้น ตัวอย่าง, มีการขุดลอกและขุดออก Grand canal ให้ลึกเข้าอีก คลองนี้มีบทบาทสำคัญในการค้าขายระหว่าง Shun-t'ien-fu กับ Ying-t'ien-fu ระหว่างระยะเวลาในคอนคนของราชวงศ์หมิง รัฐบาลได้จัดทำโครงการควบคุมน้ำท่วม มีการสร้างต้ำน้ำ และเขื่อนกั้นน้ำ ล้ำคลอง และพ้านกั้นน้ำได้รับการขุดลอก ขุดลอกอ้ำแม่น้ำ ยิ่งกว่านั้นรัฐบาลหมิงยังได้สร้างถนน สะพาน สำหรับการทหาร และจัดตั้งนิคมเกษตรกรรมของทหารขึ้นในจีนภาคตะวันออกเฉียงใต้ แต่ถึงกระนั้น Yun-nan และ Kuei-chou ก็ยังเป็นเขตลในอาชญากรจีนเอาเมื่อปี ค.ศ. 1420

บรรดาโครงการควบคุมน้ำท่วมและนิคมเกษตรกรรมทหารเหล่านี้ ได้ช่วยส่งเสริมให้ผลิตผลการเพาะปลูกเพิ่มขึ้นในรัชสมัยหมิง และยิ่งกว่านั้นรัฐบาลยังได้ออกประกาศให้ประชาชนผู้มีที่ดินขนาด 5 ถึง 10 มุ (ประมาณ 1 ถึง $1\frac{1}{2}$ เอเคอร์) จะต้องปลูกต้นหม่อน ฝ้าย และปลูกในเนื้อที่ $\frac{1}{2}$ มุ การเพิ่มพื้นที่ทำการเพาะปลูกพืชคักกล่าว โดยวิธีนี้ทำให้มีวัสดุคักจำนวนมากพอสำหรับป้อนอุตสาหกรรมสิ่งทอ มีการปลูกฝ้ายกั้นในขอบเขตกว้างใหญ่ไพศาล และฝ้ายกั้นมีขายกันทั่วไปในอาชญากรจีน เมื่อถึงเริ่มศตวรรษที่ 15 จีนกลายเป็นพื้นที่เพาะปลูกฝ้ายสำคัญแห่งหนึ่ง บรรดาบริเวณพื้นที่ทำการเพาะปลูกฝ้ายได้ขยายกว้างเฉยที่ราบจีนเหนือไปจนถึงที่ราบลุ่มแม่น้ำ และขยายไปไกลจนถึง Yun-nan และ Kuei-chou ซึ่งมีการปั่นและทอฝ้ายอยู่เป็นอุตสาหกรรมประจำท้องถิ่นในชนบทเมือง Su-chou เป็นศูนย์กลางการทอผ้าไหมของจีน อ้อย และต้นคราม ได้นำความมั่งคั่งมาสู่แคว้นต่าง ๆ หลายแคว้นในจีนตอนใต้

ในยุคของหมิงได้มีการนำพืชัญญาหารใหม่ ๆ หลายอย่างเข้ามาปลูกในประเทศจีน พืชัญญาหารเหล่านี้ได้แก่ ข้าวโพค ถั่วอสัง และมันเทศ ซึ่งได้เริ่มปลูกขึ้นค่อนใน Fu-chien พืชเหล่านี้นำมาจากหมู่เกาะฟิลิปปินส์ ซึ่งได้กลายเป็นพืชสำคัญหลังจากการนำเข้ามาของชาวสเปน จากดินแดนโลกใหม่ (New World) การนำพืชเหล่านี้เข้ามา ไม่เพียงแต่ให้ผลในการ

เปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินและความนิยมในอาหารเท่านั้น แต่ยังมีแรงส่งเสริมการใช้ประโยชน์ในพื้นที่ภาคเหนือทางการเพาะปลูกอีกด้วย ซึ่งสิ่งนี้ได้ช่วยทำให้เกิดการขยายเขตโคของประชากรชาวมุสลิม ซึ่งได้รับการปลูกขึ้นเป็นครั้งแรกในรัชสมัยหมิงนั้น คาดว่าถูกนำเข้ามาถึงจีนตอนใต้โดยพ่อค้าที่มาจากกรุงมอญ บริเวณพื้นที่หลายแห่งในประเทศจีน, เช่นที่ราบ Ch'eng-tu Shan-hai Kuan ในที่ราบจีนเหนือ และพื้นที่อีกจำนวนมากใน Fu-chien, มีความมั่งคั่งสมบูรณ์ขึ้น โดยผลจากการเพาะปลูกคนชาวมุสลิม

ความเจริญของการเพาะปลูก และหัตถกรรมในระหว่างรัชสมัยหมิง เป็นตัวเร่งให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจการค้าที่ขยายกว้างออกไป มีนครต่าง ๆ มากกว่า 30 แห่ง ซึ่งส่วนมากอยู่ในจีนตอนใต้ ใกล้เคียงเป็นศูนย์กลางการค้า และประมาณ 1 ใน 3 ตั้งอยู่ในเขตหนาน Nan-ching และ Che-chiang, เมืองหลวง 2 แห่ง คือ Shun-t'ien-fu และ Ying-t'ien-fu ทางมีประชาชนอยู่หนาแน่น ถนนหนทางเต็มไปด้วยร้านรวงขายสินค้า เมือง Yang-chou ซึ่งตั้งอยู่ ณ จุดความระหว่าง Grand Canal กับแม่น้ำ Yangtze ก็เป็นศูนย์กลางการค้าที่สำคัญอีกแห่งหนึ่ง ราชวงศ์หมิงมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดีในยุโรปกลาง และประเทศอังกฤษ ในเรื่องเครื่องกระเบื้องเคลือบ ดังเช่นที่ราชวงศ์ฮั่นเป็นที่รู้จักกันในอาณาจักรโรมในเรื่องผ้าไหม ความต้องการสินค้าจีนประเภทนี้ ทำให้มีการขยายการค้าระหว่างประเทศในรัชสมัยหมิง และเมือง Kuang-chou-fu (ปัจจุบัน Canton) และเมืองท่าอื่น ๆ ของจีน ต่างบรรลุความมั่งคั่งในกิจการค้ากับต่างประเทศ พ่อค้าชาติโปรตุเกส ได้จัดตั้งห้องพานักอาศัยขึ้นที่ Macao ในปี ค.ศ. 1557 และยังคงตั้งชื่อ Formosa ในแถบเกาะไต้หวันอีกด้วย

ราชวงศ์ชิง (แมนจู) The Ching (Manchu) Dynasty (1644-1911)

พวกแมนจู ผู้รุกรานจากจีนภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้โค่นล้มราชวงศ์หมิงลงในปี ค.ศ. 1644 และสถาปนาราชวงศ์ Ch'ing หรือแมนจูขึ้น ซึ่งเป็นราชวงศ์ที่รวบรวมจักรวรรดิที่มีพลเมืองมากที่สุดไปในประวัติศาสตร์ของจีน (Map IV-18) หลังจาก Ch'ing ปกครองมาเป็นเวลาประมาณ 1 ศตวรรษ. จักรวรรดิแห่งจักรวรรดินี้ก็แผ่ขยายจาก Pamire ในทางตะวันตกออกไปถึงมหาสมุทรแปซิฟิกทางตะวันออกเฉียงเหนือ, และจาก Siberia ทางภาคเหนือไปถึงบรรดาหมู่เกาะในทะเลจีนตอนใต้ ในขณะปลายนอกทางตะวันตกเฉียงเหนือ และตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้คนอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานได้ทำการเพาะปลูกลงบนพื้นที่ได้มาใหม่ ยิ่งกว่านั้น

โดยนโยบายทางการเมือง พวกแมนจู ให้ความสำคัญการปกครองมองโกเลีย และธิเบตได้อย่างมีประสิทธิภาพ และได้บังคับให้หมา, เกาหลี และช้วน จ่ายเครื่องบรรณาการให้แก่จีนอีกด้วย

มีพวกจีนสันถุนอยู่ประมาณ 90 เปอร์เซนต์ในจำนวนประชากรของจีนในระหว่างรัชสมัย Ch'ing แต่ก็มีชนเผ่าอื่น ๆ อยู่อีกบ้าง ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ และวัฒนธรรมระหว่างชนชาติแตกคางกันเหล่านี้ได้รับการปรับปรุงภายใต้การคุ้มครองของรัฐบาลกลางที่เข้มแข็งที่ Ch'ing จัดตั้งขึ้น จุดศูนย์กลางของการกระทบกระทั่งกันในทางการค้าและวัฒนธรรมระหว่างชนเชื้อชาติคางกันนี้อยู่ในนครใหญ่ ๆ เช่น Shun-t'ien-fu (Peking), Lan-chou, และ Hsi-ning ผิดกับจากพื้นที่ประเทศจีนแท้ ๆ เครื่องใช้ที่ทำด้วยเหล็ก, ข่าฝ้าย, เกลือ และใบชา ถูกนำไปแลกเปลี่ยนกับสินค้าที่มาจากแว่นตามชายแดนซึ่งได้แก่ เครื่องหอมที่ได้จากกวาง, ฝ้ายฝั้น และผัก rhubarb จากทิเบต ปศุสัตว์ และขนสัตว์จากมองโกเลีย หยกจาก Sinkiang และวัสดุจากทางยา และไม้จากจีนภาคตะวันตกเฉียงใต้

ชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ประเทศจีนแท้ ๆ จำนวนมากเป็นพวกที่อพยพเข้ามาจากแว่นต่าง ๆ ตามชายแดน เพื่อเข้ามาทำการเพาะปลูกในพื้นที่ดินแห่งใหม่ในรัชสมัย Ch'ing ดังตัวอย่าง, ชาวนาในพื้นที่ส่วนที่มีคนอยู่หนาแน่นของที่ราบในจีนเหนือ ได้เคลื่อนย้ายไปยังพื้นที่ราบกว้างใหญ่ของแมนจูเรียตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อจัดตั้งนิคมการเพาะปลูกที่เรียกว่า tun ขึ้น พื้นที่เปล่าประโยชน์ที่อยู่รอบ ๆ tun เหล่านี้ ทางถูกนำมาทำการเพาะปลูก ชาวฟาง ด้วเหลือง และชาวโทคทีจะน้อย ๆ จนหมด ในตอนต้นของศตวรรษที่สิบแปด มีการนำพื้นที่ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์มาใช้ประโยชน์ได้มาก และรัฐบาลของ Ch'ing ก็ส่งเสริมให้บรรดาชาวนาใน Shen-hsi และ Kansu โค้พยพเข้าไปอยู่ในเขต Sinkiang เพื่อไปทำไร่ทำนาในพื้นที่ที่สามารถเพาะปลูกได้ในเขตนั้น

ในระหว่างยุคแรกของการราชวงศ์ Ch'ing ประเทศจีนมีความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ และความก้าวหน้าทางวิชาการเท่าเทียมกับอาณาจักรอื่น ๆ ในสมัยเดียวกันนั้น เกษตรกรรม, หัตถกรรม อุตสาหกรรม และการค้า ได้ขยายตัวออกอย่างสม่ำเสมอเป็นเวลากว่าหนึ่งร้อยปี ใบชา ข่าใหม่ ฝ้าย และสินค้าหัตถกรรมของจีนเป็นที่นิยมในยุโรปในระหว่างยุคนั้นมาก ทุกตามความเห็นฝ้ายเขียวแล้ว มีเมืองกวางตุ้ง (Canton) เท่านั้นที่เป็นเมืองท่าแห่งเดียวที่เปิดให้พ่อค้าชาวต่างประเทศเข้าไปดำเนินการได้ การเปิดช่องทางให้การค้ากับยุโรปดำเนินการ

โค้ในขนาดแคบ ๆ นี้ แสดงถึงทัศนคติที่ซัดแย้งต่อการคบหาสมาคมกับชาวต่างประเทศของบรรดา
ผู้ครองเมืองในราชวงศ์ Ch'ing ในขณะที่พอใจขอผลประโยชน์ที่ได้จากการค้ากับต่างประเทศ
แต่พวกเจ้าผู้ครองนครเหล่านั้นก็หวังจะรักษาให้ประเทศจีนแยกอยู่ต่างหากจากประเทศอื่น ๆ ใน
โลก และรับเอาวิธีการที่แสดงให้ฝ่ายตะวันตกเห็นว่าจีนอยู่ในฐานะที่จะสนองความพอใจของคนเอง
ได้แม้โค้หันหน้ามาคบค้ากับชาวต่างประเทศ เพราะมีความเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ว่าวัฒนธรรมของจีน
สูงส่งกว่า

การจำกัดการค้าต่างประเทศของเพียงที่ Canton เท่านั้น แสดงให้เห็นว่าการค้า
ทางทะเล ระหว่างจีนกับยุโรปได้บรรลุถึงขอบการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจที่ครบครันแล้วนับแต่
ที่โค้เริ่มการค้านี้ตั้งแต่รัชสมัยราชวงศ์ถัง การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจนี้ แสดงให้เห็นได้จาก
การที่เศรษฐกิจในจีนโค้ขึ้นสู่ระดับสูง แคว้นจีนเหนือตกต่ำลง ในระหว่างยุคหลังของราชวงศ์
Ch'ing จีนภาคใต้ โดยเฉพาะแถบพื้นที่สามเหลี่ยมลุ่มแม่น้ำ Yangtze และแหล่งผลิตใบชา
ความชายฝั่งทะเล โค้กลายเป็นแคว้นที่มั่งคั่ง และมีพลเมืองอยู่อย่างหนาแน่นที่สุด และโค้เป็น
ศูนย์กลางของการค้า และการอุตสาหกรรม ดังตัวอย่าง ใน Chiang-su ภาคใต้โค้กลายเป็น
ศูนย์กลางการทำไหม และโดยติดต่อกับ Che-chiang โค้เป็นแหล่งกลางของอุตสาหกรรม
การทอผ้าฝ้ายคั่ว การทำเหมืองแร่มีศูนย์กลางอยู่ที่ Yunnan และมณฑล Kwang-tung เป็น
ศูนย์กลางใหญ่ในการผลิตสร้างเครื่องมือเครื่องใช้ที่หาค่ายเหล็ก การพิมพ์หนังสือ และการผลิต
ใบชา โค้เจริญก้าวหน้าขึ้นในระหว่างยุคต้นของราชวงศ์ Ch'ing การค้าทางทะเลกับต่างประเทศ
โค้เจริญรุ่งเรืองขึ้นในภาคใต้, เครื่องกระเบื้องเคลือบ และสินค้าที่ทำจากไหมถูกส่งไปจำหน่าย
ยังแหลมมละยา และทวีปยุโรป

สงครามจีนในปี ค.ศ. 1839-1842 นับเป็นการเริ่มศักราชแห่งการค้าที่ชาวต่างประเทศ
เข้าครอบครองดินแดนของจีน สนธิสัญญากรุงนานกิง (1842) ซึ่งระงับการต่อสู้ระหว่างจีนกับ
อังกฤษของโค้เปิดเมืองท่า 5 แห่ง ให้แก่การค้าต่างประเทศ โค้แก่ Kwang-tung (Canton),
Hsia-men (Amoy) Fu-chou, Ning-po และเซี่ยงไฮ้ นอกจากนี้จีนต้องยอมยกเกาะ
สองกองใหม่แก่อังกฤษ ดังนั้นการแยกตัวอยู่เองอย่างโค้เคี้ยวเป็นระยะเวลายาวนานของอาณาจักร
กลาง (จีน) ก็สิ้นสุดลง ในตอนปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 ปรากฏว่าจีนโค้กลายเป็นเหยื่อของทั้ง
มหาอำนาจทางตะวันออก และทางตะวันตกอย่างช่วยไม่ได้ มหาอำนาจเหล่านี้โค้แก่ ญี่ปุ่น รัสเซีย

ฝรั่งเศส อังกฤษ เยอรมัน และประเทศอื่น ๆ อีก ซึ่งได้เข้าไปควบคุมปกครองพื้นที่ส่วนต่าง ๆ ของประเทศจีนเป็นจำนวนมาก บรรดาเมืองท่าตามสนธิสัญญาได้กลายเป็นสถานที่ที่วัฒนธรรม 2 อย่าง อันเข้ากันไม่ได้ และถูกนำมาวางไว้ติด ๆ กัน และแม้ว่าเมืองท่าเหล่านี้จะเกิดมีขึ้น เพียงระยะเวลาสั้น ๆ ในลักษณะเป็น-สัญลักษณ์แห่งความอยู่ยงคงกระพันทางเมือง แต่ก็ยังต่อ กระหมอบอย่างใหญ่หลวงต่อสังคมของจีน เนื่องจากสถานที่ที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจของตะวันตกได้ออก นำเข้ามา อำนาจของพวกแมนจูได้เสื่อมลง และจีนก็ถูกบังคับให้เปิดรับเอาประเพณีและวิทยาการ ของตะวันตกเข้าไป ผลลัพธ์จากการต่อสู้กันทางวัฒนธรรมนี้ ทำให้โครงสร้างชีวิตของจีน ซึ่งมีความ เคยชินกันอยู่ของแตกย่อยยับไป แม้ว่าบรรดาบุตรหลานและผู้เดินทางเข้ามาในคอนแรกจะรับเอา และชมเชยวัฒนธรรม และวิถีทางดำเนินชีวิตของจีนอยู่ แต่ในปัจจุบันนี้ชาวต่างประเทศก็ยึดถือ เอาวัฒนธรรมนั้น ๆ เพื่อที่ตนพอใจเท่านั้น

ในระยะเวลาสั้น ๆ จากการศึกษาที่มีผลเมืองเกิดเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว อาหารขาดแคลน และระบบราชการที่ด้อยโอกาสทำให้เกิดการจลาจลแผ่ไปอย่างกว้างขวาง ในบรรดาชนเหล่านั้นที่มี ชื่อเสียงอยู่มากได้แก่พวกที่เรียกตัวเองว่ากบฏไคเผิง (Peaceful) เริ่มก่อตั้งขึ้นโดยผู้นำ ศาสนาที่มีหัวรุนแรงผู้หนึ่งชื่อ Hung Hsiu-ch'uan กับพวกสำนักศิษย์ของเขาเช่น Shih Ta-k'ai ในปี ค.ศ. 1851 เรียกตัวเองว่า T'ai-ping Tien Kuo อันหมายถึงอาณาจักร อันสงบแห่งสรวงสวรรค์พวกนี้มิได้ถูกปราบปรามให้ราบคาบจนกระทั่งถึงปี ค.ศ. 1864 หลังจาก ที่ได้ทำความเสียหายย่อยยับแก่มณฑลต่าง ๆ ไปหลายมณฑล และคุกคามต่ออำนาจของจักรพรรดิ Ch'ing ก่อนที่จะถูกปราบปรามราบคาบไป (Map IV-19) ในระยะเวลาสั้นอำนาจของต่าง- ประเทศในประเทศจีนก็ได้เพิ่มขึ้นอย่างมากมาย (Map IV-20) รัสเซียได้เข้ายึดครองอาณาเขต พื้นที่ภาคเหนือของจีน และหลังปี ค.ศ. 1860 ญี่ปุ่นก็เริ่มแผ่อิทธิพลเข้าไปในเกาหลี สงคราม ระหว่างจีนกับญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 1895 ยังผลให้จีนต้องยอมยก Taiwan และหมู่เกาะ Pescadore รวมทั้งเกือบจะทุกไคว้ การควบคุมเกาหลีอย่างเต็มที่ให้แก่ญี่ปุ่น ทั้ง ๆ ที่ได้มีการเสนอให้ ปฏิรูปการปกครอง กำลังทั้งฝ่ายปฏิภิกษิยา และฝ่ายอนุรักษนิยมภายในรัฐบาล Ch'ing ก็ยังคงดำรงอยู่ ทำให้จีนไม่สามารถจะปรับตัวเองให้เข้ากับโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ได้โดยมีประสิทธิภาพ ในปี ค.ศ. 1900 ก็เกิดกบฏบ่ออกเซอร์ ซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยกลุ่มสมาคมลับ ที่มารวมตัวกันอย่างหลวม ๆ แสดงเจตนาที่จะทำการขับไล่อาวต่างชาติออกจากประเทศจีน

แต่ต่อมาแล้ว โดยที่กองทัพแดงมีการยึดครองโดยมหาอำนาจชาวต่างประเทศ และมีการแตกแยก
ของบุคคลเมืองเก๋กซิ่น, ราชวงศ์ Ch'ing จึงเสื่อมสลายลงอย่างเป็นทางการ ในปี ค.ศ. 1911

จีนในสมัยปัจจุบัน Modern China (1911-

การปฏิวัติในปี ค.ศ. 1911 โค่นล้มรัฐบาลของราชวงศ์ Ch'ing ลงและทำลาย
ระบบกษัตริย์แบบ Feudal monarch ซึ่งเกิดขึ้นในจีนมาก่อนคริสตกาลเสียสิ้น คณะปฏิวัติได้
ประกาศตั้งสาธารณรัฐจีน และจัดตั้งรัฐบาลชั่วคราวขึ้นที่กรุงนานกิง และ ดร.ซุนยัตเซน ได้รับเลือก
ให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี

หลังที่สาธารณรัฐจีนได้จัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1911 คณะปฏิวัติได้จัดตั้งเป็นพรรคกั๋วมินตั๋ง
พรรคประชาชนแห่งชาติ (Nationalists) ดร.ซุน ยังคงดำรงตำแหน่งหัวหน้าพรรค ได้มีการ
จัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ขึ้นในเมือง Canton และจัดตั้งวิทยาลัยการทหารขึ้นที่ Whampea มี Chiang
Kai-shek เป็นกบฏที่ ดร.ซุน ใ้วางแผนที่จะส่งกำลังทหารซึ่งได้รับการฝึกฝนอบรมจาก
วิทยาลัยนี้ขึ้นไปจีนภาคเหนือ ซึ่งยังมีบรรดาซุนพลต่าง ๆ ปกครองอยู่ แต่ ดร.ซุน ก็ถึงแก่กรรม
เสียในปี 1925, ในปี ค.ศ. 1926 Chiang Kai-shek จึงนำกำลังทัพ Nationalist forces
จาก Canton ขึ้นไปสู่เหนือ ในปีต่อมา Chiang ได้ย้ายรัฐบาลจีนคณะชาติจาก Canton ไปอยู่
Nanking และดำเนินการทางทหารในภาคเหนือต่อไป ในปี ค.ศ. 1928 กองทัพจีนคณะชาติ
ได้ยึดไค่จูมก๊กกึ่ง รัฐบาลของซุนพลทหารถูกล้มเลิกไป ดังนั้นจีนก็ได้กลับรวมตัวเป็นอันหนึ่งอันเดียว
กันอีกครั้ง ในครั้งนี้ภายใต้รัฐบาลจีนคณะชาติที่กรุงนานกิง ซึ่งเป็นรัฐบาลที่ภายหลังจากการปฏิวัติแล้ว
ยังคงดำรงฐานะในทางอนุรักษนิยมในนโยบายภายใน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องกรรมสิทธิ์ในที่ดิน

ในปี ค.ศ. 1930 เมาเซตุง และจูเต้ ได้จัดตั้งฐานปฏิวัติทางการเมืองขึ้นในมณฑล
Kiangsi และ ณ ที่นี้เองที่หน่วยแรกของกองทัพแดง (ภายหลังเรียกว่ากองทัพปลดปล่อยของ
ประชาชน หรือ PLA) ได้จัดตั้งขึ้นในบรรดาพื้นที่ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของพวกนี้ ได้มีการใช้
นโยบายการปฏิวัติทางเกษตรกรรม และกองทัพแดงนี้ได้ดำเนินการรุมตุงแบบกองโจรต่อต้านทหาร
ของจีนคณะชาติ ซึ่งพยายามอย่างยิ่งที่จะทำลายพวกคอมมิวนิสต์องค์ไต้หวันตาม ในปี ค.ศ. 1934
จีนคณะชาติได้ขับไล่พวกคอมมิวนิสต์ออกจากฐานทัพใหญ่ในมณฑล Kiangsi ได้ กำลังของกองทัพแดง

ดอยไปสู่ไปเป็นการเริ่มต้น Long March อันมีชื่อเสียงของพวกนี้ แรกทีเดียวดอยไปทาง ตะวันตก และต่อไปทางเหนือจนถึง Shensi ซึ่งโคไปตั้งเอาในเดือนตุลาคม ปี ค.ศ.1935 (Map IV-21) กองทัพแดงโคจี้คั้งกองบัญชาการขึ้นใน Yen-an และมาเซตุงก็กลายเป็น ศูนย์งานนโยบายและผู้นำของกองทัพแดง

ญี่ปุ่นโคเข้ายึดเอาแมนจูเรียในปี ค.ศ.1931 ในขณะที่จีนคณะชาตินิยมจีนคอมมิวนิสต์ กำลังสู้รบกันอยู่ที่ Shensi, จีนทั้งสองฝ่ายโคตกลงทำสัญญากันที่จะร่วมมือทำการต่อต้านการ รุกรานจีนด้วยกำลังอันมหาศาล แต่ก็สามารถครอบครองโคเพียงพื้นที่ตามชายฝั่งทะเล เท่านั้น กำลังทัพของจีนโคเคลื่อนไปทางตะวันตกครั้งแรกไปยังเมือง Hankow แล้วต่อไปยัง Chungking ในปี ค.ศ.1941 จีนคณะชาตินิยมโคยึดครองมณฑล Szechwan และหัวเมืองในจีนตะวันตกเฉียงใต้ ไว้ในขณะเดียวกันคอมมิวนิสต์ก็ยึดครองจีนภาคเหนือ ญี่ปุ่นยึดครองพื้นที่ตามชายฝั่งทะเล พื้นที่รวม ในจีนเหนือ และตะวันออกเฉียงเหนือ (Map IV-22)

สหรัฐอเมริกาหวังว่าจีนคงจะหลัดเสียงสงครามกลางเมืองกันได้ และภายหลังเมื่อญี่ปุ่น ยอมจำนน ในปี ค.ศ.1945 แล้วก็ได้มีการประชุมหารือกันที่ Chungking โดยสหรัฐอเมริกาหวังว่า เป็นผู้ไกลเกลี่ย ระหว่างผู้แทนของจีนคอมมิวนิสต์กับผู้แทนของก๊กมินตั๋ง แม้ว่าจะได้มีการตกลงกัน ก็จริง แต่การตกลงนั้นก็มีอายุสั้นมาก เพราะการแตกแยกในระหว่างพรรคการเมืองนี้ลึกเกินกว่า ที่จะกลับปรานีปรานอมกันโคเสียแล้ว การต่อสู้แบบสงครามกลางเมืองจึงเริ่มขึ้นอีก และในเดือน ตุลาคม ปี ค.ศ.1949 เมมาเซตุงก็ประกาศตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีนขึ้นที่ปักกิ่ง (People's Republic of China) ในขณะที่จีนคณะชาติภายใต้การนำของ Chiang Kai-shek ถอยร่นไปอยู่ที่ Taiwan และจัดตั้งรัฐบาลขึ้นที่ Taipei

แผนห้าปีแรกที่ใช้นโยบายมั่นคงใหญ่จีนตั้งแต่ปี ค.ศ.1953 นับเป็นการเริ่มต้นของ โครงการสหกรณ์ ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นขั้นต้นของการปฏิรูปทางเศรษฐกิจ ในปี ค.ศ.1958 ซึ่ง เป็นการเริ่มแผนห้าปีอันที่สอง นับเป็นการเริ่มการพัฒนาทางเกษตร และการอุตสาหกรรม การ- ทำนารวม โครวมตัวกันเข้าเป็นหน่วยใหญ่ เรียกว่าคอมมูน ความมุ่งหวังเพื่อบรรลุความสำเร็จ ในการทำนารวมโคใหญ่ และจัดองค์การสหกรณ์ขึ้น ในปี ค.ศ.1959 ชาวนาจีนจำนวน 500 ล้านคน ก็จัดรวมตัวกันขึ้นเป็นหน่วยคอมมูน ถึง 26,000 หน่วย (Map IV-23)

นอกจากการเพิ่มทุนการผลิตทางเกษตร และจัดทำกรปฏิรูปการเพาะปลูก รัฐบาลคอมมิวนิสต์ยังได้มุ่งพัฒนาอุตสาหกรรม และสายทางรถไฟของจีนอีกด้วย ในเดือนตุลาคม 1964 จีนได้ยื่นแผนคืนใหญ่ที่จัดทำกรทดลองระเบิดปรมาณูลูกแรก และได้กลายเป็นมหาอำนาจนิวเคลียร์ที่ 5 ของโลก (Map IV-24)

ภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบันของจีนได้แสดงให้เห็นจาก Maps IV-25 ถึง IV-27 ซึ่งแสดงให้เห็นการแบ่งพื้นที่จีนออกเป็นเขตบริหารทางทหาร การแพร่กระจายบรรดาศูนย์กลางการศึกษาชั้นสูงไปยังภาคต่าง ๆ ในตอนกลางของปี ค.ศ. 1960 และการจัดองค์การทางการปกครองของ-ประเทศจีนภายใต้รัฐบาลคอมมิวนิสต์

ปี ค.ศ. 1966-1968 ได้เกิดความวุ่นวาย และได้เห็นการรวมตัวเป็นปีกเด่นของการปฏิวัติทางวัฒนธรรมของชนชั้นกรรมาชีพอันยิ่งใหญ่ (Great Proletarian Cultural Revolution) และปีที่สิบของ 1960 ปิดลงด้วยสาธารณรัฐประชาชนจีนยังคงพยายามจัดตั้งและใช้กำลังปฏิวัติ ซึ่งเป็นกำลังที่ได้ช่วยยกเมฆาเซซุง และสานุศิษย์ขึ้นสู่อำนาจในปี ค.ศ. 1949 อยู่อย่างมีประสิทธิภาพ

ในฤดูหนาวปี ค.ศ. 1972 จีนได้เปิดประตูรับประธานาธิบดี Nixon และผู้ติดตามเป็นการไปเยี่ยมเยียนระยะ 7 วัน อันนับว่าเป็นเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ และการเดินทางไปเยือนครั้งนี้ ทำให้เกิดความหวังกันว่าชาวอเมริกัน จะสามารถเดินทางไปสู่ประเทศจีนเพื่อมีส่วนร่วมในทรัพยากรอันอุดมสมบูรณ์ของชาติ ซึ่งเป็นประหนึ่ง mother nation of Asia ได้ต่อไป

%%%%%%%%%

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ป.สัมพันธ์พาณิชย์ 1030/8-9 ถนนนครไชยศรี ดุสิต กรุงเทพฯ
โทร. 2412862 นายประวิทย์ มาสกุลรัตน์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. 2525
สัญญาสิ้นสุด วันที่ 26 เมษายน พ.ศ. 2525